PLAYBOY

ENTERTAINMENT FOR MEN

ISRAEL • אוגוסט 2013

יאנה רף

הסוד הכי שמור של
פתח תקוה

רן בן שמעון

בריאיון ראשון באדום

קייטנה למבוגרים

אמילי ורון פרי חזרו
מניסוי הסקס הגדול
שנערך בוונציה

20Q

תמיר מוסקט,
המפיק הכי עסוק
במוסיקה הישראלית

ריאיון פלייבוי

האמן הסיני
המחתרתי, אי וייווי:
"הממשלה רוצה שתמות"

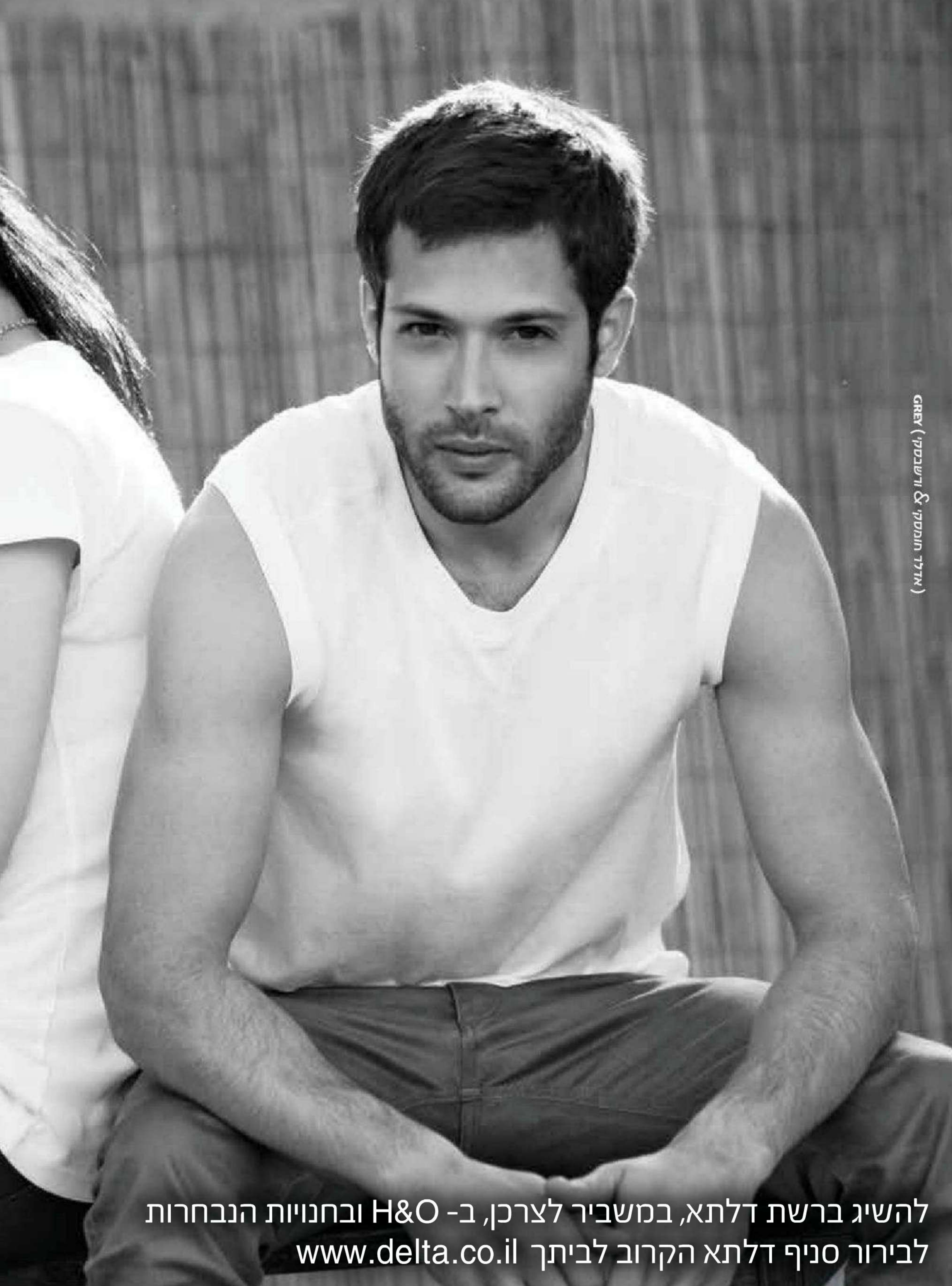
**חמישה ימים
בגלסטונברי**

היינו בפסטיבל המוסיקה
המופלא בעולם

עירום

וונדרוומן חוזרת
וחושפת הכול

9 771565 377005 08
29.90 ש"ח (מחיר ללא מע"מ 25.60 ש"ח)

GREY (אדלר חומסקי & ורשבסקי)
להשיג ברשת דלתא, במשביר לצרכן, ב- H&O ובחנויות הנבחרות
לבירור סניף דלתא הקרוב לביתך www.delta.co.il

Delta
SMART TOP
מכותנה חכמה
פיתוח חדשני:
כותנה מנדפת זיעה
REALCOOL COTTON ®

PLAYBOY

תוכן אוגוסט 2013

צילום: רונן פדידה

ריאיונות

הפקות

A CLASS *of its own*

Every so often, a product appears on the market and instantly positions itself in a class of its own. A product of remarkable character and fine qualities. A product with the pedigree of a leader; F VODKA Luxury Collection

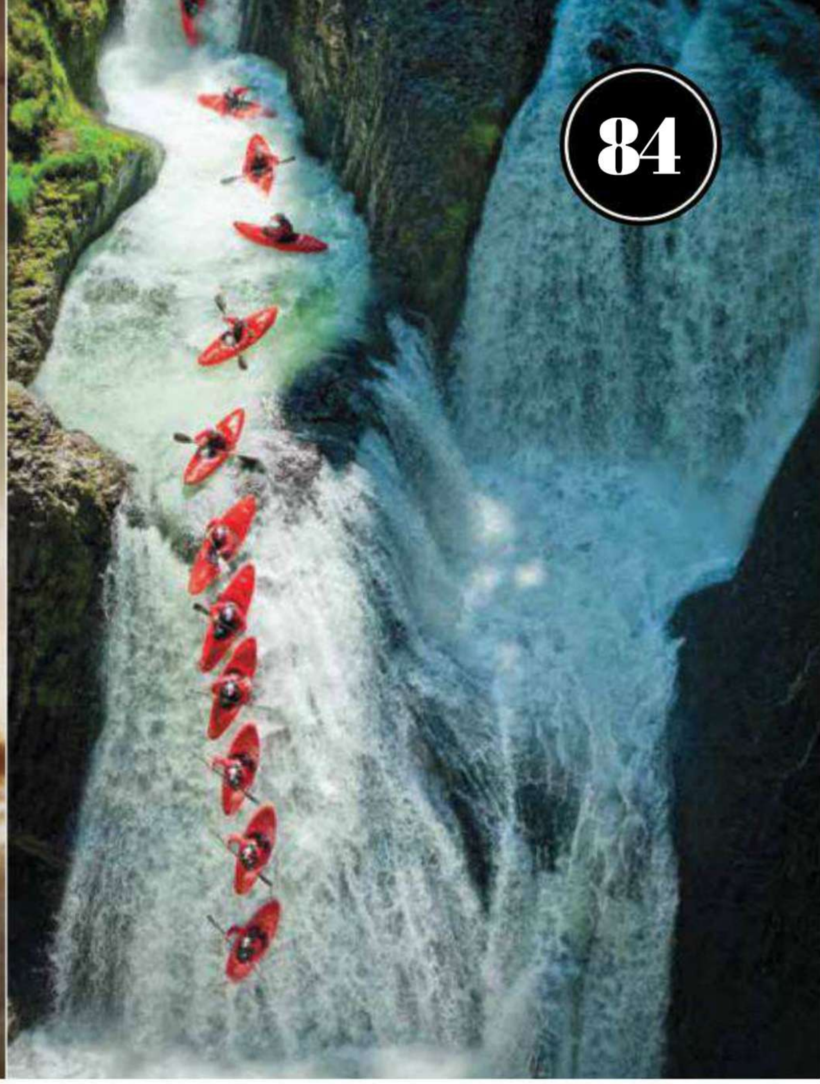
054-4445552 :להזמנות

FVODKAISRAEL

ENJOY FASHIONABLY AND RESPONSIBLY

VODKA
MICHELADAM
ELIXIR OF FASHION

36

84

114

THE MOST ORIGINAL SPLASH
DESERVES THE MOST ORIGINAL VODKA
Stoli
Stoli
STOLICHNAYA
IMPORTED PREMIUM VODKA
SPI
Stolichnaya vodka
PRODUCED FOR S.P.I. GROUP
PREMIUM VODKA
Stoli.com

PLAYBOY

עורכת ראשית:
נטע יעקובוביץ-קידר

עורכת גרפית:
נועה שלו-רט

עורך משנה:
שחר פרנהיימר

עורכת לשונית: דנה זייברט
מפיקה: ליאור סלנט
מנהל מסחרי/פיתוח עסקי: איב סיבוני 050-7311155 yves@playboyisrael.co.il

משתתפים: מיכל מנדלביץ', גלעד כהנא, הדרה לוין-ארדי, יואב בורוביץ', רוני נאק, ליאור פרושאור, יהונתן כסיף, עידן וולר, אהל עדן, דן מיכאלי, אמיר וייס

צלמים: רונן פדידה, זיו שדה, דניאל בר און, אילן ספירא

ניהול מדיה חברתית: סטיבן וינסטון, הילה רוזין, דן בונה, נמרוד דאדו, דניאל ליבר, דן גרין, לי נטע קינג

תגובות, שאלות, בקשות, הערות: desk@playboyisrael.co.il
מנויים: 03-5117029 www.playboyisrael.co.il

בשער: יאנה רז **צילום:** רונן פדידה **סגנון והפקה:** אהל עדן
איפור ושיער: דן מיכאלי
עוזר צלם: אמיר וייס

מו"ל: דניאל פומרנץ
דפוס וקדם-דפוס: "עמנואל" בע"מ
פיקוח דפוס: אייל דולין
רואה חשבון: רונן עוז
ייעוץ משפטי: עו"ד ניר זמל

PLAYBOY ENTERPRISES, INTERNATIONAL

Hugh M. Hefner
Editor-in-Chief

U.S. PLAYBOY
Scott Flanders, **Chief Executive Officer**
David Israel, **President, Playboy Media**
Jimmy Jellinek, **Editorial Director**
Mac Lewis, **Art Director**

PLAYBOY INTERNATIONAL PUBLISHING
Tom Flores, SVP, **Business Manager Playboy Media**
Mary Nastos, **Publishing Services Manager**
Gabriela Cifuentes, **Digital Asset Manager**
Adam Podolski, **Coordinator**

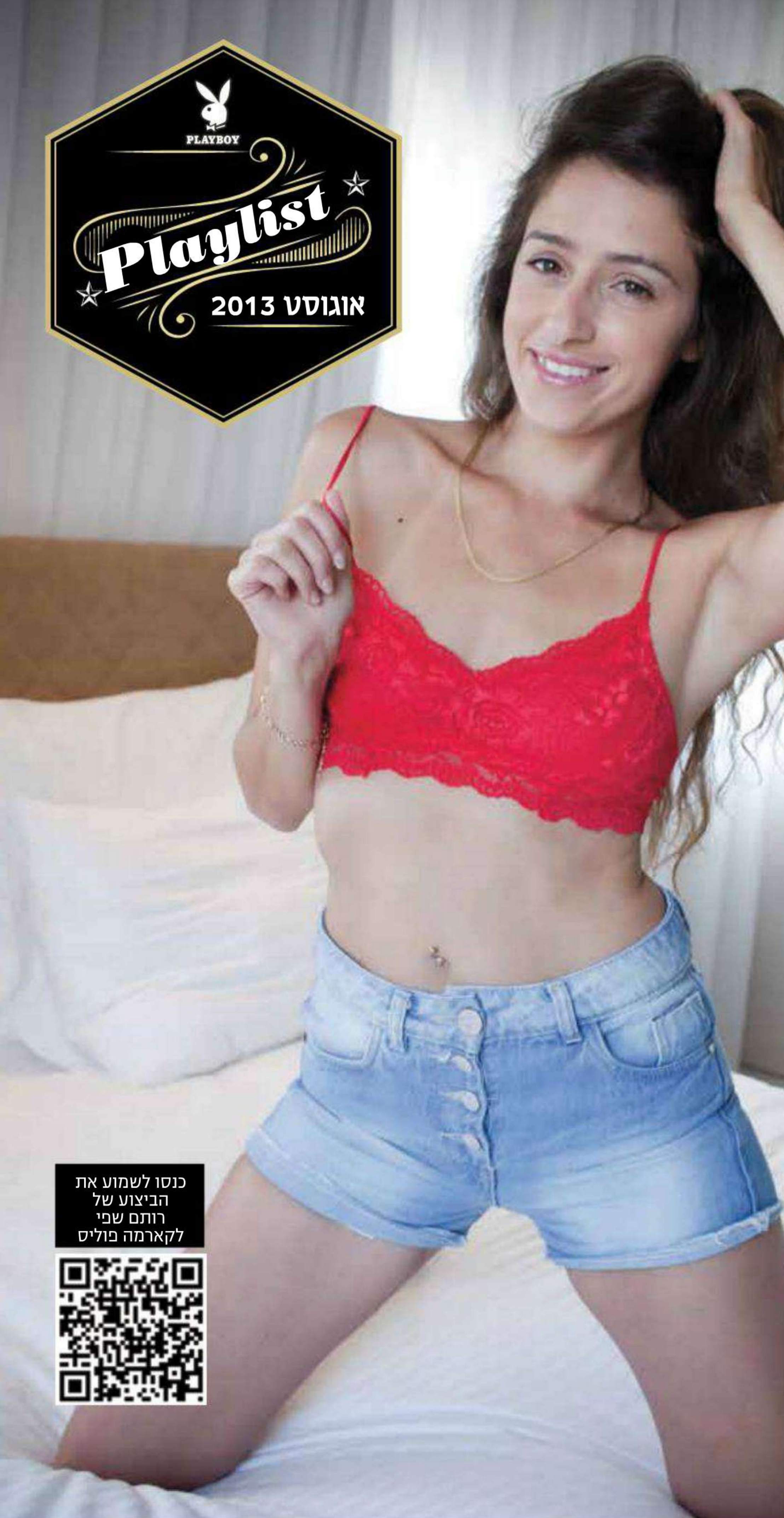

עונת הצייד החלה
בואו למצוא את הסינגלס שמתאימים לכם באפליקציית
HunteR3 ב-
R3 הנאה מובטחת!
200 המצטרפים הראשונים יזכו באריזה מתנה!
QUALITY CONDOMS
MADE IN GERMANY
ISO STANDARD 4074
פחות הטיפוס הרגיש, יותר אוהב להרגיש?
חדש בסדרת R3 BLACK!
R3 SKIN COMFORT קונדום דק במבנה ייחודי שאינו לוחץ ותורם לתחושה טבעית ולהנאה מובטחת.
R3
חדש! מבנה ייחודי ונוח במיוחד!
SKIN COMFORT
במבנה אנטומי ייחודי לתחושה טבעית
12 קונדומים
R3
הנאה מובטחת
Perrigo

PLAYBOY

Playlist

אוגוסט 2013

רותם שפי

את השם רותם שפי אולי יצא לכם לשמוע בזכות הביצוע האוריינטלי שהקליטה יחד עם הצ׳לנית ליאת סבא ל-Karma Police של רדיוהד. בקליפ (סרקו את הקוד בתחתית העמוד), שהפך ויראלי מהר מאוד, צפו כבר יותר מ-400 אלף איש.
רותם, 29, מתמרנת בימים אלה בין שני כובעים/מופעים – האחד, הכובע של שפיטה, הדמות הערבייה שיחד עם סבא תגיש שירים קלאסיים בעיבודים דומים, והשני – הופעה עם ההרכב שלה, בשירים שלה – כלומר רותם שפי.
"הכרתי את ליאת סבא הצ׳לנית ברימון ובאחד השיעורים שניגנו רדיוהד אז זמזמתי את קארמה פוליס בערבית, סתם כי זה היה מצחיק", היא מספרת על התהליך. "בערך שנה אחרי שסיימנו את רימון אמרנו שצריך להקליט. ראינו שאנחנו אוהבות את התוצאה החלטנו להרים לזה קליפ, ומהרגע ששיחררנו אותו זה כבר לא היה בשליטתנו – זה נהיה ויראלי מהרגע הראשון. המטרה כרגע היא להרים הופעה שלמה שממשיכה את הקו האמנותי של קארמה פוליס. בינתיים אני מקבלת המון בקשות מאנשים שרוצים שאבוא להופיע בחו"ל – ולשם אני מייעדת את הפרויקט הזה כרגע".
בהופעות שלה, מלבד מוסיקה טובה, תמצאו גם הרבה הומור.
"מושך אותי לשלב הרבה הומור. המופע הוא מוסיקלי קודם כל עם השירים והחוויות, אבל הוא משלב המון בדיחות על עצמי, על הקהל, סיטואציות בחיים, אין הרבה רגעים שאנשים לא צוחקים בהופעות שלי. בימים אלה אני ממשיכה לעבוד על ההופעה שלי וממשיכה לפתח את הדמות, שפיטה, שאותה אני מארחת על הבמה בהופעות שלי".

ב-7 בספטמבר תוכלו לראות את רותם שפי באוזן בר בתל אביב. אורחת מיוחדת: שפיטה.

כנסו לשמוע את הביצוע של רותם שפי לקארמה פוליס

צילום: אילן ספירא
צולם ב- Shenkin Hotel

דיאטה דיגיטלית

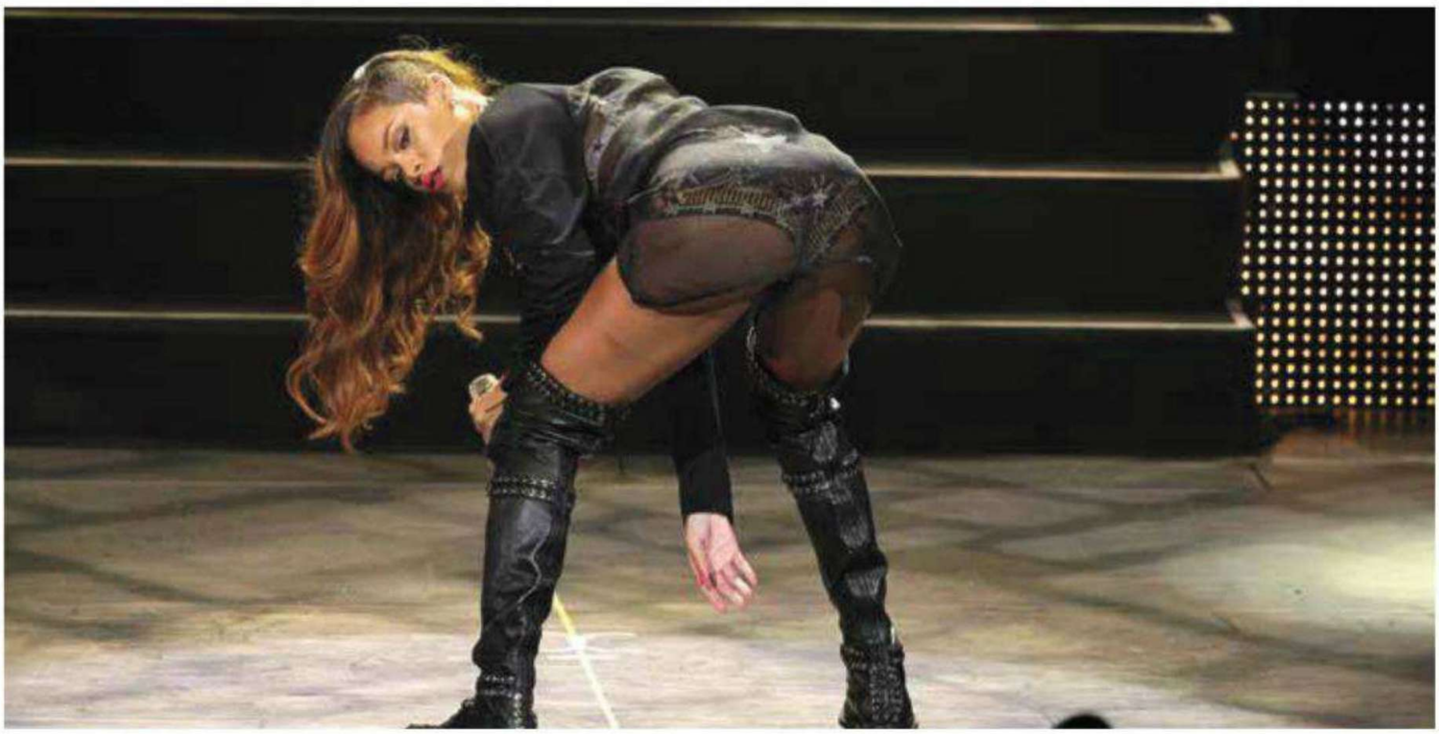
קמפיין Undigitize.me יגמול אתכם מהסמארטפון

הולכים לישון אתו, מתעוררים אתו, לוקחים אותו לשירותים, שוכבים אתו בים, שותים אתו קפה, והוא אתנו אצל חברים, הורים, במסעדות, בברים - זהו הסמארטפון כמובן.

אלא שהאהבה האובססיבית הזו מגיעה עם מחיר. אנחנו מתעסקים בעבודה בשתיים בלילה וחושבים על החיים הפרטיים באמצע פגישה חשובה; אנחנו מאבדים ריכוז במשימות של יותר מ-5 דקות; אנחנו בודקים לייקים כל רגע כי זה מחזק לנו את האגו; ומרגישים חברתיים ותקשורתיים מאוד, אבל גם כשאנחנו יושבים עם חברים בעולם האמתי אנחנו עסוקים כל הזמן בלהציץ במסך.

לליאור פרנקל, 34, סטארט-אפיסט, בלוגר ומרצה בכנסי יזמות בעולם, נמאס. הוא החליט לפני כחודשיים ליזום את פרויקט Undigitize.me, שמטרתו לעזור לנו להתמודד עם ההתמכרות לסמארטפונים. כוונת הפרויקט היא לא לגרום לנו לזרוק את הטלפון לפח, אלא ללמוד להשתמש בו בחכמה, כך שניהנה רק מהיתרונות שלו. ליאור צמצם את המסר שלו למסר חד וברור: "כשאני נמצא בסיטואציות מסוימות, אני שם את הטלפון הפוך". מאז השקתו, נשלחו למארגני הקמפיין עשרות תמונות, בהן מתועדים אנשים עושים פעולות שגרתיות, ולידם הטלפון הפוך. הפרויקט זכה לשיתוף פעולה מיידי ואפילו אברי גלעד, אתגר קרת, מיכל ינאי וגלעד כהנא שלחו תמונות. הפיכת הטלפון מהווה אקט סימבולי שמצהיר על השבת השליטה בזרם המידע לידינו, ולקיחת אחריות על הפרעת הקשב הקולקטיבית שפיתחנו. Phone Faced Down!

בוטי אקשן

מה שנערות שחורות יודעות מלידה, מבין עכשיו כל העולם. בקרוב (בתקווה) אצלנו

ה-Twerking, ריקוד שכולכם מכירים רק לא ידעתם את שמו, קיים כבר משנות ה-90 המוקדמות, אז החל לפרוח בניו אורלינס. כדי להיות Twerker מן המניין צריך לדעת להזיז את הירכיים והאגן מלמעלה למטה ומצד לצד ובתנועה סיבובית באופן מדופלם באינספור וריאציות (כולן, כמובן, עם קונוטציה מינית).

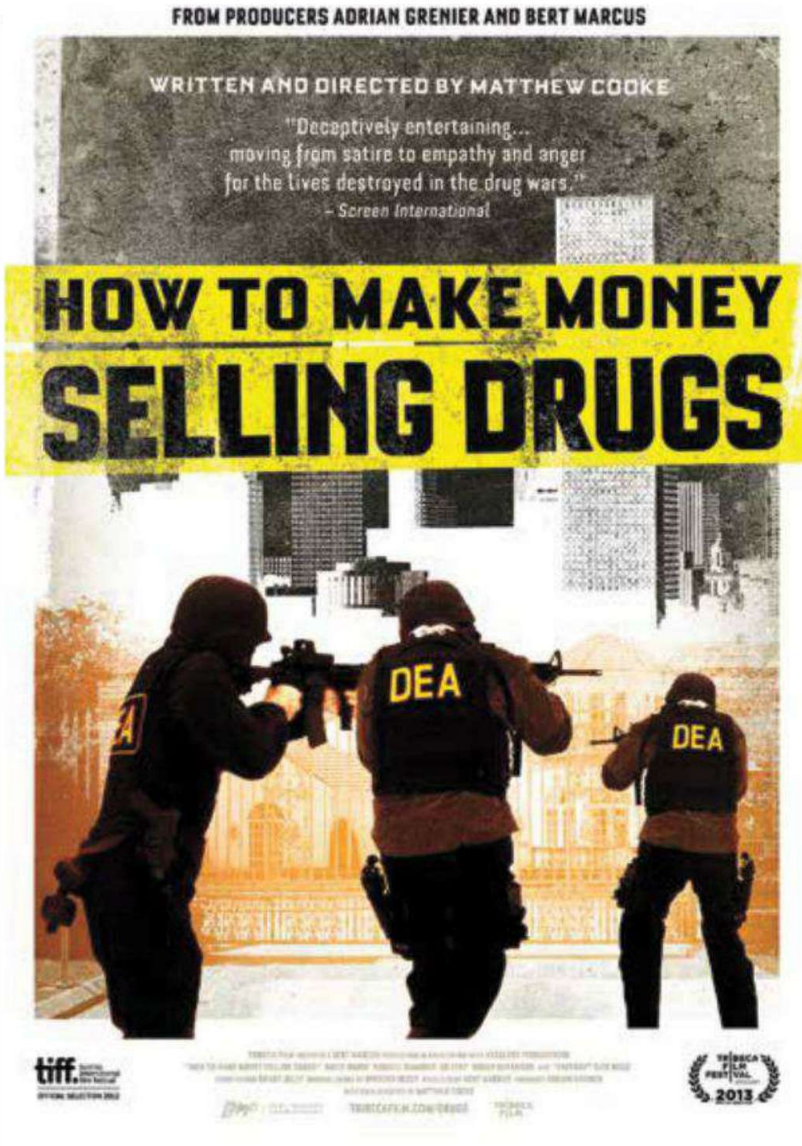
כמו הרבה זרמים של ההיפ-הופ, גם הטוורקינג התחיל מהרחוב. ראפרים "ציוו" על הבנות "To Twerk it", ומאז ועד היום נערות שחורות יודעות בדיוק במה מדובר. התנועה המינית גם הופצה ביוטיוב באמצעות קליפים גרפיים במיוחד הממחישים את הסגנון.

בינתיים, מי שנותרו בערפל הן בנות הפרברים הלבנות. עד שלא מזמן שברו כוכבות הנוער מיילי סיירוס וריהאנה את מסך הברזל והופיעו בקליפים ובהופעות שלהן כשהן רוקדות את הטוורק. מאז הטוורק מתקדם לכיוון המיינסטרים ומאיים להפוך לוויראלי לא פחות מההארלם שייק.

במקביל, במאי השנה, הושעו 33 תלמידים מתיכון בסן דייגו לאחר שהעלו ליוטיוב קטע וידיאו ברוח הריקוד. התלמידים הושעו בטענה שהסגנון אינו הולם. האירוע הזה כמובן רק העלה את רף הפופולריות של הריקוד, שהפך סופית למגפה.

לישראל השיגעון הזה עוד לא הגיע ממש, אבל בסטודיו פאנקי גודס של נטע-לי לוי בדרום תל אביב מתקיימים הדבר הכי קרוב לזה: שיעור "Bootie Pop" לצלילי מוסיקת היפ-הופ. הבנות מדווחות על כיף היסטרי. לינק לקליפ של מיילי סיירוס: youtube/LrUvu1mlWco

צילומים: יח"צ, ריהאנה: imagebank/gettyimages

איך לעשות כסף מסחר בסמים?

סרט חדש של הבמאי מת'יו קוק מנסה לספר לאמריקאים את האמת מאחורי תעשיית הסמים

הסרט "How to Make Money Selling Drugs" בבימויו של מת'יו קוק ובשיתוף אדריאן גרנר (השחקן הראשי ב"פמליה"), נקרא כך לדבריו, כי זה מה שהשוק השחור מציע למי שלא רואה שום אופציה אחרת. הסרט מספק מבט מעמיק וחודר אל תוך עולם הסחר בסמים והמלחמה בו, ומציג תובנות מנפצות טאבואים על האופן שבו פועלת תעשיית **400** מיליארד הדולר הענקית הזאת. הראפר פיפטי סנט, אמינם, וודי הארלסון, דייויד סימון (מפיק "הסמויה"), סוזן סרנדון ואחרים, משתפים את הצופים בחוויותיהם ומסקנותיהם בנוגע לעסקי הסמים. "המדיה רוצה שנאמין שאנחנו מתחלקים לשניים, אזרחים ופושעים, כשבעצם אנחנו אחד, רק השיח שונה", אומר קוק. "יש את הרחוב והשיח האותנטי שלו, ויש את השיח בין החדשות המסחריות לבין האליטות בוושינגטון שמציפות את המדיה ומבצעות שטיפת מוח. האמת היא שארה"ב היא צרכנית מס' **1** בעולם של מריחואנה וקוקאין והדרך האגרסיבית של הממשל לפתור בעיות חברתיות לא מיטיבה עם המכורים. זו לא מלחמה על סמים, זה מלחמה על אנשים ועל הכוח ההרסני שמשחית את הכלכלה וגם את המורל והנפשות. יצרתי סרט שאמור לדבר בדיוק לציניים, לאפאתיים ולנוער. מטרת הסרט היא להעצים את שיח הרחוב ולאתגר את האוכלוסייה האמריקאית לשבור את הטאבו שלה ולהתחיל לדבר על מדיניות הסמים הבעייתית". הסרט זמין לצפייה ולהורדה ברשת.

רשת לא חברתית

שתי האפליקציות הכי אנטי סוציאליות שתמצאו בשוק

Lulu – תאר לעצמך שכל האקסיות שלך נפגשות. לא, רגע. תאר לעצמך שכל הבחורות שאי פעם יצאת אתן, נפגשות וחולקות ביניהן מה הן חושבות עליך: במה אתה לוקה, איך ההומור שלך, איך אתה מנשק ואיך אתה מזיין. סיוט אבל היפותטי לגמרי, לא? אז זהו, שלא. אלכסנדרה צ'ונג מחברת לולו יצרה אפליקציה שמטרתה לדרג ולבקר בחורים. כל בחורה שרוצה לדרג בחור מוזמנת לשתף את דעתה על רמת ההשכלה שלו, רמת המחויבות, המראה שלו וגם לתת לו דירוג על ביצועיו במיטה. צ'ונג מצטדקת ואומרת שהאפליקציה נועדה גם בשביל למנוע מאחרות לצאת לדייט עם שידוך לא מתאים, ושהביקורת היא קלילה ואינה מרושעת ונקמנית, ומתקבלת באמצעות שאלונים קצרים שהם יותר שובבים מוולגרים. בין שאר התיוגים תוכלו למצוא את: ,GoneByMorning# #CheaperThenABigMac ו- WearsEdHardy#, אבל גם: RespectsWomen# ו- CallsOnTime#. האפליקציה מכוונת לעורר שיחת בנות כיפית, כך לפחות על פי הפרסומים. בפועל מדובר בכיף על חשבונם של אחרים ובניצול היצר הרע והרכלני שמקנן באנשים. בינינו, אם גברים היו יוצרים כזאת אפליקציה זה היה נחשב למיזוגני ועלוב, אף שפייסבוק התחילה בדיוק מאותה נקודה, כשצוקרברג הקים אתר לדירוג בנות הקולג'.

Hell is other people – סקוט גרנר, סטודנט ב-NYU, פיתח את האפליקציה כניסוי. במקום להשתמש בשירותי המיקום של פורסקוור לפי הייעוד המקורי – כדי לדעת איפה חברים שלך נמצאים ולפגוש אותם – דרך התחברות לאפליקציה תוכל לדעת באיזה מסלול אתה צריך להיות כדי להתקל בהם כמה שפחות. זה נקרא "Avoidance Routes" (דרכי הימנעות). האבסורד הוא שבשביל להתחמק מהחברים שלך, אתה צריך שתהיו קודם חברים ברשתות החברתיות. האפליקציה מראה מפה שבה הנקודות הכתומות הן הצ'ק-אינס של חבריך והנקודות הירוקות הן האזורים הבטוחים, או לפי הגדרתן באפליקציה "Optimally Distanced Safe Zones". הניסוי נעשה במסגרת פרויקט לימודי, שהמשימה שהוצבה בו היתה ליצור מערכת שתאפשר לאנשים להתנהג בדרך מסוימת. המרצה של הקורס סיפר שגרנר היה סוליסט בלימודים והוא התרשם מכך שהוא ניתב את החרדה החברתית שלו לקונספט מקורי.

מופע

איפה הסקס?

בזווית המקומית איפה הילד ומוניקה סקס מסיימים סיבוב הופעות באמפי שוני. מחו"ל נוחת פה הבלוזיזסט אל סי אולמר

פעם היו כאן ניינטיז והיה רוקנרול. "מה שעובר עליי", "נפלת חזק", "פצעים ונשיקות" ו"מכה אפורה" היו ההמנונים של כל מי שנולד בשלהי שנות ה-70 והיוו פסקול לדברים הכי דרמטיים שקרו לנו כטינאייג'רז. גם מחוץ לבמה, חמי רודנר ויהלי סובול - סולני שתי הלהקות - הם חברים, וזה ניכר בהופעה. יש ביניהם שפה משותפת וזרימה כיפית של מוסיקאים שכבר השתפשפו ועברו כברת דרך.

סובול מספר: "שיתוף הפעולה עם איפה הילד התחיל הרבה לפני האלבום הראשון שלנו. חמי רודנר בא לראות אותנו בבר חודשים מעטים אחרי שקמנו, ומתוך פירגון לקח אותנו להיות להקת החימום של איפה הילד. דרך החיבור הזה הגענו לראשונה לבמות גדולות כמו פסטיבל ערד. מבחינתנו מדובר בלהקה אחות. יש כאן קירבה אמיתית, ארוכת שנים".

24.8 - איפה הילד ומוניקה סקס, פתיחת דלתות ב-19:30, אמפי שוני

אל. סי. אולמר הוא בלוז לג'נד אולטימטיבי, ספר היסטוריה חי של הבלוז. אולמר ניגן עם כל שחקני המפתח, על כל כלי אפשרי: עם האולינג וולף ועם מאדי ווטרס, עם אלמור ג'יימס וג'ימי רוג'רס, עם ג'יי. בי. לנואר ועם ג'ימי ריד. הוא כבר בן 84 אבל עדיין רוקד ומנגן בלוז נפלא. הכומר קי. אמ. וויליאמס, כומר אפרו אמריקאי המגיש את דרשותיו בסגנון הבלוז, אמר עליו: "באולמר תשמעו את שורשי הרוקנ'רול, הקאנטרי והנשמה שנובעים מהמקור, הוא יכול לנענע אתכם כל הלילה!"

הקהל הישראלי נחשף לאולמר רק לאחרונה, בהקרנת הסרט "M for Mississippi" בסינמטק, שם נסחף אחר אישיותו הכובשת.

פסטיבל אינטימדבר ב-22 וב-23 באוגוסט במצפה רמון, וב-26 באוגוסט בנמל יפו במחסן 2, בהופעה ל-200 איש בלבד.

צילום איפה הילד ומוניקה סקס: אורית פניני, צולם בזאפה אמפי שוני, אולמר: ayisha sipe, Chris Carr With Eat The Cake NYC, אבירם: אוהבת בקולנוע: יח"צ

מוסיקה

פיבן אברט

כשסול, ג'אז ודיפ האוס נפגשו ועשו אהבה

פיבן אברט (Peven Everett) הוא מוסיקאי שקשה לתייג; חצוצרן? כן. ווקאליסט של מוסיקת האוס? יאפ. נגן פסנתר? ועוד איך. הוא מנגן גם על טרומבון, חליל צד, גיטרת באס ותופים, הווירטואוז.

את ההזדמנות הגדולה הראשונה שלו הוא קיבל בעולם הג'אז עם בטי קרטר והאחים מרסליס שהשפיעו עליו רבות, ורק בשנים האחרונות הוא מתחיל לסלול את קריירת הסולו שלו בעולמות הדאנס עם מוסיקת האוס-נשמה פאנקית עוצמתית ואולטרה סקסית. "היופי במוסיקה הוא שברגע שיצרת מנגינה אתה יכול להכניס אותה לכל ז'אנר מוסיקלי. אם אתה אמן אמיתי תצליח לבטא את עצמך בז'אנרים שונים באופן פורה. זה התפקיד שלך כמוסיקאי - להיות כמה שיותר ורסטילי", הוא אומר.

פיבן יוצר שירי אהבה חושניים וגרוביים, לגמרי בליגה של אגדות כמו ברי וייט ומרווין גיי. הסאונד שלו עשיר ומרובד והוא גם מפיק וכותב את אלבומיו. בסוף אפריל יצא אלבומו המצוין "King of Hearts" וביולי יצא האלבום "Pin Up Jazz", שבו הוא שוב מסנתז ז'אנרים ולוקח את הבורלסק הפיפטיז למחוזות הג'אז, הפעם יחד עם הווקליסטית בילי ג'ול ובצירוף ריקוד תואם. שני טראקים מומלצים שיעשו לכם וייבים בכל הגוף:

"I Can be your boyfriend" , ו-"How bad I want you". יאמי.

אוהבת בקולנוע

מאז המצאת המקרן סקס מוכר כרטיסים. הצצה לסרטים הסקסיים בהיסטוריה

רמזים מיניים (בוטים יותר או פחות) ואקטים מיניים מהפנטים אנשים למסך מאז שהקולנוע נולד, אבל יש סרטים שיוצריהם לקחו את התשוקה רחוק יותר ויצרו מיתוסים שהעשירו והדליקו את הפנטזיות שלנו. קבלו כמה קלאסיקות ששווה להיזכר בהן, לאו דווקא הברורות מאליהן, ושימו ת'פורנו בצד.

הסצנה

"היומן" (The Notebook)

הסרט הזה משמש ויאגרה נשית מ-2004. זוג אמריקאים צעירים שנפגשים בקרנבל בשנות ה-40 (רייצ'ל מקאדמס וריאן גוסלינג) מתאהבים נואשות, רגע לפני פרוץ מלה"ע השנייה. הוא יוצא למלחמה וכשהוא חוזר היא כבר מאורסת. כן, כן, האסור תמיד מחרמן, והסרט טעון תשוקה מחרמנת בליטרים. סצנת הנשיקה בגשם שלהם לא תשאיר אתכם אדישים.

הדמות הנשית

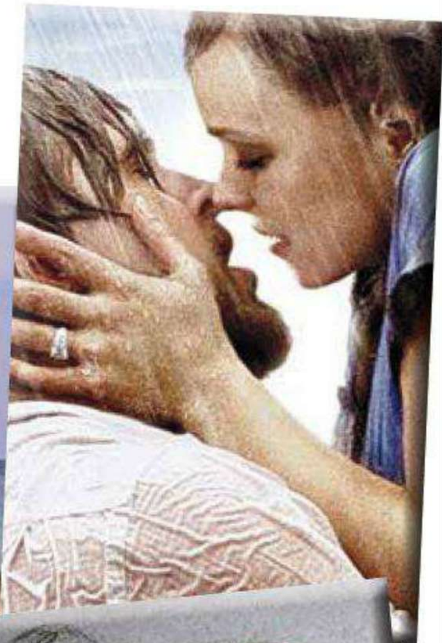
האני ריידר, בגילומה של אורסולה אנדרס - "ד"ר נו" (1962)

אורסולה אנדרס תיזכר תמיד כהאני ריידר העולה כוונוס מהאוקיינוס, בביקיני לבן, נוטפת מים וסקס, נערת הבונד המיתולוגית הראשונה, צוללנית שולת קונכיות ומושא תשוקתו של ג'יימס בונד. היא מגלמת אישה עצמאית שטוענת שהיא לא צריכה עזרה מאף אחד. אלא שבונד בכל זאת 'עוזר' לה, המבטא השוויצרי הכבד שלה עודן בעריכת הסרט. אנדרס היא אחת מתוך שני שחקני בונד בלבד, שאיאן פלמינג (מחבר ספרי ג'ימס בונד) הזכיר בספריו.

הבמאי

פול ורהובן - קאלט אמריקאי

מין מפורש הוא הסימן המסחרי של פול ורהובן. עוד לפני הקריירה ההוליוודית שלו הוא עשה סרטים הולנדיים על גבול הפורנו. הסרט"טורקיש דיליייט" נפתח באוננות והגיבור הוא רודף שמלות שכמעט מכריח נשים לשכב אתו. גם ב"ספטרז", שמספר על רוכבי אופנוע צעירים ואלימים, יש מין בשפע וגם אלימות. בהוליווד הוא התחיל עם "Flesh + Blood", שבו ג'ניפר ג'ייסון לי ערומה רוב הזמן, והמשיך לשני הסרטים שבזכותם התפרסם: "אינסטינקט בסיסי", שזיכה את שרון סטון בתהילה בתפקיד הפאם פטאל הרוצחת, ונכנס להול אוף פיים עם סצנת החקירה המגרה, ולאחר מכן ביים את "נערות שעשועים".

הדמות הגברית

מייק, ריבר פיניקס - "איידהו שלי" (1991)

ריבר פיניקס היה ג'יימס דין של דור האיקס שצמח בניינטיז, דור שהתאפיין באדישות ואינדיבידואליזם. ב"איידהו שלי" של גאס ואן סנט, הוא גילם את מייק, נער ליווי הומוסקסואל ומכור לסמים, לצד סקוט (קיאנו ריבס). הסרט גולל סיפור של חברות מרגשת בין זונות ממין זכר בפורטלנד, ובמהלכו מתאהב מייק בסקוט ומשלה את עצמו שסקוט יפצה אותו בחום שהוא כל כך זקוק לו. הסרט הפך לקאלט, הרבה בזכות הכריזמה העדינה של פיניקס.

3 קלאסיקות ששכחתם

"לב פראי" (1990)

"לב פראי" של דיוויד לינץ' הוא סרט מכשף. סיפור האהבה של סיילור, אסיר משוחרר ולולה, שאמה רודפת אחריהם במטרה להרוג את סיילור, משלב בין צחוק לתשוקה ואלימות - בגאונות, לא פחות. כל פריים בסרט מוקפד ומסוגנן ומלא ברפרנסים קולנועיים, כדרכו של לינץ', והסרט עומד במבחן הזמן. האהבה של הזוג היא אחת הטעונות במין שנראו על המסך ולינץ' מתבל את העלילה בדמויות סהרוריות וביזאריות שרק מוסיפות לכל הסקס אפיל של הסרט.

"ואת אמא שלך גם" (2001)

סרט מסע התבגרות נועז, חושני, ומעורר ממקסיקו. שני נערים מפתים יפהפיה מבוגרת מהם להצטרף אליהם בדרכם לחוף ים, והיא מצדה מלמדת אותם כמה דברים על סקס ואהבה. עושה חשק לנסוע למקסיקו.

"Belle de Jour" (1967)

סוורין, בגילומה של קתרין דנב האלוהית, היא אשה צעירה ופריג'ידית המאוהבת בבעלה, אך מנהלת חיים כפולים: ביום היא רעיה למופת ובלילה פרוצה המממשת את הסטיות של לקוחותיה. מדובר באדפטציה קולנועית מופתית של לואיס בונואל ליצירה של ג'וזף קאסל. דרך עיסוקו בתשוקה מתעוררות שאלות כמו למה אנחנו מגיבים בצורה כל כך לא הגיונית לגירויים שונים, ומדוע אנחנו מתמסרים למערכות יחסים של כוח, דיכוי והשפלה. בונואל משאיר את השיפוט המוסרי לצופים.

אל תגעו לנו בערק

ב-1 ביולי נפל דבר בישראל, כשיצאה הבשורה שלימים תשנה את חייהם של האמנים, הסטודנטים והתפרנים לסוגיהם: הוכפל מחירו של האלכוהול הזול ובפרט, הערק - המשקה החריף העממי-לאומי.
הערק, השייך למשפחת משקאות האניס - אחד מצמחי המרפא העתיקים ביותר - הפך בן-לילה למשקה גורמה ואנחנו בפלייבוי החלטנו לעשות לו כבוד עם שלושה מתכונים סודיים. את הראשון קיבלנו מאור שוהם, אחד שישן עם בקבוק האיילות שלו מחובק במיטה.

מצרכים:

1 מקל אקסוס/ליקריץ
1 שן ציפורן
3–4 שערות זעפרן
3 כפות סוכר / 5 כפות דבש (לפי הטעם)
1 כפית קינמון
פירות יבשים: המומלצים זה דבלים, תמרים, צימוקים או כל המתוקים, חתוכים לרצועות דקות (4–5 יחידות מכל פרי)

הכנה:

קחו מתנדב צמא, בקשו ממנו לפנות קצת מקום בבקבוק, ואז הכניסו את המרכיבים לפי הסדר, כשהפירות בסוף.
חשוב ביותר: להפוך ולהשכיב את הבקבוק, ולסובב אותו כל יום-יומיים. נסו להתאפק ולא לגעת בבקבוק לפני שחלפו שלושה שבועות תמימים. אם התאפקתם תוכלו גם לנשנש את הפירות, הם ממסטלים מאוד בשלב זה.

קוקטייל ערק קייצי (גל, מבלוג האוכל "פתיתים")

מסדרים קוביות אבטיח ונענע בכוס ושופכים את הערק מעל. מעבירים את הכוס למקפיא לשעתיים כדי שהוא יספוג את הטעמים, הערק שיתפשט באבטיח ימנע ממנו לקפוא, ויחדיר אליו טעמים מרעננים של נענע ואניס. חשוב להגיש היישר מהמקפיא. ptitim.com

ערק לימון מטריף של הסושיאל קלאב

60 מ"ל ערק
30 מ"ל מיץ לימון
20 מ"ל רוזטה
5 מ"ל סירופ יסמין
10 עלי נענע

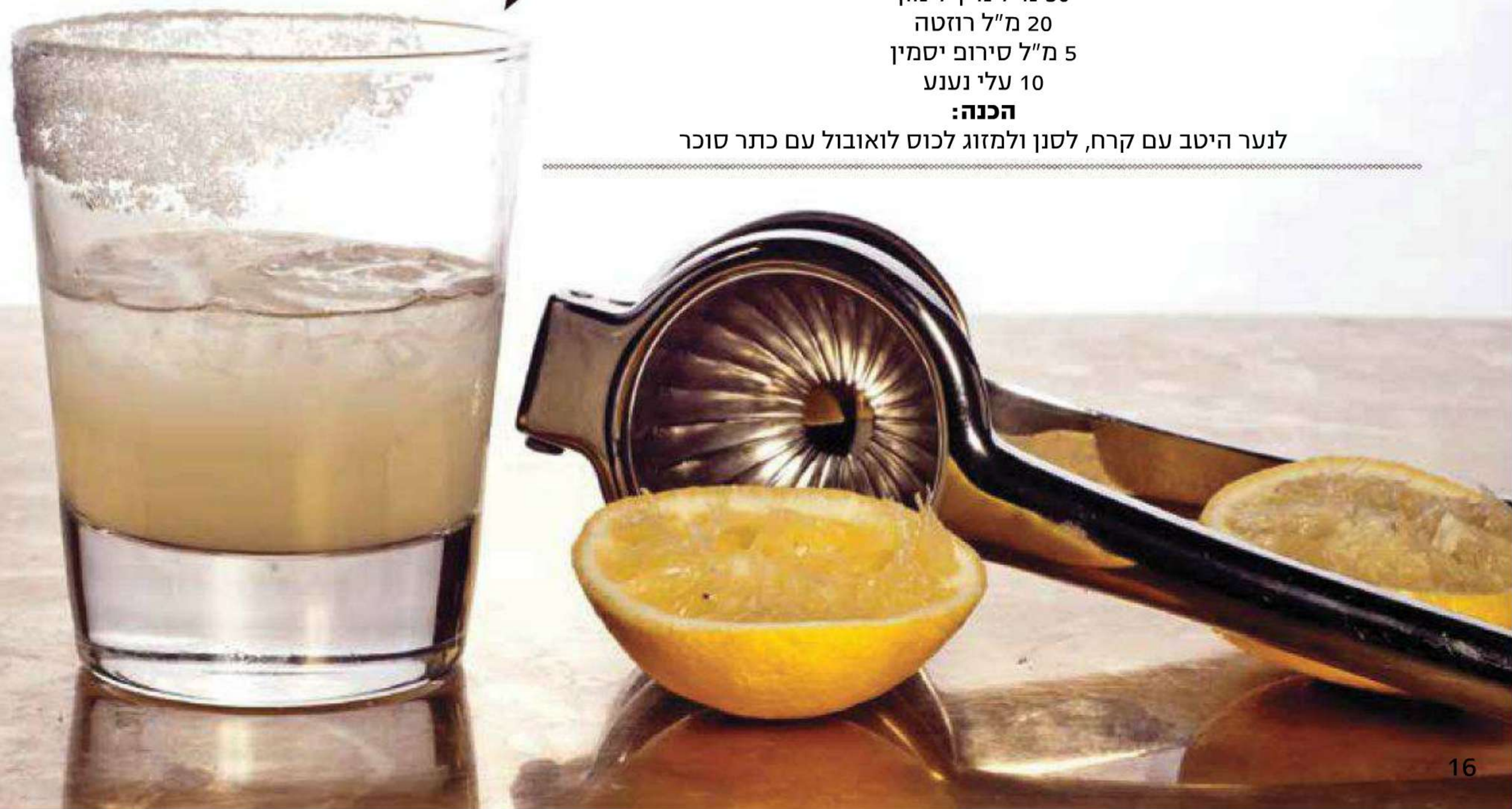
הכנה:

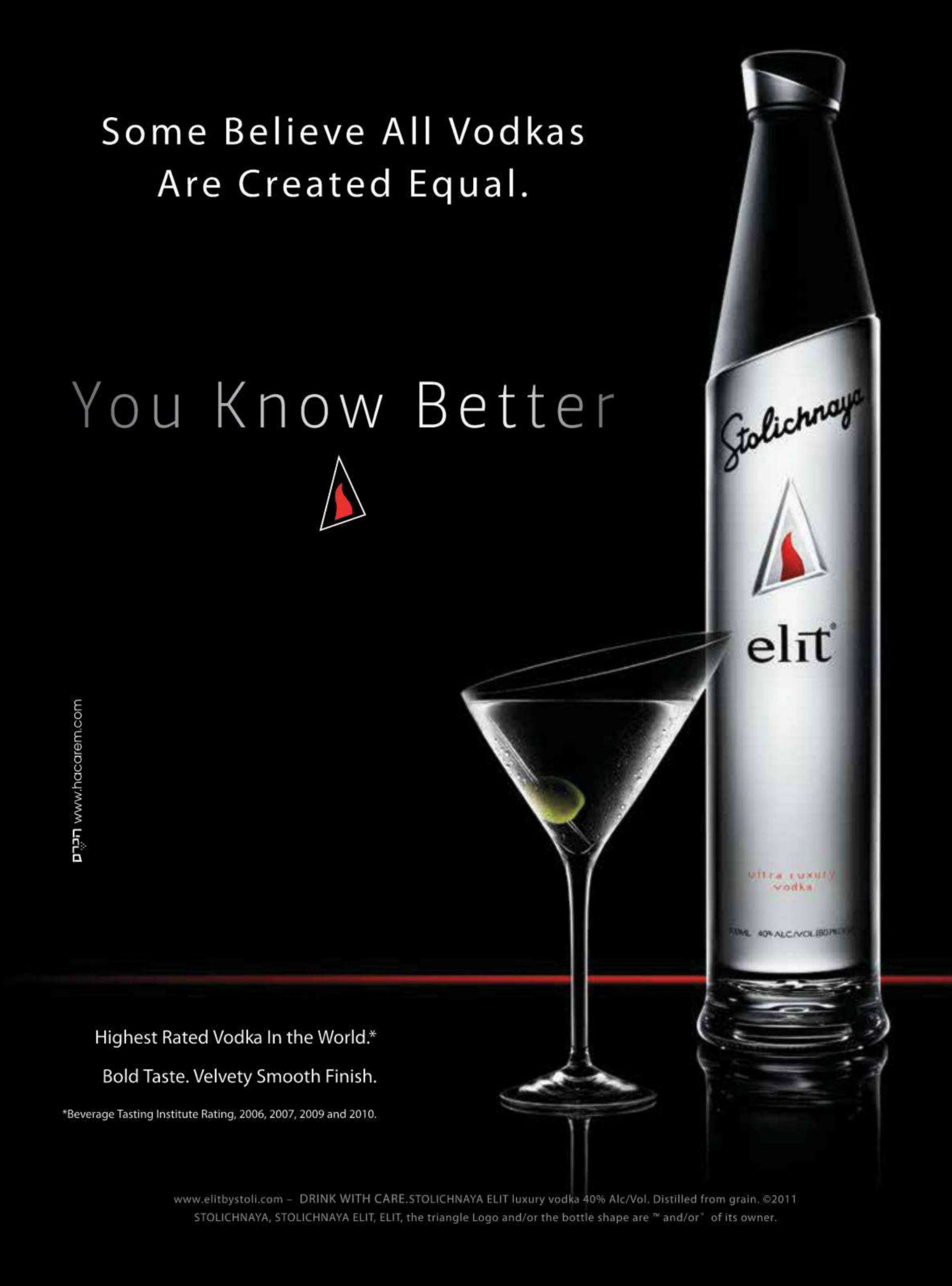
לנער היטב עם קרח, לסנן ולמזוג לכוס לואובול עם כתר סוכר

עוד קצת על ערק

- יוון – אוזו; צרפת – פסטיס; טורקיה – ראקי. חפשו ערק גם בשפות אחרות, קרוב לוודאי שהמחיר שם יהיה יותר אטרקטיבי.
- הערק לא מחליק לך בגרון גם כשניסית ממש להתיידד עם האניס? תוכל לעדן מעט את טעמו השתלטני עם כמה פירות הדר חמוצים: אשכוליות, לימון, ליים וגם מיץ מנדרינות.
- ערק עם סילאן. לוקחים מישהו צמא, מפנים קצת מקום בבקבוק, מכניסים חצי כוס סילאן, משקשקים והופ למקפיא.
- מקורות יודעי דבר טוענים שהערק הטוב בתל אביב נקרא "כהנ'ס – ערק אתרוגים", ניתן ללגום אותו לשכרה רק במקום אחד, בקפה פלורנטינה (אברבאנל 56), מושלם לשישי בצהריים. הערק המשובח נרקח על פי מתכון סודי שעובר במשפחת הבעלים כבר דורות וידוע כמשקה הבית של המקום.

Some Believe All Vodkas
Are Created Equal.
You Know Better
Stolichnaya
elit
ultra luxury
vodka
www.hacarem.com
הכרם
Highest Rated Vodka In the World.*
Bold Taste. Velvety Smooth Finish.
*Beverage Tasting Institute Rating, 2006, 2007, 2009 and 2010.
www.elitbystoli.com – DRINK WITH CARE.STOLICHNAYA ELIT luxury vodka 40% Alc/Vol. Distilled from grain. ©2011
STOLICHNAYA, STOLICHNAYA ELIT, ELIT, the triangle Logo and/or the bottle shape are ™ and/or ® of its owner.

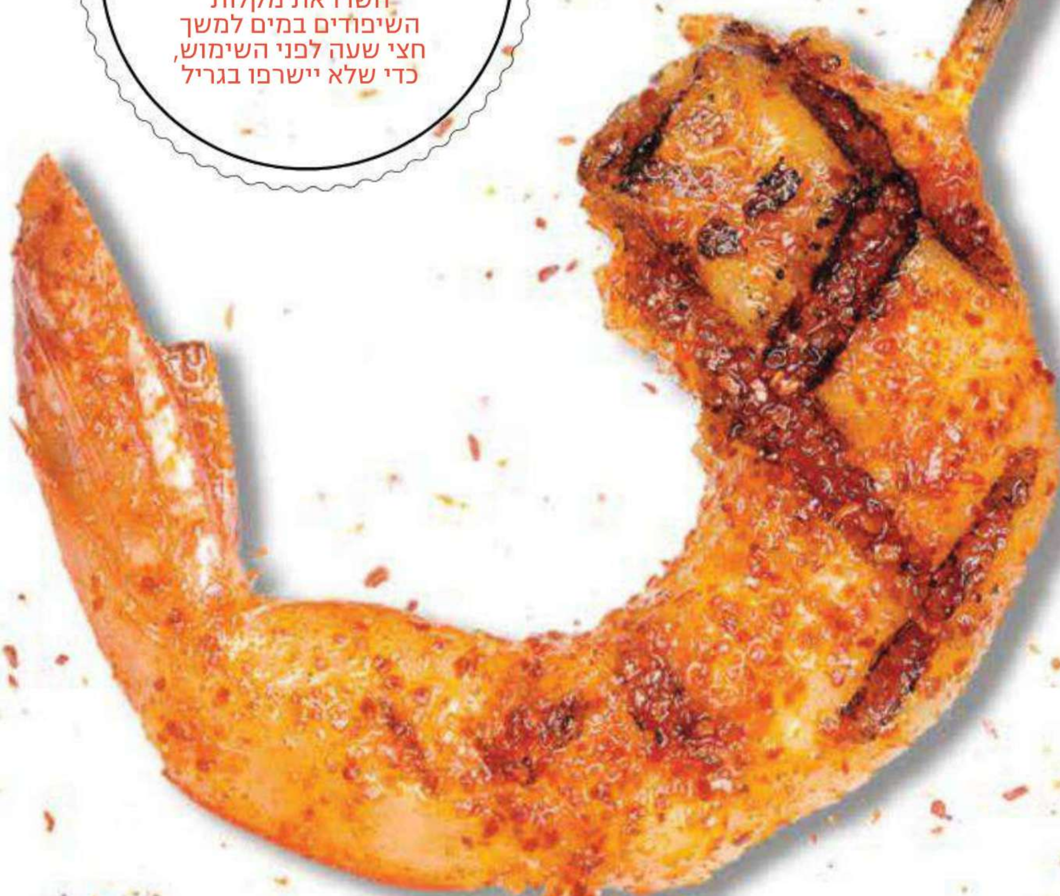
שיפודי פודי

פנפן את השרימפס שלך עם טוויסט חריף על הגריל

•למה להסתפק בשרימפס רק בארוחות חגיגיות ורשמיות כשאפשר לשדרג אתו פיקניקים קיציים? מנת שרימפס היא אידיאלית לפיקניק שאורגן בדקה ה-90, וזקוק לטאצ' של תחכום. כדי להתייחס לשתי סוגיות אלה בו-זמנית, ולקבל גרסה אמיצה וטעימה יותר של 'קוקטייל שרימפס' מצוי, חיפשנו השראה באסיה. הצטיידנו ברוטב הויסין סיני מתקתק, בתערובת תבלינים יפנית טוגרשי וברוטב צ'ילי חריף. אם אתם אוהבים את זה ממש חריף, תנו בוסט לקוקטייל עם כפית קטנה של אבקת וסאבי

סטיק טריק

השרו את מקלות השיפודים במים למשך חצי שעה לפני השימוש, כדי שלא יישרפו בגריל

1.

שרימפס הויסין על הגריל

(4 מנות)

2 כפיות רוטב הויסין
2 כפיות מירין
כפית שמן צמחי
1 כפית תערובת טוגרשי (ניתנת להשגה בכל חנויות המזרח הרחוק)
500 גר' שרימפס קלופים
שישה שיפודים

ערבבו היטב את ארבעת המרכיבים הראשונים בקערה גדולה. הוסיפו את השרימפס והשרו אותם במרינדה. הקפיאו לחצי שעה. חממו את הגריל לחום בינוני, שפדו את השרימפס על שיפוד וצלו אותם מכל צד שתי דקות

2.

רוטב קוקטייל סרירצ'ה

4 כפיות קטשופ
4 כפיות רוטב צ'ילי סרירצ'ה חריף
3 כפיות מיץ לימון טרי
½ כוס חזרת

ערבבו היטב בקערה קטנה, והגישו כמטבל לשרימפס

צילום: CHARLES MASTERS

2TIME
TEL-AVIV
SHENKIN HOTEL
LOCALS KNOW BEST
לילה זוגי רומנטי בשינקין הוטל
כולל עיסוי זוגי ובקבוק קאווה.
לפרטים נוספים:
03.6009400
shenkinhotel.com
TEL-AVIV

איביזה

האי הספרדי הקטן משך אליו במהלך השנים סוגים רבים ושונים של היפים, והפך למעין מגרש משחקים צועני. החל מפרנק זאפה עד לקייט מוס, מובילי דעה עם טעם משובח באו כולם לטעום את החיים הטובים באי הפנטזיות

בשנים האחרונות הולך ה"חור" הבוהמייני הזה והופך מתוחכם יותר ויותר, ובקיץ הזה הוא יעד מושלם לביקור.

המסעדן הבינלאומי ג'וזפה סיפיריאני פתח בקיץ שעבר מסעדה בדאונטאון איביזה, בלב המרינה. "איביזה מושכת כיום קהל הרבה יותר בינלאומי. כל לקוחותינו מגיעים לכאן", הוא אומר. לכן בחר את גן העדן על החוף הזה בשביל להרחיב את האימפריה שלו. בשנה שעברה הוכפלה תנועת המטוסים הפרטיים לאי, והקיץ סיפיריאני מהמר בשנית - הפעם עם "בומבה איביזה", מועדון לילה שפתח במאי עם הדיג'יי סופרסטאר, לוצ'יאנו.

איפה חוגגים? קחו את עצתה של סרינה קוק, מייסדת חברת 'Deliciously sorted', שהוקמה ב-2002 כדי לשרת נהנתנים עשירים. העסק שלה משגשג בעשור האחרון, וכיום יש לה יותר מ-6,000 לקוחות. קוק מצביעה על כך שהתפתחות סצנת ה-V.I.P של איביזה קשורה בכך שנפתחו מקומות שנועדו לשרת במיוחד את עולם הזוהר. בין המקומות הבולטים: **The Blue Marlin beach club (1)** - ארמון מסיבות סטייל וגאס בשעות היום, **The Ushaia Beach Hotel**, ומסעדת הקברט **Lio** - מקום יחיד במינו, בו תוכלו גם לאכול ארוחה טעימה, גם לצפות במופע מלהיב של רקדנים ואקרובטים וגם לרקוד לצלילי המוסיקה המעודכנת ביותר. וציינו כבר שיש בריכה במרכז המועדון?

> הצצה לחיי הלילה של איביזה

אם אתם מעוניינים לבלות עם הצמרת, כדאי שתהיו מוכנים לבזבז!!!

מועדון הלילה הנודע לשמצה, ה-Pacha, שיפץ בשנה שעברה את עמדת הדיג'יי, כדי להתאים אותו לאזור ה-V.I.P הגדל והולך, בו מחיר שולחן לזוג מתחיל ב-400 יורו, אבל ההוצאה הממוצעת היא באלפים.

בן טרנר, האיש שעומד מאחורי מפגש הפסגה של המוסיקה באיביזה, חושב שהנהירה של האצולה האמריקאית קשורה לרומן המעמיק והולך של מועדוני איביזה עם האלכוהול. "אנשים כמו אנדרו ששון, נוח טפרברג, ג'ייסון שטראוס ודייב גרוטמן, מלכי חיי הלילה של ארה"ב, נהיו מובילי הטעם כאן", אומר טרנר, ונחשו מי מגיע איתם - מטוסים פרטיים עם דוגמניות. צריך להוסיף?

Destino (2) – אתר נופש חדש מהניילונים והיהלום האחרון בכתר של Pacha. ממוקם ביציאה מאיביזה, מעל הצוקים היפהפיים של Cap Martinet. מעל הברכה הענקית בצורת דובדבן יש ג'קוזי V.I.P עם 20 מושבים, מסעדה ים-תיכונית עם 200 מקומות, ומוסיקה שמתנגנת במשך כל שעות היום על ידי דיג'ייז בינלאומיים מובילים, כדי להקנות אווירה של התענגות מוחלטת.

צילומים: יח"צ

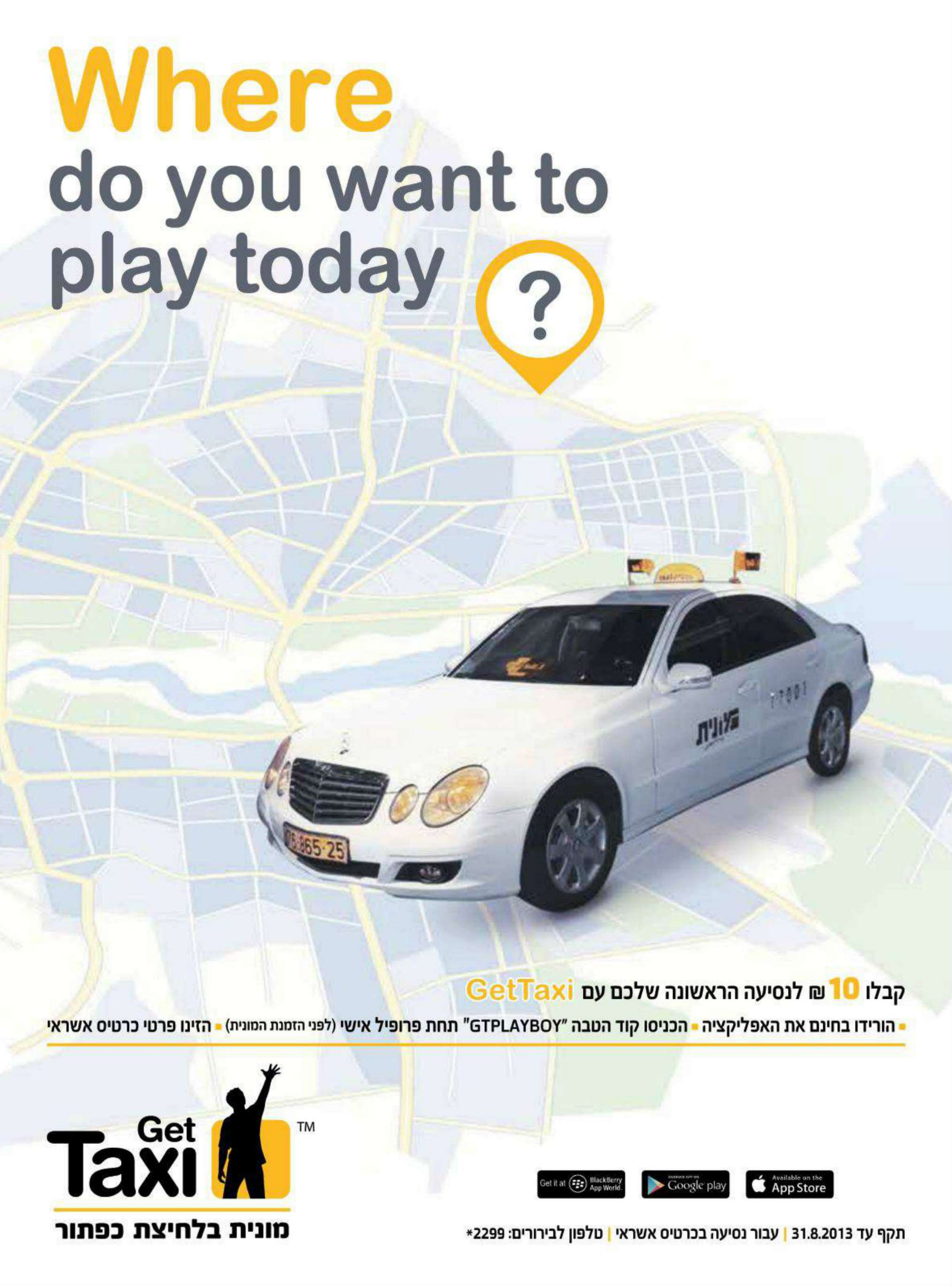
איביזה מהשקיעה עד הזריחה

21:00
Bar 1805
> תפתחו את הערב בבר האבסינת הבוהמייני הזה של המיקסולוג המומחה צ'ארלס וקסנאט

01:00
Enter.at Space
> "בר שפוי" בעל מוניטין של מקום טוב למסיבות לאוהבי מוסיקה אמיתיים

02:00
Bomba Ibiza
> סיפיריאני פיתה את הדיג'ייז המובילים באירופה למקום הלוהט הזה, עכשיו כולם מחכים לאפטרים

06:00
The Cave
> המשימה: להיכנס לרשימות במקום האפל-סליזי-אפטרפארטי הזה החבוי בין גבעות סן חואן

Where
do you want to
play today
?
קבלו 10 ₪ לנסיעה הראשונה שלכם עם GetTaxi
הורידו בחינם את האפליקציה ▪ הכניסו קוד הטבה "GTPLAYBOY" תחת פרופיל אישי (לפני הזמנת המונית) ▪ הזינו פרטי כרטיס אשראי
Get Taxi ™
מונית בלחיצת כפתור
Get it at BlackBerry App World
Google play
Available on the App Store
תקף עד 31.8.2013 | עבור נסיעה בכרטיס אשראי | טלפון לבירורים: 2299*

צילום: JOSEPH SHIN

← יש גבול דק בין מראה החנון לבין המראה של האיש הכי קול על חוף הים. פלייבוי פיצח את הנוסחה - מה כדאי לשים על קצה האף

קליפ ארט

הם חזרו! משקפי הראייה עם הקליפס הם הדבר החם של הקיץ

• זה היה רק עניין של זמן - בעידן שבו כוכבי ה-NBA וכוכבי רוק כבר מרכיבים משקפי ראייה קבל עם ועדה, ונצפים ברחוב עם משקפי שמש בדגמי טייסים קלאסיים, היה צפוי שמעצבי האופנה הטובים בעולם ישלבו בין השניים.
סטים משתנים של משקפי ראייה יחד עם משקפי שמש שנצמדים אליהם בקליפס, מספקים נוחות מקסימלית תוך שמירה על המראה הקולי והלא מתאמץ.
אמנם נורא מפתה להצמיד כל מסגרת קליפס למסגרת ישנה שיש לכם עוד מהמאה הקודמת, אבל תתאפקו! צירפנו עבורכם סטים המשלבים בדיוק מושלם בין האופנה החדשה לבין המראה הלא מתאמץ.

היפים והאמיצים

← המשקפיים המנומרים משלבים באופן קלאסי בין המראה הבוקי למראה שרלוונטי לאמיצים במיוחד, וכל זה בזכות הקליפסים בצבע זהב. נראה שהדנים יודעים מה הם עושים

hankjobenhavn.com
198 דולר

השטח נקי

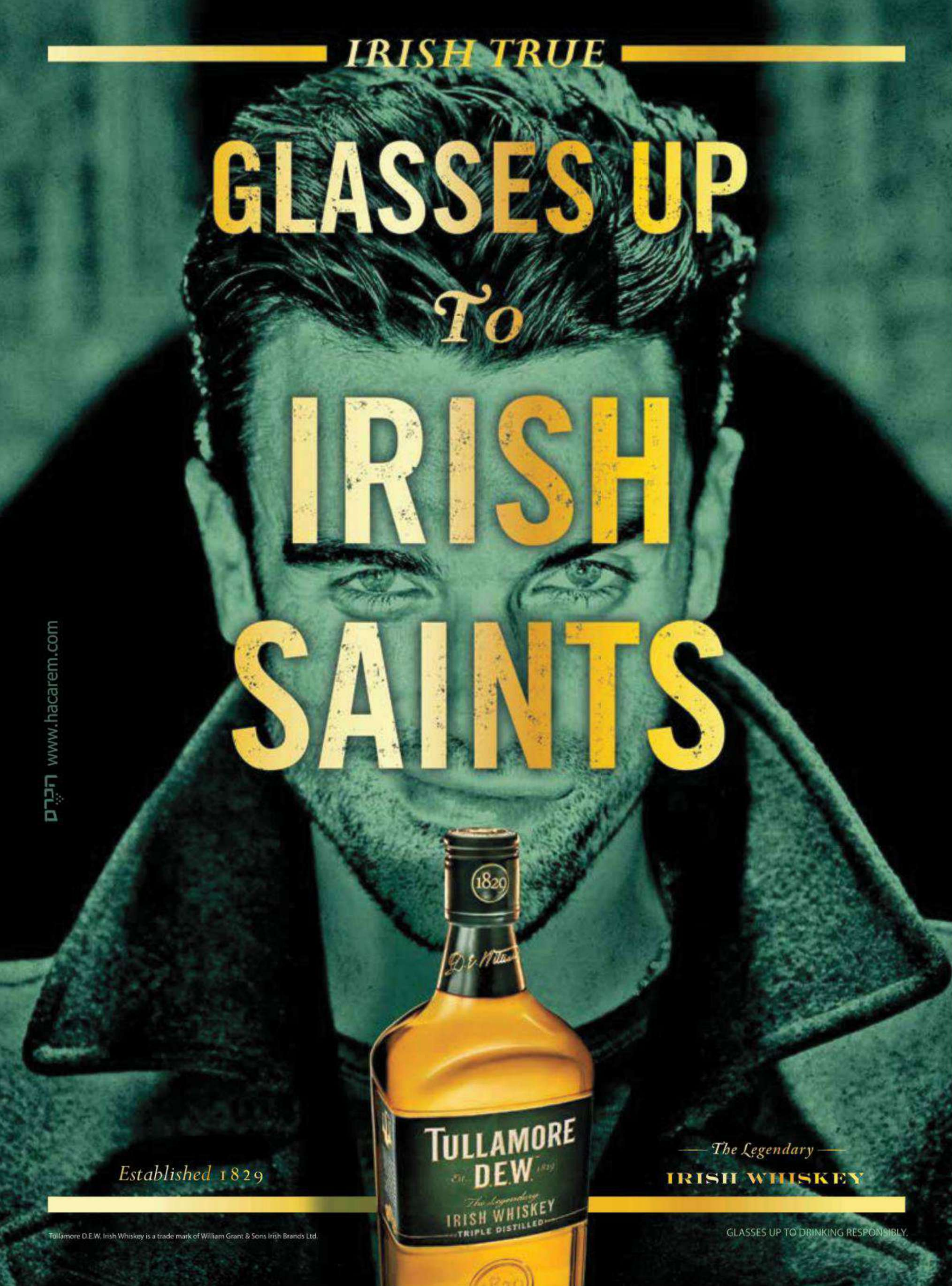
← המסגרת השקופה, שנוצרה בהשראת הקוליות של האחד שהצליח בלי לנסות אפילו - ג'יימס דין. מסגרת שקופה עם עדשות אפורות כהות, וקליפסים בצבע נחושת

shop.randolphusa.com
285 דולר

מראה מראה

← שיתוף פעולה בין מעצבים מלוס אנג'לס ועד פאריס יצר משקפיים שאי אפשר להתעלם מהם, בזכות העדשות דמויות המראה

www.eyegoodies.com
445 דולר

IRISH TRUE
GLASSES UP
To
IRISH
SAINTS
TULLAMORE
D.E.W.
IRISH WHISKEY
TRIPLE DISTILLED
Established 1829
The Legendary
IRISH WHISKEY
Tullamore D.E.W. Irish Whiskey is a trade mark of William Grant & Sons Irish Brands Ltd.
GLASSES UP TO DRINKING RESPONSIBLY.
הכרם www.hacarem.com

חכם בשטח

ארבעה גאדג'טים שישדרגו לכם את החיים

מכשיר הקלטה (Zoom H6 Handy Recorder)
הנה אתם מרימים גבה. הרי הכול נמצא בסמארטפונים, מי צריך בימינו מכשיר הקלטה לעזאזל?! בחברת זום נורת' אמריקה הגיעו למסקנה שיש עדיין שוק לזה. לפניכם ניצב הרולס רויס של מכשירי ההקלטה, הקרם דה לה קרם של הריקורדרים. עם הגאדג'ט הזה אתם תחפשו משהו להקליט גם אם זה רק התינוק שלכם ממלמל או האישה שלכם מנסה להבין על מה בזבזתם שוב כסף מיותר. יש כאן 12 ערוצים להקלטה סימולטנית, מערכת של קפסולות קלט מתחלפות, שאותן ניתן להחליף ממש כמו עדשות מצלמה (הריקורדר מגיע עם 4 קפסולות (stereo X/Y and MS Mid-Side). לזום H6 יש חיבור למצלמה וניתן להקליט בפורמטים שונים של אודיו בהיי-דפינשן. פיצ'רים נוספים: מסך שמפחית רעשים של רוח, פיטצ' נפרד לכל טראק שלא משפיע על מהירות הפלייבק ועוד.
400 דולר

ברביקיו טאבון (KettlePizza)
עולם המנגל סוער, העל האש לעולם כבר לא יחזור להיות מה שהיה. קבלו את הקטל פיצה, מתקן הברביקיו שיגרום לכל ילדי השכונה לעמוד בתור ליד הגינה שלכם ולהשתחוות. המכשיר כולל טאבון להכנת פיצות, פוקאצ'ות ושאר מיני מעדנים שדורשים חום גבוה במיוחד.
"אפיית הפיצה המושלמת בגריל היא בלתי אפשרית", אומר הוגה הקטל פיצה, אל קונטרינו. "שמירה על טמפרטורה קבועה של יותר מ-350 מעלות היא קשה מכיוון שהחום הולך לאיבוד, והתוצאה היא שכבה תחתונה שרופה או עליונה לא מבושלת".
המוצר, בצורת שרוול מתכת עם אבן ובסיס של עץ ופחמים, מתחבר לגריל וכך מאפשר יצירת טאבון לפיצה ששומר על חום. אז עם איזו תוספת אתם מזמינים את הגריל פיצה שלכם?
150 דולר

ג'אם סטיק (Jam stick)
אז החלטתם להסיר את האבק מחלומכם להיות רוקסטארס. הופה, אפילו לקחתם כמה שיעורי גיטרה. רק מה, עכשיו כשאתם מנסים להתאמן בבית אתם נזכרים שהקורדינציה שלכם מזכירה שיכור ביום רע. בדיוק בשבילכם יצרו את הג'אם סטיק. יש בו IR-fret board, D-pad, ואפליקציה מתואמת שיבטיחו שמיקום האצבעות שלכם הוא נכון. הסטיק מאפשר לכם להפוך את האייפד לכלי נגינה של ממש ומלמד אתכם לנגן. הוא קולט מה עושות הידיים ומתקן אתכם באופן מיידי אם אתם טועים. הנדריקס, מאחוריך.
החל ב-239 דולר

מקלחת ניידת (Rinsekit)
סופסוף יצאת עם החבר'ה לטיול במדבר שאתם מדברים עליו כבר חצי שנה. פק"ל קפה, לדרמן, שק"ש וזיעה, המון זיעה. ביום הראשון זה מרגיש גברי לאללה אבל ביום השני כבר בא לך להיפטר מחבריך המצחינים. על כן המקלחת הניידת היא כה גאונית: המים דחוסים בלחץ גבוה במן קופסה שנראית כמו ארגז כלים והמיכל המבודד מבטיח שהמים יישארו חמים במשך שעות. מיכל אחד יכול להכיל עד 1.5 גלונים של מים ובניגוד למקלחות ניידות אחרות הוא קל יחסית – 7.5 ק"ג בערך, יחד עם המים. בנוסף אין צורך בחשמל או בבטריות, המילוי נעשה בבית מהצינור המרכזי במשך שניות ספורות.
50 דולר, כעת בשלב גיוס כסף בקיקסטרטר

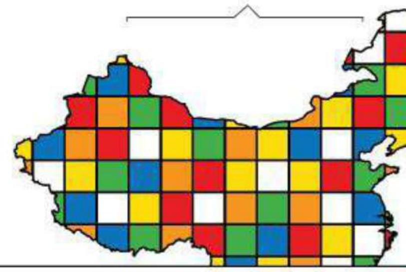

צילום: shuterstock

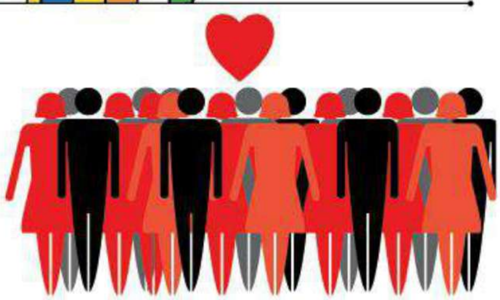
הקובייה ההונגרית הגדולה ביותר בעולם נמדדה במקאו, סין

67 מטר רוחב

4 מטר גובה

אדם ממוצע יוצא ל-100 דייטים לפני שהוא מתחתן

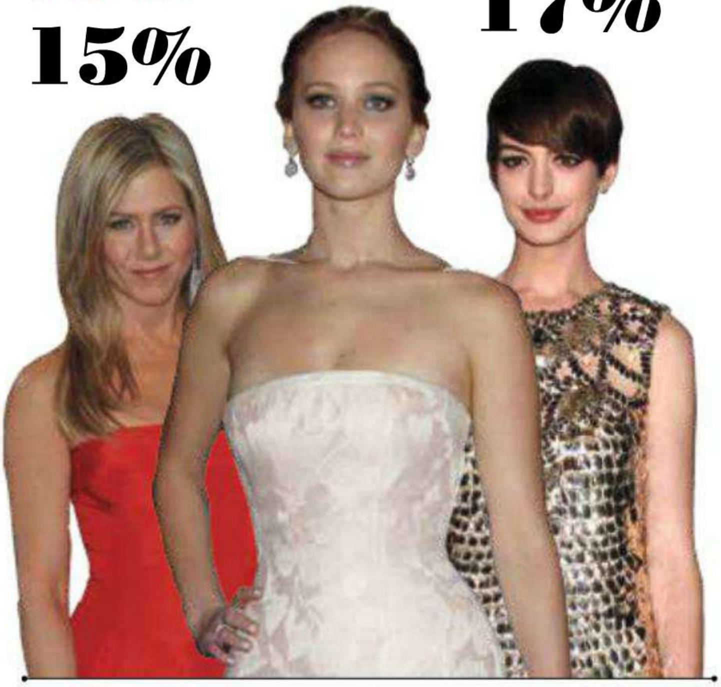

הסלבריטאיות עם קלטות הסקס המבוקשות ביותר:

ג'ניפר לורנס 22%

אן האת'וויי 17%

ג'ניפר אניסטון 15%

סקר שנערך בקרב 1,747 בני זוג של גיימרים להוטים גילה כי:

הגבוה ביותר	הנמוך ביותר	בונוס
22%	3%	21%
מהגיימרים של אקסבוקס דורגו כמצטיינים במיטה	מהגיימרים של פי.סי. דורגו כמצטיינים במיטה	מהנשאלים רצו יותר סקס, פחות גיימינג

בחלל החיצון יש ענן ענק של אלכוהול שניתן להשתמש בו לייצור 400 מיליארד פיינטים של בירה

16% מהשאלות הנשאלות בגוגל מדי יום הן חדשות

35% מהזוגות הנשואים עשו תאונה עם הרכב וסיפרו לבני זוגם שמישהו אחר עשה את זה

25% מהזוגות הנשואים החביאו דו"ח מבני זוגם

הטלפון הנייד הראשון בן 40 שנה

30 דקות הזמן המקסימלי שניתן היה לדבר בו

משקלו 1 ק"ג

200 מספר החיידקים שנמצאו על כדור פינג פונג בעת משחק בבית

3 מיליון מספר החיידקים שנמצאו על כדור פינג פונג שמשחקים בו בחוץ

CERTINA 125TH ANNIVERSARY
THE AUTOMATICS BY
CERTINA
swiss time maker 1888
DS ACTION Automatic
DIVER'S WATCH 200 m
ISO 6425
Sapphire crystal
Stainless steel
Swiss Made
WWW.CERTINA.COM

גלעד כהנא

WE DID IT THEIR WAZE

חזי: ואי, איך שיחקו אותה הוויז האלה, אה?

משולם: שילכו להזדיין, חבורה של זונות בני זונות...

חזי: מה?! מה קרה? למה ככה?

משולם: חבורה של חארות בני חארות הוויז האלה...

חזי: משולם, מה נסגר איתך? אתה בסדר?...

משולם: אני בסדר, אבל לא מבין מה כולם מסתובבים גאים על המכירה המזדיינת הזאת לפאקינג גוגל...

חזי: נו באמת, זה כי וויז הם משלנו, אתה יודע, גאווה ישראלית, YOU KNOW, כולנו מרגישים שאנחנו חלק מזה...

משולם: 'מרגישים שאנחנו חלק מזה?!' אתה לא מבין, אה?! זו הבעיה כאן! זה בדיוק העניין!

חזי: מה יש לך?

משולם: אנחנו לא צריכים 'להרגיש' שאנחנו חלק מזה! אנחנו באמת חלק מזה! חלק גדול! פאקינג חלק ענק! אתה לא קולט?!

חזי: לא הבנתי... לא...

משולם: הרי במה שונה וויז מכל GPS שבא לפניו?... אה?...

חזי: ה...

משולם: הקטע החברתי, יעני שיש קהילה שלמה של אנשים שכל הזמן מדווחת על מה שקורה בכביש וככה וויז נהיו מה שהם נהיו... הפכו את הכביש לחי! הם הפכו את המפה הדו מימדית לתלת! אתה מבין?

חזי: אבל...

משולם: וככה הם פאקינג מכרו את הפאקינג אפליקציה המזדיינת שלהם בפאקינג מעל מיליארד פאקינג דולר!

חזי: בסדר... אוקי, אבל אל תשכח שהם פיתחו את הטכנולו...

משולם: חזי! חזי... אתה שומע את עצמך? תגיד לי?!... תגיד, תגיד לי חזי, מי דיווח להם שיש רכב שעומד בצורה מסוכנת בצומת מסובים?

חזי: מה? על מה אתה...

משולם: נו, החתונה של תקווה... שהקאתי להם בקרם ברולה, בקינוחים?

חזי: אה, נזכרתי, וואי הגזמת עם השיוואס...

משולם: מי דיווח על העומס הכבד במסובים?

חזי: אני. הוא היה באמת מאוד כבד...

משולם: יפה. נכון. ומי דיווח להם שליד יטבתה עומדת ניידת מחפשת לדפוק דו"חות? שנייה אחרי שאני חטפתי 1,000 פאקינג שקל...

חזי: אני שילמתי את זה בסוף...

משולם: לא משנה! מי דיווח לוויז על המנאייק?

חזי: שוב אני...

משולם: יפה. מי דיווח על התהפכות של משאית דשן בגני התערוכה?

חזי: וואי, את זה אני זוכר, זה היה כש...

משולם: הבנת? אתה! אתה. הכול אתה חזי, אתה זה וויז, אתה פאקינג עבדת בשביל פאקינג וויז. מהרגע שהורדת אותם לנייד, אתה כל הזמן דיווחת על כל פיפס בכביש, אתה ועוד שני מיליון, אז למה וויז קיבלו את כל הכסף? למה אנחנו לא קיבלנו שקל? אה? מה עם עם ישראל? אנחנו, כולנו! אנחנו וויז, אנחנו פאקינג מדינת וויז!

חזי: וואו... לא חשבתי על זה ככה...

משולם: אתה מבין?...

חזי: וואללה, אני באמת השקעתי בהם. אתה יודע, חתול תקוע על אי תנועה בכניסה לראש העין, בור עמוק בכביש לנתור, קו הפרדה שנמחק... לפעמים גם הייתי מדווח סתם כשהכביש היה פנוי, סתם שיידעו... כי...

משולם: אתה מבין?! אתה קולט את הזבלים בני זבלים האלה?! הם פאקינג העסיקו אותך בפאקינג משרה מלאה! בלי משכורת!

חזי: אשכרה...

משולם: איזה העסיקו? הפכו אותך לפאקינג עבד שלהם!

חזי: וואי, חם לי...

משולם: ואיך שהגיע האקזיט זרקו אותנו לכלבים! לכלבים הם זרקו אותנו...

חזי: ... היה יכול להיות נחמד אם היינו מקבלים איזה סמס תודה...

משולם: מה תודה?! מה?! פאקינג מעל מיליארד דולר!

חזי: נכון, צודק, אז אולי איזה קופון... לארומה...

משולם: מה קופון מה?! תגיד לי אתה, מה יש לך?! אתה נתת להם את התחת, הם פתחו לך את האמא!... קלוט שאפילו בסיסמה שלהם, כן, בפאקינג סיסמה שלהם הם אומרים את זה קבל עם ועדה - OUTSMARTING TRAFFIC TOGETHER.

חזי: נכון...

משולם: אז אם זה אאוטסמרטינג טראפיק טוגת'ר האני... אז שואו מי דה מאני! שואו מי דה פאקינג מאני!

חזי: צודק, ת'כלס, אשכרה, פתחת לי פה את הראש, הפכת לי ת'צ'קרה...

משולם: אתה קולט את הנבלות בני נבלות אלה?! כאילו, אם זה פאקינג אאוטסמארטינג טראפיק תוגת'ר אז איפה הכסף גבר? איפה הפאקינג כסף, גבר?!

חזי: ... הרגת אותי עכשיו... אני מבואס.

משולם: סורי אח שלי יקר, אבל מישהו חייב להגיד את האמת...

חזי: יא-אללה... אני מרגיש שעולה לי הבורקס...

משולם: זיינו אותנו, זיינו אותנו בפאקינג תחת, בלי LOVE GEL...

חזי: אבל תגיד...

משולם: מה אח שלי?

חזי: אני לא זוכר שאתה אי פעם דיווחת לוויז על עומס תנועה...

משולם: לא, לא דיווחתי.

חזי: וגם לא על משטרה שמנסה לדפוק דו"חות...

משולם: גם לא, לא.

חזי: וגם לא על רכב שעומד בצורה מסוכנת...

משולם: לא.

חזי: אפילו לא על תאונה...

משולם: ברור שלא, מה, אין לי חיים? ■

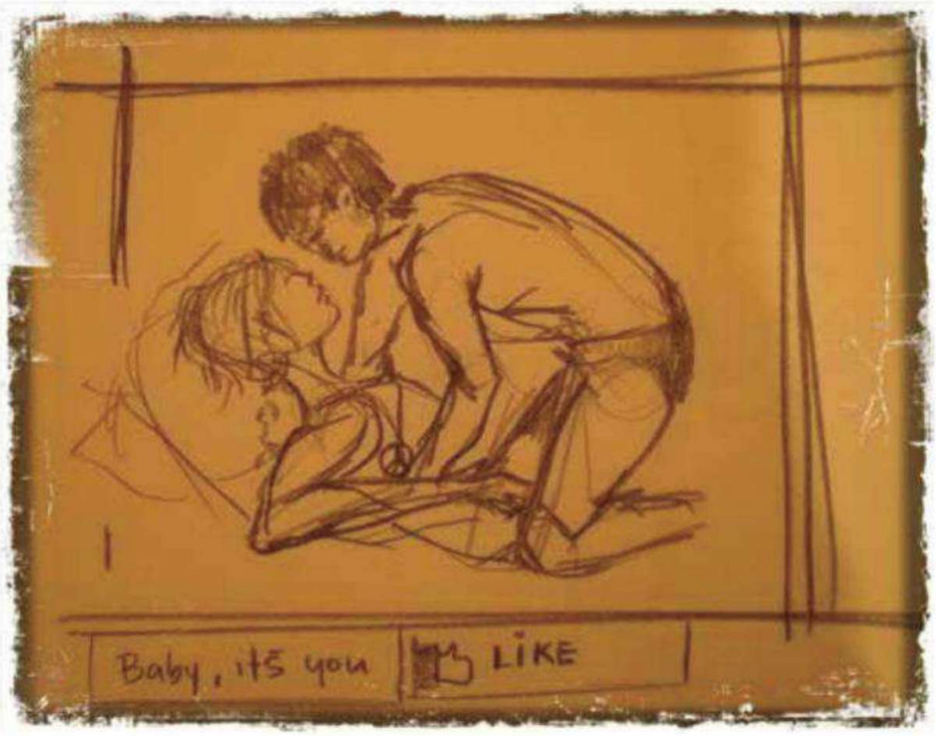

THE BUNNIES
ARE BACK
PLAYBOY CLUB LONDON
NOW OPEN
14 Old Park Lane,
London W1K 1ND
United Kingdom
T +44 (0)20 7491 8586
W www.playboyclublondon.com
PLAYBOY CLUB
LONDON

האקס המיתולוגי

חברים, חטאתי, ואני רוצה להתוודות. האקס המיתולוגי שלי אינו אקס, כי אם אקסים, ולא סתם אקסים, אלא מיתולוגיות על גבי מיתולוגיות, שזורות וארוגות זו בזו, שהמצאתי ועיצבתי משך השנים, כדי שהחיים שלי ייראו, במבט לאחור ועם חזון לעתיד, בדיוק כפי שרציתי אותם. חיים נהדרים, חתיכיים, עם אקסים מושלמים. אנשים נוטים לזרוק לאוויר את המונח "אקס מיתולוגי" באופן חסר אחריות, ושוכחים את המיתולוגיה שבעניין. אז הרשו לי להזכיר, האקס המיתולוגי, הוא לרוב, כשמו, אכן מיתולוגיה, שהיתה או לא היתה. כלומר, ווריאציה משתנה וסובייקטיבית, מוגזמת וסמלית, על הנושא האמיתי, שהוא אני.

העולם כבר אינו מה שהיה, ברור ועגול, עם שתי גדות לירדן. גם אלוהים כבר אינו מה שהיה, צבאי ואלים מבחוץ, וטוב לב מבפנים. יש טוענים שהוא השתנה, נפתח, התקדם, התגמש, שינה את מינו, ועדכן את תורתו. אחרים קבעו את מותו. והעת החדשה, מתוקת הלשון, הפוסט מודרניסטית, והרב תרבותית עד זרא, קבעה שהוא יחסי, בדיוק כמו כל דבר אחר.

איור: הדרה לוין-ארדי

וברוח העת הזאת, בצלם אלוהים המעודכן, הרי איננו אלא מי שאנחנו רוצים להיות. ואם אפשר שפתאום קם אדם, הרגיש שהוא עם, והתחיל לבחור לעצמו את הגבולות והנראטיב וההיסטוריה הרצויים לו, אז אפשר שגם אני, כאחת האדם, התחלתי (לא פתאום, אלא בהדרגה, בטבעיות, ובלי ששמתי לב) לארגן את ההיסטוריה המיתולוגית שלי על פי מאוויי לבי. ואכן, המיתולוגיות שלי משתנות עם השנים, ונראה שגם האקסים עצמם, וגם ההיסטוריה המשותפת שלנו. כך למשל, דרמת נעורים שהיתה בזמנה קולנית ומכוננת, יכולה להצטמצם לכדי נקודה נשכחת ובלתי נראית על מפת חיינו המתפתחת, ולעומתה, ספיח זניח של זכרון מפוקפק, שנִדלה ממרתפי הנפש החשוכים, יכול להתנפח לממדי טיטאן יווני המאיים לכלותני. ישנם גם זכרונות של רגעים שבכלל לא היו, אבל הם נרקמים והולכים עד כדי ממשות מפוארת, ומארגנים היטב את העכשיו, כדי שיתאים לעתיד המיתולוגי הרצוי. כי כשמדובר בהמצאות, אין לנפש גבולות. אני יכולה להיות כל דבר שארצה, אם רק אספר את זה מספיק פעמים לעצמי, וכל האחרים מצווים להאמין לי, כי הרי אינני אלא סך כל רצונותיי. בנוסף לכך, ידוע שעם נראטיבים סובייקטיביים אין מתווכחים, וכי מחשבה מייצרת מציאות, והשלום מתחיל מבפנים, והאמת בעיני המתבונן, וגו'. במילים אחרות, וברוח העת החדשה והיחסית הזאת, גם אני משחזרת את ההיסטוריה המיתולוגית שלי כלבבי. כל אקס ואקס משודרג בקפידה, למען יראו ויִיראו כל האקסים העתידים לבוא, ויתנהגו (ויֵרָאו) בהתאם. ממילא פעם לא היה פייסבוק, אז אין ראיות מוצקות על ההיסטוריה, ואפשר לשכתב ולשפץ אותה, באותה קלות שבה משכתבים ומשפצים ערך בוויקיפדיה. צריך רק קוד, שם משתמש, מוטיבציה, והעבר בידינו.

ואם העבר בידינו, אז העתיד כולו לפנינו, כמו קיר פייסבוק חלק. אפשר להתחיל לברוא את ההיסטוריה העתידית, האישית והחברתית, מאפס, ומ-ע-כ-ש-י-ו. אפשר לנוע לאורכו של ציר הזמן אחורה וקדימה, להקדים את המאוחר, להקפיץ את היפה, למחוק את המכוער, ולזרוע סטטוסים תומכים. בלחיצת כפתור אינסטגרמית קלה על ההדק, ניתן להפוך את החיים ברגע, ובזמן אמת, ליפים יותר, נכונים יותר, צעירים יותר, מושלמים יותר, ואפקטיביים יותר. כלומר, חיים עתירי אפקט של מזרח תיכון חדש. כי פני אחת העם כפני האקסים והמיתולוגיות על ציר הזמן.

אז ברוח העמים הזאת, גם חבר שלי ואני חשבנו לשפץ, לא רק את עברנו הנפרד והמשותף, על כל האקסים והאקסיות, אלא גם את עכשוונו, וזאת כמובן, למען עתידנו. אלא שמה שהתחיל עם הרבה יצירתיות ורצון טוב, התדרדר לקרב חסר תוחלת על נראטיבים. מצאנו את עצמנו שקועים בוויכוחים מרים, כשכל אחד מתעקש על המיתולוגיה העתידית שלו. בינתיים, כבר תשע שנים אנחנו חיים כצמד מְטענים מגנטים קוטביים, והשדה החשמלי אשר בינינו טעון ומועד לפורענות, עם כושר הרתעה הדדי ומערך אימה עדין ונפיץ. מתוך הכרה בשותפות הגורל (שלא לומר, גזירת הגורל), מצאנו לאחרונה נוסחה חתרנית, עם חזון רדיקאלי, לתורת היחסים בינינו. בגדול, אנחנו בעד שתי מדינות לשני בני זוג, רחוקות ככול האפשר זו מזו, עם אוקיינוס ענק שיפריד ביניהן. אבל כפשרה פרגמטית, אנחנו מסתפקים בהבנות ביניים. שתי דירות לשתי נפשות, עם הגדרה עצמית, הכרה הדדית, שטח הפקר ניכר ומפורז, ותנועה חופשית. הוא גר בכפר, רוקד עם שועלים ומצלם ציפורים נודדות וחרקים, ואני בעיר, מסתובבת במאורות ההיפסטרים, ושותה עם האויבים. הסקס, אגב, נהדר. יכול להיות שעלינו פה על משהו? ■

אני בטוח בגבריות שלי

סקס טוב יותר, לחיים טובים יותר

אז מה גורם לך להיות בטוח בגבריות שלך?

בפשטות ניתן לומר שזהו בטחון המורכב משלושה מרכיבים: עמידה במבחן הציפיות שלך ושל זוגתך, עמידה במבחן היכולות ועמידה במבחן התוצאה.

נראה מלחיץ? **אבל מה אתה בסך הכל רוצה**?

זה אומר להגיע לזיקפה מקסימאלית לאחר כ-15 עד 30 דקות; זיקפה שתשאר במיטבה לאורך זמן, ואם אפשר שתהיה עוד יותר טובה מבעבר!

זה אומר גם שרצוי שכל ה"ארסנל" יעמוד לרשותך, מוכן ומזומן לפרק זמן הגיוני, בסדר גודל של יום - **כי ספונטאניות היא חלק מסקס טוב**, **וסקס טוב הוא חלק מחיים טובים יותר**!

לקבלת מידע נוסף באופן דיסקרטי
התקשר למוקד הרפואי של חברת פייזר

*6906

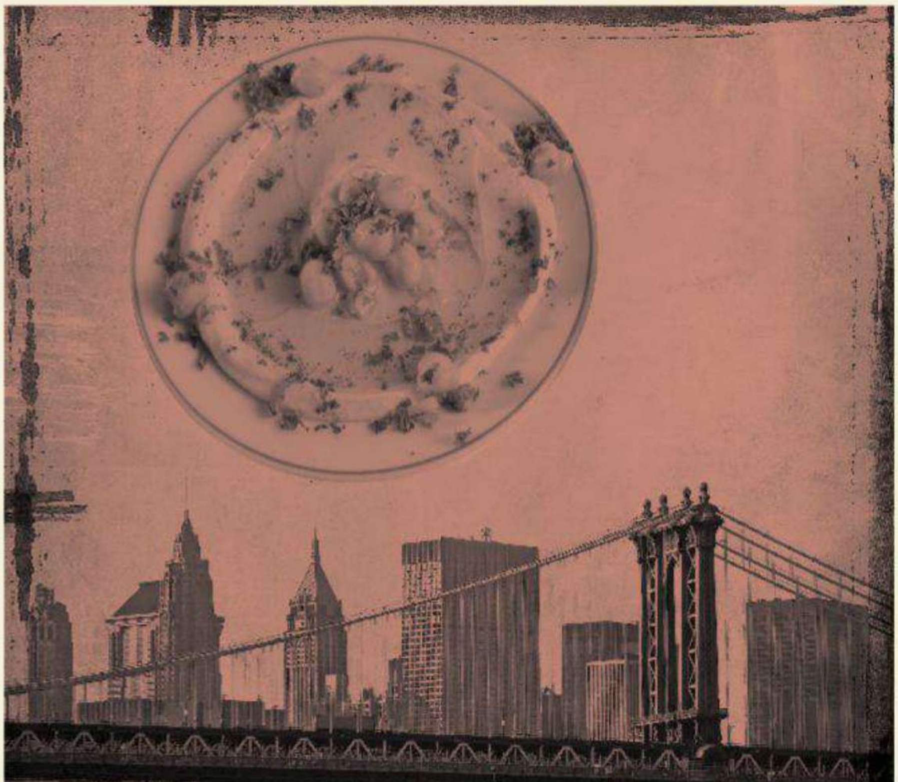
Pfizer פייזר פרמצבטיקה ישראל בע"מ, רח' שנקר 9, הרצליה פיתוח, טלפון: 09-9700500 , פקס: 09-9700501 www.pfizer.co.il

סיליקון אלי | חיים על אוטומט

בדרך לאקזיט עוברים בניו יורק

בניו יורק פועלות כיום כ-200 חברות סטארט-אפ ישראליות. אילו תהליכים גרמו לנדידה הגדולה מעמק הסיליקון שבסן פרנסיסקו ומבוסטון לתפוח הגדול? מה המציאות הכלכלית, העסקית והחברתית בעיר? ומה ההשלכות של התופעה על עתיד ההיי-טק הישראלי?

ליאור פרושאור, ניו יורק

מלבד תעשיית החומוס המשגשגת, השוק הישראלי היה תמיד קטן מדי לחברות ישראליות, ובייחוד לחברות ההיי-טק. מאז ומתמיד, השוק הרלוונטי לתעשיית ההיי-טק הישראלית היה בארה"ב.

מתחילת שנות ה-90 כבר לא היה ספק שבית המלוכה של עולם ההיי-טק הגלובלי ישב בסיליקון ואלי (עמק הסיליקון שבקליפורניה), ושהנסיכות שוכנת בבוסטון, בזכות קרבתה להרווארד ול-MIT. ההיי-טק הישראל, אשר זיהה את ההזדמנות והחשיבות לישיבה "קרוב לשוק", נהר למוקדים הללו. לפי הערכות היו קרוב ל-1,000 חברות ישראליות בעמק הסיליקון ובבוסטון עד למשבר ההיי-טק והתפוצצות הבועה ב-2001. אחרי הפיצוץ, כמות החברות פחתה משמעותית, אך עדיין מוקדי העלייה לרגל נשארו בשני המקומות הללו.

אם מריצים את מחוגי השעון קדימה, עמק הסיליקון הוא עדיין מרכז ההיי-טק העולמי, אבל ניו יורק נראית כיום כעיר שעתידה לעקוף את בוסטון בסוף 2013, ולהפוך למוקד השני בגודלו בעולם לסטארט-אפים. ומכיוון שישראלים מתים על ניו יורק (מדי שנה פוקדים את ניו יורק 350 אלף תיירים ישראלים), חברות ההיי-טק הישראליות מובילות את המגמה.

עד 2008, ניו-יורק היתה ידועה בעיקר בזכות וול-סטריט (פיננסים) ומדיסון אבניו (תעשיית הפרסום). כאשר הגיע המשבר והבונוסים של הבנקאים נעלמו וגם הדולרים לפרסום התאדו, הרגיש ראש העיר, מייקל בלומברג, שצריך לעשות משהו. יש הטוענים בצדק שרק בלומברג, יזם בתעשייה הפיננסית (הקים ומחזיק ב-90% מחברת המדיה והמידע "בלומברג" המוערכת ב-50 מיליארד דולר) ואחד שמכיר את ניו-יורק כאת כף ידו, היה יכול להוביל כזו רפורמה.

דרך תכנית "11 הנקודות" שכללה השקעה בחברות צעירות, סובסידיות והקלות מס נדיבות, שיתופי פעולה עם אוניברסיטאות ומסלולי מחקר, הורדת חסמים ביורוקרטיים והרבה מאוד עבודת שיווק ומיתוג, ניו-יורק ביצעה תפנית של ממש. כמות החברות

צילום: shuterstock

הצעירות (בנות פחות מחמש שנים) גדלה בכמעט 50% וכמות הדולרים שהושקעו בהון-סיכון כמעט והוכפלה. וכך עם צמיחה מטאורית והתבססותה כשוק בעל השפעה משמעותית על העולם הטכנולוגי, קיבלה קהילת הסטארט-אפים של ניו יורק שם חדש: "סיליקון אלי" (סמטת הסיליקון), בהשראת סיליקון ואלי, על שם הרחובות הצרים בדרום ניו יורק, שבה התמקמו רוב החברות.

מה עוד גרם לחברות הישראליות להגר לניו יורק? אפשר להגיע לעיר בטיסה ארבע פעמים ביום, ומשך הטיסה הוא 10 שעות, לעומת 16 שעות לסן פרנסיסקו פלוס עצירת ביניים. בנוסף, בין ישראל וניו יורק מבדילות שבע שעות בלבד לעומת עשר בקליפורניה, ולא צריך רכב כי הכול קרוב והסאבווי יעיל. בניו יורק יש קהילה יהודית וישראלית חמה ומקבלת, הכי הרבה חומוס, שווארמה וסביח מחוץ לגבולותינו, ואת קבוצת הכדורסל של הניקס. כך שלא מפתיע שבניו של 2013, יש כמעט 200 סטארט-אפים שהיזמים והמקימים שלהם הם ישראלים.

לסטארט-אפ ישראלי נוח יחסית לנחות בניו-יורק, מכיוון שבכל שבוע מגיע סטארט-אפ חדש וה"מאפיה הישראלית" יודעת לקבל עוד אחד לשורותיה. ההרגשה של לבנות ולהתחרות מחוץ לישראל מייצרת קשר שהוא קצת כמו בצוות בצבא. ירון גלאי (Outbrain), אדם סינגולדה (Taboola), ירון סמיד (BillGuard), רן הר-נבו (AOL Video) ואחרים, הם המנכ"לים של החברות הישראליות הגדולות והמצליחות יותר שיושבות בניו-יורק, והם מתפקדים כמפקדי היחידה. בדרך כלשהי הם מכירים את כל היזמים החדשים שנוחתים בעיר, ואיכשהוא מוצאים זמן לעזור ולכוון אותו. כמעט לכל לוחם חדש שמגיע לגזרה, והתהליך שנוצר הוא מעגל קסמים. אין חברה שקמה בישראל שלא מכירה חברים שמנהלים או את אחד הסטארט-אפים הישראלים בעיר, מה שהופך את המעבר לקל ונוח יותר.

סיבה נוספת לנהירה של החברות הישראליות לארה"ב ולניו יורק בפרט, היא הרצון למצוא משקיעים אמריקאים כמה שיותר מוקדם. המשקיעים הטובים מביאים עמם רשת קשרים ענפה ללקוחות פוטנציאלים, עובדים אמריקאים, משקיעים נוספים ועוד. אבל אותם משקיעים (גם פרטיים וגם קרנות ההון-סיכון) מסתייגים מהשקעה בחברות אשר אינן ממוקמות בקרבה גיאוגרפית אליהם.

פרד ווילסון, אחד ממשקיעי הון-הסיכון הגדולים בניו יורק, אמר פעם שככל שמשרדי החברה בה הוא בוחן השקעה רחוקים משלו, כך יורדים הסיכויים שישקיע בה. המנטאליות האמריקאית הזאת הובילה הרבה ישראלים להבנה שמי שרוצה לגייס בארה"ב חייב להיות בארה"ב. ולכן, אותם יזמים עושים את המעבר לתפוח הגדול, לעתים אפילו רק יזם אחד מתוך חברה המורכבת מארבעה או חמישה עובדים.

המגמה של התקרבות לשוק האמריקאי מהיום הראשון יצרה גם מודל חדש בישראל של "תכניות האצה", שמביאות את החברות לשוק. תכנית "אפ-ווסט" לוקחת את החברות אותן היא בוחרת לעמק הסיליקון לשלושה חודשים, ו"אלוויטור" (גילוי נאות: הכותב משקיע בחברה) - "מעלית", כשמה כך מטרתה - להעלות את החברות לפחות קומה אחת למעלה ולמצבן בשוק האמריקאי, בדגש על ניו יורק.

המנכ"לים הישראלים מכירים את היזמים החדשים שנוחתים בעיר, ומוצאים זמן לעזור ולכוון כמעט כל לוחם חדש שמגיע לגזרה. התהליך שנוצר הוא מעגל קסמים - אין חברה שקמה בישראל שלא מכירה חברים שמנהלים או עובדים באחד הסטארט-אפים הישראלים בעיר

הקרנות הישראליות הגדולות מבינות (מעט באיחור) שהן חייבות להיות חלק מהמשחק, וישנם ניצנים של נציגי הקרנות (Magma Ventures) שיושבים בניו-יורק ומטרתם לעזור לחברות בהן השקיעו, לצמוח בשוק האמריקאי. אין ספק שככל שחברות צעירות יחליטו על המעבר מוקדם יותר, כך יהפוך תפקידם של הגורמים התומכים (חממות, קרנות, יועצים ומנטורים) למשמעותי יותר בהתפתחות החברה.

הלב של כל אחד מאתנו מתמלא גאווה כשאנו שומעים על גיוס גדול של חברה ישראלית או על אקזיט. אנחנו לא ממש מקדישים מחשבה לשאלה אם האקזיט

נוגסות בתפוח
הסטארט-אפים הישראלים הבולטים בניו יורק

	מייסדים	שנת הקמה	תחום	סכום שגויס, במיליוני דולרים
Outbrain	אורי להב וירון גלאי	2006	מנועי תוכן	64
LiveU	אביחי כהן ושמוליק וסרמן	2006	בידור/משחקים	50
DoubleVerify	אורן נצר ואלכס ליברנט	2008	פרסום מקוון	46.5
Taboola	אדם סינגולדה	2007	בידור/משחקים	40
eToro	יוני אסיא, רונן אסיא ונעמי אסיא	2007	פלטפורמה חברתית להשקעות	36.3

משאיר מרכז פיתוח בישראל (רכישת אפל את אנוביט), או אם הגיוס המוצלח מאוד מוביל לסגירת המשרדים בישראל ופתיחתם בחו”ל (לדוגמה אפ קארד של יאיר גולדפינגר).

ההצלחה של ההיי-טק ותעשיית ההון סיכון בישראל היא מנוע הצמיחה של המשק הישראלי כיום ובעתיד הנראה לעין. אבל אם החברות הישראליות עוברות מוקדם יותר לארה”ב ומוקסמות מ”כסף אמריקאי” וחלק מהעובדים שעשו רי-לוקיישן למען החברה יישארו בארה”ב, האם ההצלחות של היום ייצרו עוד הצלחות, או שלא יותירו עוד תשתיות להמשך צמיחה?

ינקי מרגלית (היזם והמנכ”ל של חברת אלדין) כינה את היזמים שהקימו את חברות ההיי-טק בשנות ה-80 ”דור המדבר”, מכיוון שהחברות המוצלחות לפניהם לא השאירו מאחריהן פלטפורמה ותשתיות להקמת החברות הבאות. התשובה לשאלה כיצד משפיעה ההצלחה הנוכחית על המשך צמיחתו של שוק ההיי-טק הישראלי כנראה מורכבת משאלה אחרת: מה ישאירו הגורמים שהצליחו לאלו שיגיעו אחריהם בכל המגזרים המעורבים (יזמים, משקיעים, ממשלה)?

> **היזמים שהצליחו חייבים לבנות את החברות הבאות שלהם בישראל ועם די.אן.איי ישראלי. הדור הבא זקוק לחניכה, לייעוץ ולמודלים לחיקוי. אם התעשייה הישראלית תמשיך לזכות במנהיגים כפי שיש לה כיום, הצלחתם תמשיך לייצר הצלחה לדורות ההמשך**

היזמים שהצליחו חייבים לבנות את החברות הבאות שלהם (כי יזמות זו ”התמכרות”, שהמתחיל בה ממשיך לשנים רבות) בישראל ועם די.אן.איי ישראלי. הדור הבא זקוק לחניכה, לייעוץ ולמודלים לחיקוי. כפי שתיארתי לעיל, אם התעשייה הישראלית תמשיך לזכות במנהיגים כפי שיש לה כיום, הצלחתם תמשיך לייצר הצלחה לדורות ההמשך.

האתגר של המשקיעים הישראלים הוא להתמודד עם ה”תחרות” שנוצרה להם בחו”ל, ולהיות גורם עם רשת קשרים חזקה בארה”ב, אירופה ובעתיד הקרוב מאוד גם באסיה, כדי לתמוך בהצלחה של החברות שבהן בחרו להשקיע.

הממשלה חייבת להמשיך לייצר תמריצים - הן ליזמים, כדי לעודד אותם להקים חברות בישראל; למשקיעים, כדי שיעדיפו את ישראל כמדינת יעד מול האלטרנטיבות והפיתויים הכספיים העומדים לפתחם; והן לתמוך במוסדות האקדמיים שמייצרים את דור הכישרונות הבא לו אנו זקוקים כדי לשנות את פני העולם.

כישרון, חשיבה מחוץ לקופסה ורוח יזמית מספיקים לשחקן טוב כדי להגיע לפליי-אוף. אך רק עם חמישייה פותחת וחיבור של כישרונות שונים יכולים להזניק את ההי-טק הישראלי לשחק לאורך זמן בליגה הטובה בעולם, גם במזרח וגם במערב, תוך שמירה על המאפיינים הישראלים ועל קבוצה שהיא כחול-לבן.

הכותב הוא שותף בקרן ההשקעות PIC, המשקיעה בשלבים הראשונים בחברות אמריקאיות וישראליות

חופרים במוח

כיצד אנחנו יוצרים הרגלים? מדוע כאשר אנחנו חושבים על משהו הוא מתרחש לבסוף? איך קורה שאנו חושבים לקנות רכב מסוים ואז לפתע אנו רואים אותו בכל מקום? המוח שלנו הוא מחצבה - ואנחנו אלו שחופרים בו

יהונתן כסיף

מכירים את הזקנים האלה שלא משנה כמה תהפוכות תעבור הפוליטיקה בישראל ואילו אנשים ירכיבו אותה - הם עדיין יצביעו ליכוד? את אלו שלעולם יטענו כי ”אין כמו פורד!“? את אלו שטוענים בפני הנכדים שלהם ש“הכי טוב להיות עורך דין או רואה חשבון או מהנדס, ולעבוד בתעשייה האווירית“? ואלו שיצווחו בחרדה ”החלון פתוח - יש רוח פרצים!“ גם אם הם נמצאים בתוך סאונה של אמצע אוגוסט?

זהירות! אם לא תשימו לב... גם אתם בדרך לשם.

אנו מלאים בסיפורים שאנחנו מספרים לעצמנו. עצרו לרגע את הקריאה, פנו לחבר שלכם ותושיטו אליו את היד ללחיצת יד. אני מבטיח לכם שהוא לא יחשוב אלפית שנייה לפני שיושיט לכם את ידו בחזרה.

מצחיק אה? למעשה זה די עצוב. בדיוק כפי שבו קיים ה“אוטומט“ הזה הוא קיים גם בכם. הוא קיים בכם כי אתם מספרים לעצמכם שכשמישהו מושיט אליכם יד - אתם צריכים להגיב בלחיצה. ולמה? כי מאז שנולדתם, ההורים שלכם והסובבים אתכם הושיטו יד ודרשו מכם להושיט בחזרה. בהמשך, כשגדלתם, ראיתם את זה בכל מקום - בטלוויזיה, בסרטים, בין אנשים סביבכם. נכון, זהו גינון נימוס מקובל. יש בזה משהו חיובי. אך עם זאת - זה אוטומט שנוצר אצלכם במוח. וכאן מונח השלילי.

החיים שלנו מלאים באוטומטים הללו שיצרנו לעצמנו במוח כתוצאה מסיפורים שאנחנו מספרים לעצמנו. כשמישהו ”מעליב“ אותנו - האוטומט של רובנו להיפגע - כי אנחנו מספרים לעצמנו שהוא צודק. כשמישהו מאשים אותנו או מבקר אותנו - האוטומט שלנו הוא להתגונן כי אנחנו מספרים לעצמנו שאנחנו לא כאלה. כשמישהו דוחף אותנו באמצע מועדון - האוטומט שלנו הוא להתקומם ולהיכנס למצב מלחמה כי אנחנו מספרים לעצמנו שאנחנו חייבים להגן על כבודנו - גם במחיר של דקירה.

אנחנו הולכים ללמוד מקצועות נחשבים, כי ברוב המקרים אנחנו מספרים לעצמנו שאם נלמד אותם ”נצליח בחיים“. אנחנו לא נגיע לבית הספר או לאוניברסיטה - כי אנחנו מספרים לעצמנו שאנחנו לא טובים מספיק. אנחנו לא נזכור שמות כי אנחנו מספרים לעצמנו ש“אנחנו לא טובים בשמות“. אנחנו רודפים אחרי הכסף, ממלאים לוטו או מהמרים - כי אנחנו מספרים לעצמנו שכשיהיה לנו הרבה ממנו, נהיה מאושרים.

תבינו: אנחנו תמיד ולעולם צודקים!

מכירים את הבחור הזה, ה“מכוער תחת“ שנכנס למועדון בשיא הביטחון, מסמן לעצמו את ה”כוסית על” שיתלבש עליה ויוצא אתה משם כשהם מחובקים? אתם יודעים למה הוא מצליח לעשות את זה? כי הוא מספיק ”טיפש“ לספר לעצמו שהוא חתיך, יפה, תותח ושאף אחת לא יכולה לעמוד בקסמיו. הוא מאמין בזה כל כך, שהוא פשוט מתנהג ככזה.

אנו מתנהגים בהתאמה מושלמת למה שאנו מספרים לעצמנו ומאמינים בו. וככל שאנו חוזרים על עשייה, או מחשבה מסוימת, אנו חורטים אותה ומעצימים את קיומה.

המוח שלנו הוא מחצבה

יצא לכם פעם לרכוב על אופניים או אופנוע בשטח במה שנקרא ”סינגלים“ (אותם שבילים צרים בהם רוכבי אופניים או אופנועים מרבים לרכוב בשטח)? אותם סינגלים ”נוצרים“ לראשונה באמצעות רוכבי אופנועי שטח אשר מפלסים את דרכם בשטח נטול שבילים. משקלם של האופנועים וצמיגיהם יוצרים את הסינגל לראשונה. לאחר מכן - כאשר רוכבים

נוספים עוברים באותו המסלול - פעם ועוד פעם ועוד פעם - תארו לעצמכם מה קורה למסלולים הללו. הם מעמיקים ומעמיקים עד כדי כך שבצדיהם נוצרים "קירות". בדיוק כפי שזרם מים יוצר יובל, מתרחב לנחל ומשם לנהר. כך גם עובד המוח שלנו.

כאשר אנו מתמידים בעשייה מסוימת, לדוגמה - נגינה של יצירה מסוימת בפסנתר - לאט לאט, פעם אחר פעם, "נחרוץ" במוח ונטמיע את המיומנות הזו לעומק. באותו אופן, אם נחזור על טעות פעם אחר פעם - נהפוך אותה ל"מיומנות" בפני עצמה. בדיוק באותו האופן - כשנספר לעצמנו את אותו הסיפור... נחרוט גם אותו במוחנו ונהפוך לחלק ממנו.

הרי אדם שמספר לעצמו שהוא "לא מסוגל לרוץ", לעולם לא ינסה לרוץ. התוצאות יהיו, שאם ייגזר עליו לרוץ הוא יתנשף כמו כלב ביום חם כבר לאחר חמישה מטרים. ובמה זה יגרום לו להאמין? בדיוק - שהוא לא מסוגל לרוץ. המצחיק הוא, שאבולוציונית - האדם, בשונה מכל יונק אחר, התפתח לעמוד על שתי רגליים כדי שיוכל לרוץ כאשר שתי ידיו חופשיות לאחוז בדברים אחרים. נולדנו לרוץ. כמה מקרים ראיתם לאחרונה שפצועים ונכים נטולי גפיים שהשתתפו בתחרויות ריצה אולימפיות? מה אתם חושבים שהם סיפרו לעצמם?

ככל שאנו חוזרים על אותן התפישות, המחשבות, הפעולות עוד ועוד, אנו חורטים בעצמנו הרגלים ואמונות עיוורות שעם הזמן הופכים לקיבעון לא רלוונטי. נועדנו להתחדש ולחדש לעצמנו, ללמוד דברים שונים ומגוונים כל הזמן

חוק זיפף: תדירות השימוש מושכת לקרבתנו את הדברים בהם אנו מרבים להשתמש

ככל שאנו חושבים מחשבה כלשהי - אנו מייצרים אותה כי אנו מתעסקים בה עוד ועוד. כמה פעמים קרה לכם שחשבתם על מישהו והוא לפתע התקשר או הופיע מולכם? כמה פעמים כאשר התעסקתם בפחד כלשהו - הפחד התממש? על אותו המשקל - האם קרה אי פעם ש"התחלתם" עם מישהי כאשר סיפרתם לעצמכם שאין לכם אומץ? האם אי פעם הצלחתם במשהו כשסיפרתם לעצמכם שאין לכם סיכוי? האם אי פעם עשיתם משהו עבור מישהו כשמראש אמרתם לו ש"תשתדלו להגיע לזה"?

זה לא עניין מיסטי. כך המוח שלנו עובד. ככל שאנו מתמידים להשתמש במחשבה או בעשייה - אנו מושכים לקרבנו את הדברים בהם אנו מתמידים להשתמש ולעסוק בהם.

כך נוצרים הרגלים - מתוך תפישות ומחשבות. חלקם מקדמים וחלקם מונעים מאתנו הצלחות של ממש. הרי אותו "זקן" שמצביע ליכוד לא ממש חושב על כך. הוא לא ממש חושב לבדוק כל אופציה אחרת. במשך שנים רבות סיפרו לו והוא סיפר לעצמו שהליכוד טוב לאנושות. הוא חרץ את זה במוח באופן שהקירות שנוצרו מצדי ה"סינגל" שיצר, מונעים ממנו את היכולת לצאת מן המסלול.

אז מה עושים עם כל זה?

ככל שאנו חוזרים על אותן התפישות, המחשבות, הפעולות עוד ועוד, אנו חורטים בעצמנו הרגלים ואמונות עיוורות שעם הזמן הופכים לקיבעון לא רלוונטי. נועדנו להתחדש ולחדש לעצמנו, ללמוד דברים שונים ומגוונים כל הזמן. אז למה לא להפוך את השינוי להרגל? למה לא להפוך את הפרידה מהמוכר והקיים להרגל? למה לא להפוך את הגילוי והלמידה להרגל?

לימדו שפה חדשה - כדי לחרוט במוח שלכם את יכולת הלמידה. במקרה הגרוע גם תדעו שפה נוספת. ואל תספרו לעצמכם שזה קשה ובלתי אפשרי, בכל גיל!

לימדו לרקוד. שילוב של זיכרון, חשיבה, קצב ותנועה מפתחים את המוח שלנו באופן רחב הרבה יותר מהריקוד עצמו. זה יביא לשיפור בכל תחום עשייה אחר בחיים.

הירשמו לחוג שעוד לא התנסיתם בו - ספורט, תיאטרון, כתיבה - לא משנה.

תכל'ס - צרו לעצמכם סינגל שכל-כולו - היכולת לשנות ולרכוש דרכי חשיבה שונות, מיומנויות שונות - אמונות שונות.

הדבר הכי גרוע שיקרה לכם הוא שתהיו קצת יותר חדים, חכמים ומאושרים מאחרים.

הכותב הוא מומחה לפיתוח אפקטיביות אישית וארגונית

וונדר וומן

כולנו גדלנו עליה, עבור חלקנו היא היתה הפנזטיה המינית הראשונה, אבל אף אחד מאתנו לא ראה אותה ככה. גבי רמירז ממקסיקו נכנסה למגפיים האדומות של האישה הכי סקסית שהופיעה אי פעם על המסך הקטן

צילום: יוריאל סנטנה

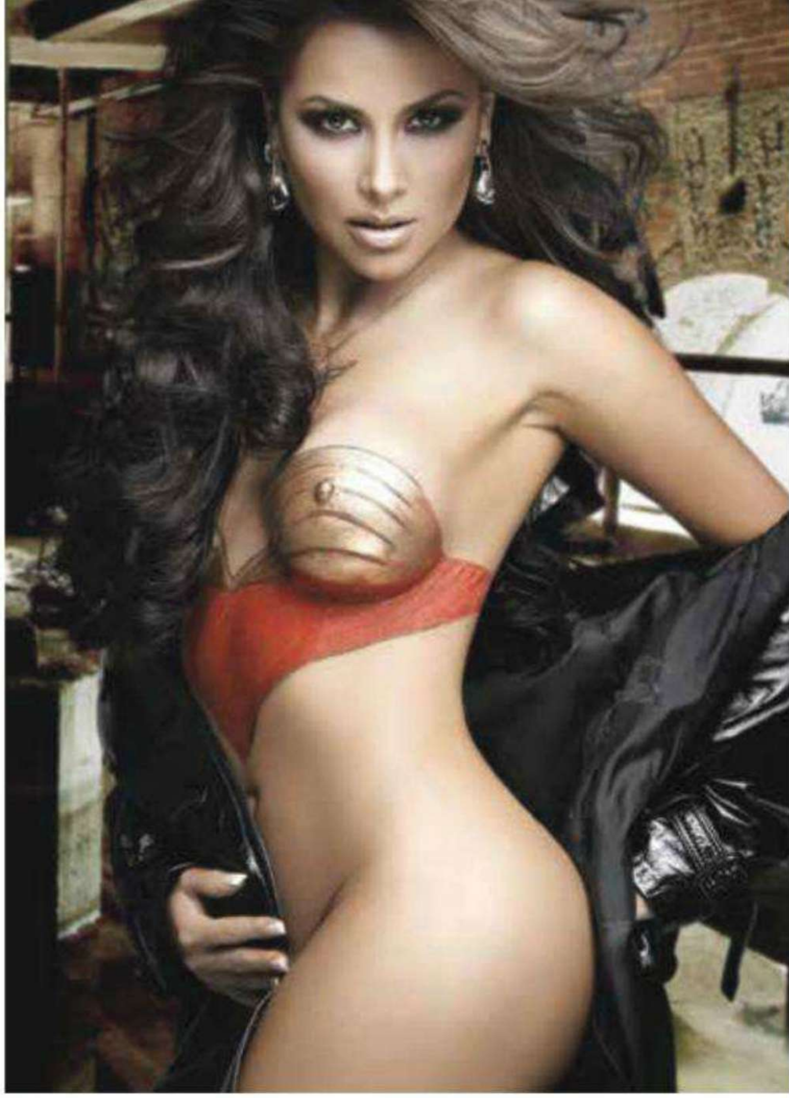
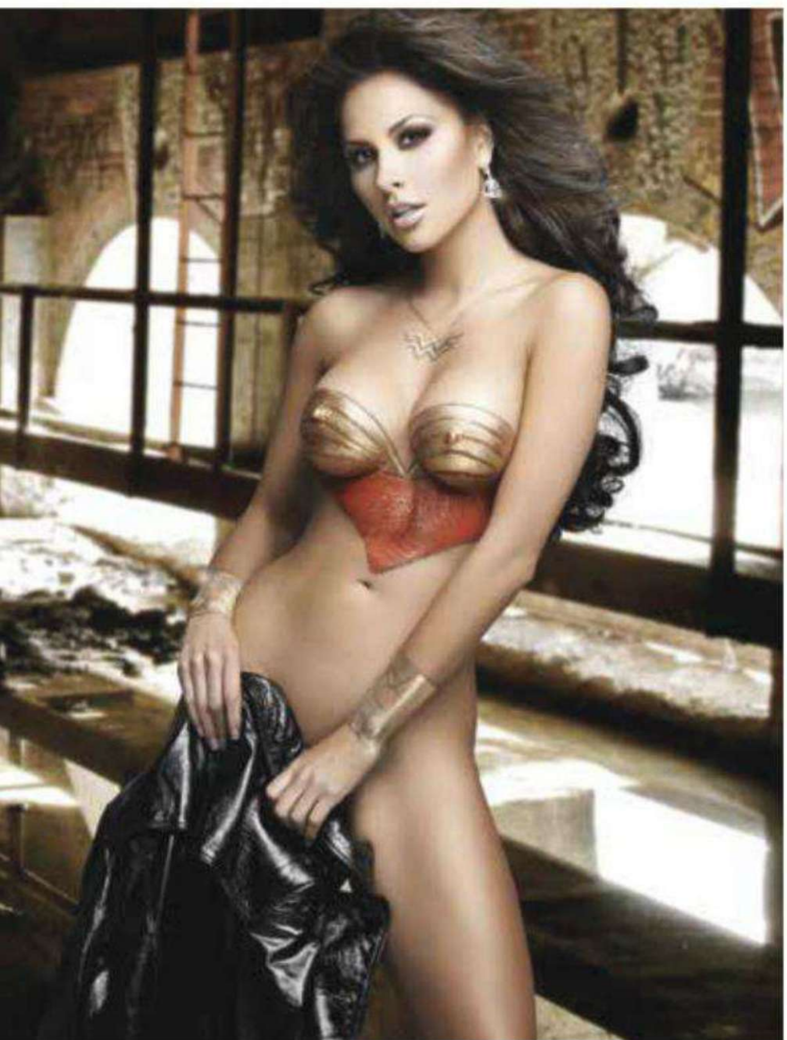

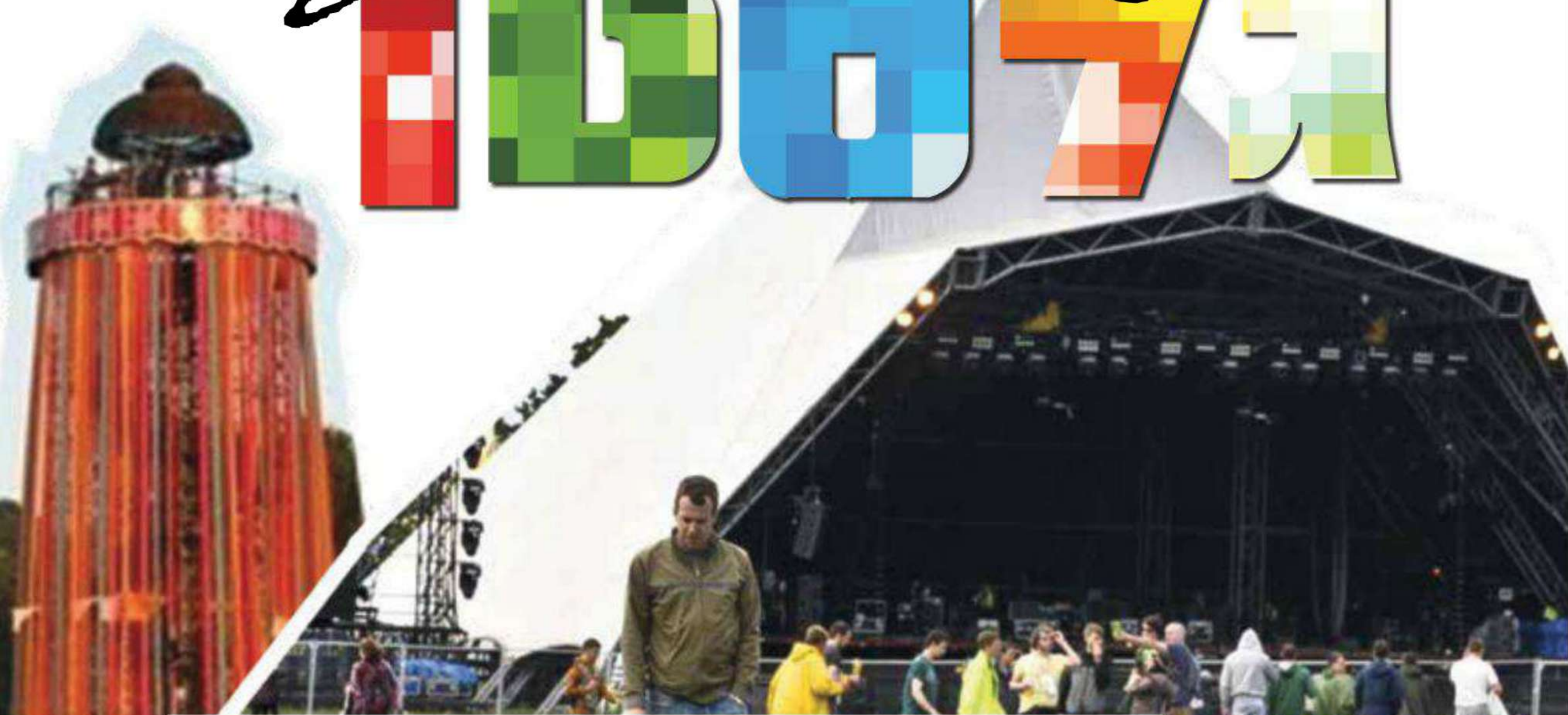

אני אוהב אותך גלסטו

200 אלף איש הופכים מדי שנה שטח חקלאי של 3.5 קמ"ר בדרום מערב אנגליה לעיר זמנית, בעלת מבנה קהילתי, ערכים, ומטרה משותפת: לקחת חלק בפסטיבל המוסיקה הגדול בעולם, ולהפוך את הכדור למקום טוב יותר ● **שחר פרנהיימר** ראה את הרולינג סטונס, רודריגז, ארקטיק מאנקיז ופורטיסהד, רקד מתחת לעכביש עתידני, טעם את טעם הבוץ והתאהב בחיים – מחדש

צילומים: imagebank/gettyimages

עצמו את העיניים (אבל רק בכאילו, אני צריך שתמשיכו לקרוא אותי) ונסו לדמיין עולם בו אתם מנותקים מהחדשות. עולם שיושביו מחולקים קהילות-קהילות. עולם שבו אתם מתעוררים משינה מתחת לכוכבים, והדבר הראשון שגופכם חש בו הוא מפגש העשב הטרי והצונן עם כפות רגליכם - ומראה של גבעות ירוקות מסביב.

נסו לדמיין עולם שבו אתם מייצרים רק מה שאתם צורכים - ולא להיפך - עולם שבו הכול ניתן למחזור, כולל השתן והצואה שגופכם פולט. נסו לדמיין עולם בו שבטים שאינכם מכירים חולקים אתכם את אותה חלקת אדמה למשך כמה ימים, והכול מתנהל באידיליה, אהבה, שלום וחיוכים. נסו לדמיין עולם שבו מתנהלים דיונים אמתיים על גורל הכדור, על חוסר צדק ועל שליטת ההון בהמון. עולם שבו החובה היחידה היא לא לפגוע בשכניך, והזכויות - רבות. דמיינו עולם שבו מוסיקה ואנשים צבעוניים צצים מכל פינה. דמיינו את העולם, על הטבע שלו, השמש והירח, האנשים שבו והנאות החיים שבו - כפי שתמיד איחלתם לעצמכם. ברוכים הבאים לגלסטונברי.

•

אי שם באוקטובר, שמונה חדשים לפני שנכנסנו בשערי הפסטיבל, התבשרתי כי אני אחד מ-200 אלף ברי מזל שהצליחו לשים את ידם על כרטיס לגלסטונברי - פסטיבל המוסיקה הגדול והנחשב בעולם, הנערך מדי שנה במחוז סומרסט המרהיב שבדרום מערב אנגליה. משימת השגת הכרטיס אינה פשוטה. היא כרוכה בהרשמה מוקדמת, קבלת מספר הזמנה, והתייצבות בשמונה בבוקר מול המחשב, ביום שבו נפתחה מכירת הכרטיסים.

אילון ומירון, זוג חברים שחרט על ידיות המוצ'ילה שלו כבר וי או שניים, זכר לביקור בפסטיבל בעבר, ניתב ביעילות את מידע הפנים שרכש עם השנים ובאמצעות אצבעות זריזות, שני מחשבים, שני מכשירי טלפון ומבט שלא זז לשנייה ממקש הריפרוש, הצליח לסיים את העסקה ולבשר לנו בשיחת טלפון נרגשת: יש כרטיסים. 200 אלף הכרטיסים נמכרו באותו הבוקר בתוך פחות משעה וחצי.

פסטיבל גלסטונברי מארח מדי שנה ב-40 השנה האחרונות את טובי המוסיקאים בעולם. השנה היו שם בין היתר הרולינג סטונס, פורטיסהד, ארקטיק מאנקיז, סיקסטו רודריגז, ג'יימס בלייק, רופוס ווינרייט, סמאשינג פאמפקינז, ניק קייב, שינייד אוקונור, פיניקס, קט פאוור, ואמפייר וויקנד ומאמפורד אנד סאנס, ועוד אמנים רבים שהתפזרו בין יותר מ-2,000 הופעות ו-60 במות. אך גלסטונברי הוא הרבה מעבר למוסיקה מופלאה. בשביל להבין באמת את מהות ועוצמת האירוע ולהתחבר לשורשיו, צריך להכיר את מייסד האירוע ואביו הרוחני, חלבן מקומי בשם מייקל איבס.

איבס, בן 78, הגה את הפסטיבל הראשון ב-1969. האירוע התקיים בחווה שלו, "וורת' פארם", המשתרעת על שטח של כ-3.5 קמ"ר בסמוך לעיירה פילטון, חור של ממש המונה כ-935 תושבים, שכולם אגב, זכאים לכרטיס כניסה חינם. ממש במקרה, פסטיבל גלסטונברי הראשון, שבו נכחו כ-1,500 איש, נערך יום אחד לאחר מותו של ג'ימי הנדריקס ונקרא בכלל "פסטיבל פילטון". כרטיס לפסטיבל נמכר בפאונד אחד והעניק לבעליו גם קרטון חלב קטן. איבס, בחור חייכן בעל עיניים צלולות, הצליח לשכנע 14 חקלאים מהאזור להשקיע את כל ממונם בהקמת הבמה היחידה, לאחר ששאב השראה מפסטיבל שנערך ב-1969 בבאת' הסמוכה והאגדתית, שם צפה בהופעה חיה של לד זפלין.

מאז נערכו כ-40 פסטיבלים, מספר האמנים רק גדל וגדל וכך גם מספר המבקרים, והפסטיבל קנה לו שם בכל העולם. אך המדהים הוא, שגם היום, לאחר שלב ההתמסחרות, אפשר לזהות את המסורת, את היחס האישי ואת התחושה שברגע שמגפיך דורכות בוורת' פארם, אתה לא העיקר - אתה חלק ממשהו גדול ומיוחד יותר.

כך שמעבר לחוויות המדהימות שחווינו בכל רגע, אם יש משהו שגלסטונברי משאירה בך ושמכה אותך בתדהמה, זו תחושת השייכות, המשפחתיות ו"יראת הכבוד" לאירוע - דבר כלל לא מובן מאליו כשמדובר בפסטיבל של 200 אלף איש. מכתב התודה ששולח איבס לכל מבקרי הפסטיבל בסיומו

1

3

2

הוא רק דוגמה קטנה לכך.

איך להסביר את זה? קשה מאוד. אולי אוכל לתלות זאת בכמעט אובססיה שיש לבריטים למסורת, או במעמדה של המוסיקה אצל האנגלים, מעמד הקרוב לפולחן ממש. אבל אולי מעל הכול, הפסטיבל הזה הוא הוכחה לעוצמתו של רעיון. כשאיבס אסף את חבריו והקים את הפסטיבל, תרבות ההיפים היתה בשיאה. אך קבוצה נוספת שפעלה באותה תקופה השפיעה על איבס וחבריו אפילו עוד יותר. קראו לה "תנועת הפסטיבלים החופשיים" (Free Festivals Movement).

הקו המנחה של תנועה זו מזקק בצורה המדויקת ביותר את כל מה שגלסטונברי מייצג. או כפי שכתוב בספרו של ג'ורג' מקיי, Acts of Beauty: Cultures of Resistance Since the Sixties, מ-1996: "פסטיבלים חופשיים הם הפגנה פרקטית של איך החיים יכלו להיראות: אוטופיה מיניאטורית של שמחה ומודעות קהילתית, שקמה לכמה ימים מתוך סבך יומיומי ואפור של מציאות מדכאת ופרנואידית. האנשים הצעירים השמחים ביותר שתוכלו למצוא, נמלטים - גיאוגרפית ופיסית - ל'ארץ לעולם לא' של פסטיבל חופשי, שבה הם הופכים לאזרחים, אך גם שליטים הלכה למעשה, במציאות חדשה".

●

ההתרגשות לקראת הפסטיבל צפה כבר באוטובוס שלקח אותנו מתחנת ויקטוריה בלונדון לעיירה גלסטונברי (נסיעה של ארבע שעות), המרוחקת 15 דקות נסיעה משטח הפסטיבל. מדובר בעיירה קטנטנה המונה כ-9,000 תושבים, בעלת ממד היסטורי (ישנן עדויות להתיישבות באזור עוד בתקופת האבן) הנחשבת למרכז הוליסטי. ואכן, משיטוט קצר ברחוב הראשי של העיירה, אותו אפשר לגמוע בפחות מעשר דקות, אפשר להבין בקלות שחיי הגלסטונבריאים סובבים סביב אבנים מיסטיות, בתי קפה וטיפול אובססיבי כמעט בגינות הנוי שלהם.

יסלח לי איבס על ההשוואה, אבל השיטוט בעיירה העלה דמיון קלוש בין גלסטונברי לערד - בכך שמדובר בשתי עיירות שהקשר ביניהן לרוקנ'רול מקרי בהחלט, אך דווקא לידן קמו שני פסטיבלי מוסיקה. נראה שזה מין חוק עולמי, בלתי כתוב, למצוא את המקום הכי לא קשור ולהקים לידו פסטיבל מוסיקה. אבל כאן נגמר כל סוג של דמיון בין פסטיבל גלסטונברי לכל פסטיבל אחר שהכרתם.

את הלילה שלפני הפסטיבל העברנו בבד אנד ברקפסט אנגלי טיפוסי בסמטה קטנה בעיירה. מכיוון שירדנו מהאוטובוס בעשר בלילה, נאלצנו לעבור בדרך אל החדר שבקומה השנייה, דרך בר בריטי צפוף, מדיף ריחות בירה, שכאילו יצא מסרט של קן לואץ'. הבעיה: היינו עם תרמיל גב גדול, מזרן ושק שינה, והבנתי שאין סיכוי שאני חותך דרך

מייסד הפסטיבל, מייקל איבס

צילום: imagebank/gettyimages

האנשים בלי שאחד התיקים יעיף למישהו את הבירה. אז ביקשתי סליחה בנימוס אנגלי.

אבל גלסטונברי, ערב הפסטיבל שלו מחכים בעיירה כל השנה, היא לא מקום לנימוסים. מיד נמשכתי פנימה אל תוך הבר על ידי חבורת מקומיים, ונדחפתי מאחור לכיוון המדרגות. "נו ווריס, פשוט כנס פנימה", שמעתי מישהו צועק לי מאחור בקול עבה. מאוחר יותר, כשגילינו שאין לנו מים חמים במקלחת, ירדתי למטה, לחפש את הקבלה. בחור שיכור הפנה אותי לבר. "הוא יסדר לך את המקלחת", אמר והצביע על המוזג. המוזג הפסיק את מזיגת הבירה, עלה לחדרנו, טיפל בזרם - וחזר אל הבר, למזוג עוד סיידר.

בבוקר למחרת התארגנו על השלמות אחרונות: פירות יבשים, קרקרים, אטמי אזניים, מעיל גשם ומגפיים. אין סיפור על גלסטונברי שלא מקדיש פרק נכבד לגשמים שיורדים בפסטיבל מדי שנה, והופכים את הדשא לשכבת בוץ טובענית וחלקלקה. "זה חלק גדול מהחוויה" הוא המשפט הכי נפוץ שתשמעו מכל מי שהיה בגלסטונברי. יש הטוענים שבגלסטונברי הומצאה "גלישת הבוץ". ב-2005, למשל, ירדה בפסטיבל כמות משקעים השקולה לתקופה של חודשיים. מכוניות כוסו במים, וקאנו וקייאק הפכו לכלי התחבורה העיקריים בשטחי הפסטיבל. אנשים שהקימו אוהלים גילו יום אחד שנחל של ממש זורם להם בתוך "הבית" הזמני.

אבל למרות החששות הכבדים מהתמודדות עם חמישה ימים של בוץ, שמש הפסטיבלים האירה לנו פנים, פרט ליום אחד שבו ירד גשם נעים, שאכן כיסה את שטח הפסטיבל בבוץ. בשאר הימים נהנינו משמש אנגלית נעימה - מראה שגם באוהל העיתונות של הפסטיבל שכחו מתי התרחש לאחרונה.

נהג המונית שלקח אותנו מגלסטונברי לשערי הפסטיבל, בחור עבה ואדמדם, סיפר לנו שעבר לאזור לאחרונה והוא מחלק את חייו בין אנגליה לספרד, ותקופת הפסטיבל היא התקופה המכניסה ביותר של השנה. לאורך הכביש, שהתפתל בין עשב ירוק-עד וגבעות ירוקות עוד יותר, צצו דוכנים שמוכרים סיידר תפוחים אלכוהולי וציוד מחנאות. כשהתקרבנו ממש למתחת, כבר הבחנו בסבתות באפודים כתומים זוהרים, שישבו על כסאות מתקפלים בצדי הדרכים - למקרה שמישהו יאבד את דרכו או ירצה לשאול שאלה.

בכל שנה מתגייסים לפסטיבל כ-1,300 מתנדבים בכל הגילאים, שמסייעים בעיקר בשמירה על הסדר, הניקיון והצד האקולוגי, שמורגש בכל פינה בפסטיבל. המתנדבים הצעירים עושים זאת בעיקר כי פשוט לא הצליחו להניח את ידם על כרטיס. באחד מימי הפסטיבל (ביום הגשום), תספר לנו מתנדבת בלונדינית קצוצת שיער בזמן שתתקן דליפה מגג אוהל הטיפי האינדיאני שלנו, שהשנה היא מתנדבת, אבל עד כה לא החמיצה אף פסטיבל, חוץ משניים שהתקיימו כשהיתה בת 14 ו-15,

ג'אגר הודה בראיונות כי ההופעה בגלסטונברי היא "ההופעה של חייו", וכי הלהקה ניגנה שמונה עד תשע שעות רצוף ביום וצפתה בקטעי די.וי.די של הופעות חיות בגלסטונברי בשביל להתכונן להופעה מול 100 אלף איש. "הופעה בגלסטונברי היא לקחת חלק בהיסטוריה ובמורשת של העם הבריטי", אמר קית' ריצ'ארדס

"שזה בדיוק הגיל שאתה עדיין מעט צעיר ללכת לבדך, אבל כבר מבוגר מדי כדי להגיע עם ההורים בלי שהם יעשו לך פאדיחות".

אחרי רבע שעה, עצר לנו הנהג בצד הדרך. מימין כבר הבחנו בנחילי אנשים שעשו דרכם באטיות אל עבר שער הכניסה של הפסטיבל. הם סחבו ציוד כבד, אך בעיקר ארגזים על ארגזים של פחיות בירה. סדרי עדיפויות, אתם יודעים. נפרדנו לשלום מנהג המונית. "כשאתם תהיו רטובים מגשם ומבוץ, אני אשן במיטה החמה והיבשה שלי ואחשוב עליכם", אמר לנו וצחק. "דרך אגב, אם יהיה לכם רטוב ותרצו לבוא לישון אצלי, אין בעיה, זה 20 פאונד ללילה".

•

14:00, יחידת זמן כלשהי, גלסטונברי. עצרנו לצ'אי באחד האוהלים האינדיאניים הרבים בשטח הפסטיבל, המציעים כל אחד הפתעה אחרת. "הצ'אי יגיע עוד רבע שעה. הבחור שעושה אותו מחובר מאוד לצ'אי שלו", אמרו לנו בנימוס. התיישבנו באוהל סביב מדורה קטנה שמסביבה ישבו שני גברים ובחורה, בעלת מראה איסלנדי-אינדיאני (יש כזה דבר), שהיתה עסוקה בגילוף שבבי עץ לפסלונים קטנים, או כך לפחות זה נראה. הבחור שישב מולי, בעל ראסטות חייכן, מזג לעצמו כוסית ממשקה שעליו היה כתוב "שיקוי אהבה". הבחור שישב מימיני, שזוף בעל שיער שטני ועיניים עמוקות, היה עסוק בגלגול תמידי ובלתי מתפשר.

המתנו לצ'אי ודיברנו. את השמות של שלושתם היה קשה לזכור, משום שמעולם לא שמעתי אותם לפני כן. שאלנו אותם מה הם מגלגלים. תוך שנייה נחת עלי מצד ימין גבעול עמוס פרחים של מריחואנה ירוקה, שנזרק מכיוונו של הבחור עם הראסטות. "משהו טבעי, אורגני, שמגדלים פה באזור", הוא אמר וחייך. לפני שהספקתי להגיד קני רוג'רס, נחת עלי מצד שמאל גוש חום בצורת סיגר, עטוף בשקית, שהגיע מכיוון הבחור שישב לידי. "ג'ראס משובח מההימלאיה", לחש והנהן בראשו. לצ'אי, לפחות בינתיים, לא היה זכר.

בזמן שלגמנו משיקוי האהבה, משקה שלטענת המארחים שלנו עשוי מעשבים טבעיים ונותן תחושת היי חמימה, הקשבנו לסיפורים של מארחינו. המשקה היה מר מאוד. אחרי שבירת קרח קצרה, סיפרנו שאנחנו מישראל. "אין מצב", אמר מגלגל הג'ראס בקול שקט ונמוך. "כן, כן", אמרתי.

"אני עבדתי בשנות ה-80 על ספינה באילת!", הוא אמר, ביציאה מאוד לא צפויה. "אפילו עבדתי קצת בסיני. אחר כך הכרתי את אהבת חיי. קראו לה גלית שוני והיא היתה מקריית חיים אני חושב. נפרדנו כי היא היתה צריכה להתגייס לצבא".

אז ישבתי והנהנתי בראשי, בין גלסטונברי לקריית חיים, בין גלית שוני לקאט פאוור, בין שיקוי אהבה לגראס מקומי. כשרצינו לקנות קצת, הם אמרו שהם לא מוכרים. "קח כמה שאתה רוצה, ותשאיר בקערה פה כמה שאתה חושב". אין בעיה חבר, אם אתה מתעקש. לפני סיום, זרק לנו הבחור עם הראסטות ש"השלום יגיע לעולם רק כשיהיה שלום בישראל". עם המשפט הזה, סוף-סוף הגיע הצ'אי. האמת? היה חרא של צ'אי.

•

הארכדיה, מפלצת ברזל עתידנית במשקל 40 טונה

ביום חמישי במות ההופעות המרכזיות עדיין לא נפתחו כך שיכולנו להתפנות לשיטוט לילי. במרכזו של שטח הפסטיבל, בין אחת הבמות המרכזיות לחורשה, נתקלנו ביצור מתכתי בגובה תשעה מטרים. "הארכדיה", יצירת ברזל עתידנית דמוית עכביש, היא ללא ספק האינסטוליישן המדהים ביותר שראיתי בחיי. לא פלא שרגלי העכביש, שנראה כאילו נשלף מהסט של "האלמנט החמישי", משכו אליהם כל לילה אלפי אנשים ואפילו נתנו פייט לא רע בכלל לרגלי העכביש של מיק ג'אגר, אליו נגיע בהמשך.

כשהגענו למרגלותיו, השמש החלה לשקוע. כמו בסרטים עתידניים ואפלים, העכביש התעורר לחיים דווקא עם רדת החשכה. עמדנו עם כוסות בירה ביד והבטנו בהשתאות ביצירה. עיני העכביש צפו אל כל שטח הפסטיבל. **40** טונות של מפלצת העשויה מחומרים ממוחזרים בלבד, שבעה מנועי סילון, ושלושה מנופים שאותם הפעילו אנשים שישבו בכסא והניעו בג'ויסטיקים את זרועות העכביש. הם נראו דרוכים ממש, כמו הקהל שהחל להתאסף מתחת לארכדיה.

כשהחושך ירד והשעון הראה חצות, ניתן האות. מוסיקה אלקטרונית ובאסים פרצו מרמקולים שפוזרו מאחור במעגל, והחלו לפלח את האוויר שהתמלא בינתיים בזרזיפי גשם. במרכזו של העכביש הבחנו במין חדר שליטה שאליו נכנסו תקליטנים. המחזה הפך סוריאליסטי יותר מרגע לרגע. המוסיקה התגברה, ואתה גם זרם האנשים שנסחף אל הרחבה. לפתע, זרועות העכביש החלו לנוע והניפו בצבתותיהן רקדנים ואקרובטים שהתגלגלו באוויר לקצב המוסיקה. העכביש העצום המשיך להראות סימני התעוררות, ושלף טריק ועוד טריק: לייזרים, עשן ואורות חלליים. הקהל בשלב הזה כבר היה על סף רתיחה.

רעש פיצוץ אימתני פילח לפתע את האוויר, ושנייה אחריו הגיע הבזק אור וחום אדיר כל כך, שהרגשתי שיש מצב שאני הולך לחזור לתל אביב בלי גבות. הבטתי למעלה אל פני העכביש, ומולי התגלו שלוש פטריות אש אדירות שהשתחררו מהארכדיה ביריקה אדירה. הקהל הגיב בצרחות היסטריות שמילאו את קרחת היער בחשמל אנושי ובאדרנלין.

המוסיקה התגברה מסביבנו, ובחוסר שליטה נדבקנו יחד עם כולם בקצב ומצאנו את עצמנו רוקדים בטירוף תחת גשם מתחזק והולך. ווף....בום! פיצוץ נוסף פילח את הרחבה, ואחריו הגיעו פטריות האש האדירות שמילאו את כולם באש וחום. הבטתי מסביב, וכל מה שראיתי היה פנים מאושרות ומחויכות (ודלוקות) של אנשים שמחים ויפים בכל הגילאים, שהוארו באורן הבוהק והמחשמל של פטריות האש.

מפעילי הארכדיה כל כך מחויבים לשמירה על הסביבה, עד כדי כך שהם לוחצים מדי שנה על מייקל איבס, החולש על עדרי בקר, לספק להם לצורך פטריות האש כמויות מספיקות של גז מתאן, המייצר בערה ומופק במערכות העיכול של יונקים - פרות במקרה שלנו. האנרגיה הירוקה מסייעת לארכדיה לספק לעצמה כמות חשמל מטורפת של 4 מיליון וולט, המופקים בעת השימוש בעכביש העצום.

פיצוצי האש של העכביש העתידני המשיכו ללוות אותנו לאורך כל לילות הפסטיבל. היינו יושבים על גבעה, מעל אוהלי הטיפי האינדיאנים שלנו שמוקמו בקצה הצפוני של המתחם, ומשקיפים על האורות המנצנצים של אוהלי העיר הקסומה, שקמה לה לחמישה ימים וכאילו נלקחה מן האגדות. מפעם לפעם הבחנו בפטריות האש, שנראו מרחוק כאילו יצאו מלוע של דרקון מכושף. אחרי שנייה או שתיים הגיע גם סאונד הפיצוצים, ואתו חיוך רחב שנמרח על פנינו והסגיר פעם נוספת את תחושת השייכות והקהילה שאותה הרגשנו יחד עם עשרות אלפי באי הפסטיבל, כמעט מהיום הראשון.

יריקות האש האדירות האלה הילכו עלינו קסם כמו פעמוני כנסייה בכיכר של עיר זרה. הארכדיה היתה מדורת השבט והאל הפגני שלנו, תושבי העיירה הזמנית.

•

הארכדיה הוא הנסיך של חיי הלילה בגלסטונברי, אבל המלך הוא מתחם השנגרילה, הידוע גם כמתחם הלילה. מדובר במתחם ענק הנפתח רק בשעות הלילה המאוחרות, עם סיום ההופעות. מכיוון שהמתחם מחולק למיני-מתחמים, החלטנו ללכת בעקבות המוסיקה. אחרי חמש דקות של הליכה לכיוון היער, שמענו מוסיקה שמחה. מרחוק הבחנו באוהל צבעוני ובלהקה של כ-20 נגנים שחורים שניגנו תופים, בס, גיטרה, אבל בעיקר כלי נשיפה. כשהתקרבנו גילינו את ה"גלסטו לטינו" - אזור המוסיקה הלטינית של הפסטיבל. המראה היה הזוי - אוהל מעוצב כמו לובי של בית מלון בהוואנה (באמצע יער באנגליה, כן?), ובו עשרות אנגלים ואנגליות שיכורים, מנסים לרקוד סלסה. הסאונד היה מדהים, הלהקה מטורפת, והאנרגיות - חריגות. אז המשכנו לשתות וניסינו לרקוד סלסה. באוהל הזה לא חשוב כמה טוב אתה רוקד, אלא כמה אתה שמח.

משם המשכנו אל "הבלוק", המעוצב כמו בלוק בניו יורק (שוב, באמצע יער באנגליה, כן?). בבלוק דלתות רבות, כשכל דלת מובילה לפנטזיה אחרת. כדי ללמד על גודל ההפקה, בכל שנה מוטסת במיוחד לפסטיבל חזית בניין מרובע בניו יורק המזוהה עם הקהילה הגאה. השנה עיצבו המארגנים בחזית הבניין קרון של רכבת תחתית, שנראה כאילו התרסק באיזשהו פיצוץ אל תוך הבניין ועלה באש.

וככה העברנו את הלילה. פתחנו דלת אחר דלת. אחת הובילה אותנו לחלל המעוצב כבית קולנוע מקסיקני. כשפתחנו את השנייה מצאנו חלל קטן ושני ציירים שציירו דיוקן של גבר מבוגר ועירום שישב ליד אחד הקירות. ברקע התנגנה מוסיקת דיסקו בסאונד מושלם. המודל שמר על רצינותו התהומית כאילו היה זה הג'וב של חייו, והציירים לא הנידו עפעף, כאילו החדר לא היה באמת מלא בעשרות אנשים שרקדו בטירוף. ה-ז-י-ה.

הלילה ההזוי הזה נמשך עד שלא יכולנו יותר להכיל את כמות הגירויים מסביבנו. למחרת, בהופעה של הרולינג סטונס, מיק ג'אגר יקדיש פרק לשנגרילה. "הגענו אתמול לגלסטונברי. המקום הזה מדהים. אתמול בלילה אפילו הגעתי למתחם השנגרילה והעברתי שם כמה שעות". וזה אחד הקסמים של גלסטונברי. בין אנגליות יפהפיות בג'ינסים קצרצרים ומשקפי ג'ון לנון, לבין אמהות שדוחפות ילדים בעגלות וינטג', סבתות או סתם חובבי מוסיקה, אפשר להיתקל במתחם הלילה בקייט מוס, בלילי אלן, בפאטבוי סלים, או אפילו במיק ג'אגר - כשהוא לבוש במסכת ספיידרמן או מחופש לגזר גדול. רגע, זה מה שאני אומר לעצמי עכשיו? הגזר בתור לאמפאנדס היה מיק ג'אגר?

•

קית' ריצ'רדס, מיק ג'אגר ורון וווד. הרולינג סטונס בפעולה

בת' גיבונס, פורטישהד

צילום: imagebank/gettyimages

שבת, יחידת זמן כלשהי, במת "הפארק", גלסטונברי. שבת היה יום חג בפסטיבל. השמש זרחה, השחפים חגו מעל עשרות אלפי האוהלים הצפופים והצבעוניים שקישטו כמעט את כל שטח הפסטיבל, ואנשים הסתובבו בעיניים זורחות. זה היה יום גדול. לא בכל יום אפשר לראות, אחד אחרי השני, את רודריגז, אלביס קוסטלו, פריימל סקרים, והרולינג סטונס.

סיקסטו רודריגז, עליו כתבתי בגיליון הקודם, פרץ לתודעה העולמית בזכות הסרט התיעודי זוכה האוסקר "מחפשים את שוגרמן". על חשיבותו של הסרט ועל הסיפור של רודריגז דיברו ללא הרף מסביב לעולם. אבל לראות את רודריגז מופיע בלייב זו זכות.

רודריגז הופיע בעקבות הסרט בכל העולם, כולל בעיר הולדתו, דטרויט, אך חודש לפני גלסטונברי ביטל את הופעתו בפסטיבל פרימוורה בברצלונה והופעה נוספת בפורטו, פורטוגל. השמועות אמרו שהוא כבר מתקשה לעמוד על הרגליים, שההצלחה גבתה ממנו מחיר. אולי בגלל זה מארגני גלסטונברי הצניעו מעט את הופעתו. כל זה לא הפריע לעשרות אלפים לחכות לו על הדשא. באוויר היתה תחושה מיוחדת, מין קרבה אינטימית בלתי מתפשרת בין אמן לקהל.

עמדתי ממש מתחת למיקרופון של שוגר מן, במתחם הצלמים. כשהשעון הראה שבע וחצי, הקהל החל להריע ולקרוא בשמו של רודריגז. אחרי כמה דקות זה קרה. רודריגז, לבוש במכנסיים שחורים, וסט שחור, חליפה שחורה וכובע שחור - הלוק הרגיל שלו - הובל לבמה בידי מתנדבת שסייעה לו להגיע אל המיקרופון. הוא היה חיוור, מאופר בכבדות, גופו רעד, וחיוך נרגש ונבוך כיסה את פניו. רודריגז שנגלה מול עיני היה כל כך דומה אבל גם כל כך שונה מהדמות שציירה לו תעשיית הקולנוע של הוליווד.

שוגרמן פתח עם "Only Good for Conversation", מאלבומו הראשון Cold Fact, כשההתרגשות ניכרת היטב על פניו. בשיר הזה עוד הכול תקתק, אך ככל שהתקדמה ההופעה, גילינו רודריגז אחר. הוא התקשה לשיר וניכר היה שהקצב של שיריו הואט במיוחד כדי שיוכל לעמוד בהם. הוא התקשה לזכור את האקורדים או לנגן לפי הקצב, והיה צריך שתי דקות כדי לאסוף את עצמו בין שיר לשיר. למרות המבוכה שאחזה בקהל והתחושה הקשה שנבעה מהתנפצות מיתוס הרוק סטאר אל מול עיני המעריץ, אפילו ההופעה הגרועה ביותר שראיתי בפסטיבל (אם מודדים אותה בקנה מידה אמנותי-ביצועי), סיפקה תשואות רמות ואהבה בלתי מתפשרת וללא תנאים, כמו שרק אהבה בין מוסיקאי לקהל שנשבה בקסמיו יכולה לספק.

בלילה הקודם עלו לבמה המרכזית, "בימת הפירמידה", הארקטיק מאנקיז - אולי הלהקה הכי חמה כיום ברוק העולמי. המאנקיז הרימו באוויר 80 אלף איש וייצרו חשמל שיכל להספיק לפסטיבל כולו. אבל דווקא ה"ספק הופעה" של רודריגז ייצרה אמת ושבריריות שהנידה אצל כל מי שצפה בו כמה מיתרים בנשמה, משהו שהיה חסר בווייב של המאנקיז.

ונסיים בשתי ההופעות הטובות ביותר של הפסטיבל, מהקל אל הכבד. נתחיל עם פורטישהד. הלהקה הבריטית מבריסטול, נקראת על שם העיירה פורטישהד, הממוקמת לא רחוק מגלסטונברי. את צליל הטריפ-הופ האפל של ההרכב מכירים היטב בישראל, בעיקר הודות ל-Dummy, אלבום הבכורה של ההרכב שחרש קומפקט דיסקים בישראל של שנות ה-90. הסאונד של האלבום, שהושפע מלהקות בריטיות אחרות שפעלו באותו זמן, כמו מאסיב אטאק, היה זכיר מאוד, ואף הקנה לאלבום את התואר "האלבום הטוב ביותר לעשות סקס לצליליו".

אף שהוציאה שלושה אלבומי אולפן בלבד, פורטישהד היא אחת הלהקות החשובות בהיסטוריה וכזו שהשפיעה על דור שלם של מוסיקאים. מגזין "טיים" אף בחר בלהקה ב-2001 כאחת מעשר הלהקות הטובות בעולם, לצד שמות כמו רדיוהד ויו-2.

אחרי שצפינו בחמישה שירים של המאנקיז, החלטנו לחתוך לבמה השנייה בגודלה - The Other Stage. אחרי הרוק הנערי של המאנקיז, הרגשנו מיד בהבדל כשפילסנו את דרכינו בין ההמונים שכבר צפו בפורטישהד. האווירה היתה שונה, התחושות עמוקות הרבה יותר, אפילו האוויר הרגיש אחרת. הבטנו בפני האנשים, היתה תחושה של טקס דתי. "הייתי בהופעה שלהם לפני עשר שנים. זו היתה ההופעה הטובה ביותר שראיתי", סיפרה לנו בת' מאוסטרליה, בצהריים של אותו יום. מאוחר יותר הבנו כמה היא צדקה.

בין אנגליות יפהפיות בג'ינסים קצרצרים ומשקפי ג'ון לנון, לבין אמהות שדוחפות ילדים בעגלות וינטג', סבתות או סתם חובבי מוסיקה, אפשר להיתקל במתחם הלילה בקייט מוס, לילי אלן, פאטבוי סלים, או אפילו במיק ג'אגר - כשהוא מחופש לגזר גדול. רגע, זה מה שאני אומר לעצמי עכשיו? הגזר בתור לאמפאנדס היה מיק ג'אגר?

•

אחרי שהתמקמנו במקום נאה ביותר קרוב לבמה, לא נותר לנו אלא להתמסר לקולה הילדותי-מתוק-מר-אפל של הסולנית המכשפת, בת' גיבונס. בלתי אפשרי לתאר את איכות הקול שלה, את איכות הנגינה של ההרכב, את איכות הסאונד ואיכות הווידיאו-ארט שרץ על המסכים. הכול פשוט התחבר לכדי תחושה מענגת. "Ear Candy" (ממתק לאוזן), כך מכנים זאת מפיקים מוסיקליים.

גיבונס עשתה אהבה עם הקהל והראתה איך מייצרים אינטימיות וחשמל גם עם 50 אלף איש. הם ניגנו את כל הלהיטים של Dummy, כולל "Glory Box", "Nomb", ו-"Sour Times", אך שיא ההופעה היה בשיר האחרון, עם ביצוע מחשמל ל-"We Carry on" מאלבום האולפן השלישי של הלהקה. זה החל בליין בס תופים רפטטיבי ועדין שהתגבר והלך במשך תשע דקות עד שהפך למעין קטע טראנס מטורף. ניכר היה שגיבנס והלהקה הרגישו בבית בכור מחצבתם מול הקהל המקומי. גם אנחנו, ארבעה תרמילאים בישראל, הרגשנו לרגע שוב בבית, כמו אז בשנות ה-90, עם התה, השמיכה ומכשיר הקומפקט דיסק הראשון שקנינו. בחור לפנינו תפס מישהו שיצא מדבוקת האנשים. "למה אתה הולך?", הוא שאל אותו בחיוך. "זאת המוסיקה הטובה ביותר שתשמע בימי חייך".

•

היה ברור לכולם שההופעה של הרולינג סטונס תהיה השיא של הפסטיבל. להקת העל שהחלה לפעול ב-1962, חוגגת השנה 50 שנות פעילות, אך מעולם לא הופיעה בגלסטונברי - נתון מפתיע בהתחשב בכך שמדובר בלהקה בריטית. אבל אין תלונות. אנחנו מאוד שמחים שאת ההופעה היחידה שלהם בפסטיבל הם ערכו בנוכחותנו.

כפי שציינתי קודם, בבוקר ההופעה של הסטונס הפסטיבל לבש חג וניתן היה לחוש בציפייה מיוחדת באוויר. השעות חלפו, הדקות נקפו, ושעת השין התקרבה. התלבשנו, התארגנו ויצאנו ממתחם האוהלים יחד עם עשרות אלפי אנשים במעין תהלוכה ענקית אל עבר רחבת במת הפירמידה. באוויר היתה תחושה של חג, קצת כמו בראש השנה כשכולם מתלבשים בלבן ויוצאים אל הרחוב.

בדרך שרו כבר שירים של הסטונס, ואחרים התהלכו עם מסכות בדמות פניו של מיק ג'אגר. חבורה של צעירים הסתובבה עם בלונים מנופחים בצורת הליכונים של זקנים כשאת פניהם עוטות מסכות עם דמויות הלהקה, מחווה שמקפלת בתוכה את ההומור הבריטי המפורסם, שיודע לצחוק ולכבד אנשים באותה נשימה. מצאנו מקום בין 100 אלף איש. האוויר היה מחושמל, וכולם הרגישו שהם חלק מחוויה היסטורית, אייקונית, חד פעמית, תחושה שחשתי גם אני - לא מעריץ גדול של הסטונס, לשם הגילוי הנאות.

ואז זה קרה. מוסיקת הרקע הופסקה, האורות כבו, ומכאן ועד שעתיים אחר כך - הכול היסטוריה, תרתי משמע.

הסטונס עלו בסערה ולאט לאט הגבירו. סאונד הגיטרות של קית' ריצ'ארד ורוני ווד היה רצחני ובועט, והם ירו את כל הלהיטים, כולל "Miss You", "Wild Horses", "Satisfaction" והרשימה עוד ארוכה, אך דילגו על Angie. משיר לשיר האנרגיות התגברו, הקהל נדלק ונופף באלפי דגלים צבעוניים, וג'אגר, בן 70 להזכירכם, רץ, קפץ, התנועע ורקד על הבמה כמו רוק סטאר אמיתי - ולא כמו רוקר מזדקן. אפילו ריצ'ארדס, שנראה יותר כמו חיקוי של מוני מושונוב לקית' ריצ'ארדס, מאשר אותו גיטריסט רוצח ואכול סמים שטלטל את עולם הרוק והמוסר בשנות ה-60 וה-70, נתן בראש באלגנטיות ובדיוק מדהים.

החבורה הזו, ששנייה אולי רק לביטלס, נתנה הופעה של יותר משעתיים, תקשרה ועשתה אהבה עם הקהל, והתקשתה לרדת מהבמה גם אחרי שהאורות נדלקו והסאונד דמם. ג'אגר, אייקון מהלך על שתי רגליים דקיקות, הודה בראיונות כי ההופעה בגלסטו היא "ההופעה של חייו", וכי הלהקה ניגנה שמונה עד תשע שעות רצוף ביום וצפתה בקטעי די.וי.די של הופעות חיות בגלסטונברי בשביל להתכונן להופעה מול 100 אלף איש. "להופיע בגלסטונברי זה לקחת חלק בהיסטוריה ובמורשת של העם הבריטי", אמר קית' ריצ'ארדס.

ואכן הציפייה והמתח של חברי הלהקה הפכו להתרגשות אדירה ששטפה את הקהל בבמה המרכזית. ג'אגר הצליח להעביר לקהל את התחושות, ההיסטוריה והרגש המוכר כל כך לכל מי שביקר בפסטיבל, בין אם פעם אחת, ובין אם 40 שנה ברציפות. "הילדים שלי כל שנה נוסעים לגלסטונברי", סיכם ג'אגר בריאיון לאחר ההופעה. "הייתי חייב פעם אחת לבוא בעצמי ולהבין על מה הם מדברים. אז לקחנו מסוק, ופה חיכה לנו רכב, ואפילו ישנו באוהלים - אני, החברה שלי והילדים. זה משהו שאתה מחכה לו כל החיים ואתה כל כך שמח שמתמזל מזלך לעשות אותו - לעמוד מול 100 אלף איש בגלסטונברי. המטרה שלנו היתה לתת את ההופעה הכי טובה שאנחנו יכולים, וחוץ מזה ליהנות כמה שיותר. אני חושב שעמדנו בשתי המשימות".

ואני כאן כדי לאשר למיק שלפחות במשימה הראשונה הוא עמד. את ההופעה של הסטונס אנצור כל חיי. כך גם לגבי שאר ימי הפסטיבל.

כי זה לא משנה אם אתה רואה הופעה של הסטונס יחד עם 100 אלף איש, או צופה בצהריים ברופוס ווינרייט על כסא קמפינג וג'וינט. זה לא באמת חשוב אם אתה נזרק על הגבעה עם סיידר ומביט על העיר המופלאה והזמנית הזו מלמעלה, או משוטט במתחם הקסום של בעלי המלאכה. גלסטונברי היא חוויה לחיים, שממחישה לכולנו איך העולם היה יכול להיות, אם רק.

4,000 תאי שירותים, 4,000 ק"מ של נייר טואלט, עלות הפקה של 22 מיליון פאונד

- פסטיבל גלסטונברי שווה 82 מיליון פאונד לכלכלה העולמית. לפי מייקל איבס, עלותו מסתכמת ב-22 מיליון פאונד.
- הפסטיבל צורך 3,000 מגה-ואט בסופ"ש אחד, שווה ערך לכמות החשמל בעיר באת', המונה 80 אלף תושבים.
- ב-1989 לילי אלן, כוכבת הפופ הבריטית שעדיין לא היתה מפורסמת באותה תקופה, נדקרה באוזנה ויצאה עם שני פנסים כחולים אחרי ריב שהתפתח עם בחורה שטענה כי אלן ניהלה רומן עם החבר שלה. מי שהצילה את אלן, היתה לא אחרת מקייט מוס. אביה של אלן, קית', הודה בריאיון כי לילי הקטנה ביקרה בכל פסטיבל מאז היתה בת חמישה שבועות. לדבריו, הוא השתמש בה ככלי להגדלת מכירות הסמים בפסטיבל. "לא מצאתי שום דבר פסול בלהשתמש בלילי ככלי להגדלת המכירות. בדיוק כמו שההומלסים עושים עם כלביהם".
- ב-1995, "בימת הפירמידה", הבמה המרכזית של הפסטיבל, לא עמדה תחת העומס ונשרפה כליל. מארגני הפסטיבל היו צריכים לבנות במה חלופית במהרה.
- בכל בוקר הודפס עיתון יומי המסכם את אירועי אותו היום, "גלסטונברי פרי פרס". העיתון מודפס במכונת 1954 Original Heidelberg cylinder press.
- ארגון אוקספם (Oxfam), שמטרתו להילחם בתופעות של אי צדק מסביב לעולם, פיזר בשטח הפסטיבל דוכנים שמטרתם היתה העלאת המודעות למלחמת האזרחים המתרחשת בסוריה.
- בשטח הפסטיבל כ-4,000 תאי שירותים. ב-2007 השתמשו באי הפסטיבל בכמות של נייר טואלט באורך 4,000 ק"מ, שזה בערך המרחק בין לונדון לבגדד.
- ב-2007 קנסה המועצה האזורית של סומרסט את פול מקרתני ב-1,000 פאונד בגלל שניגן עד שעה מאוחרת מדי. מייסד הפסטיבל, מייקל איבס, התנדב לשלם את הקנס בעצמו, על אף שמקרתני קיבל כ-175 אלף פאונד עבור ההופעה.

PENGUIN CLUB

LATE NIGHT CLUBBING

עם האנשים שאתה רוצה לפגוש בשעות הקטנות....

ISRAEL'S LEADING UNDERGROUND CLUB

רח׳ יהודה הלוי 43 תל אביב

studio> Daniel Zaken

"לפני קפריסין הייתי במסלול הישיר למחלקה הקרדיולוגית"

אחרי שנת התאוררות באי השכן, רן בן שמעון, בכיר המאמנים של הדור הצעיר, חוזר לאור הזרקורים • בריאיון לא שגרתי על חייו של מאמן, הוא מביט לאחור ("במכבי הרגשתי שאני לא לגמרי אני"), סוגר את פרק קרית שמונה ("בסוף אני זה שצריך להירדם בלילה") ומספר מה מגעיל אותו בכדורגל הישראלי ("שקרים ופופוליזם זול") • ועוד דבר אחד: רק אל תדברו אתו על סרטוני מוטיבציה

יואב בורוביץ'
צילום: דניאל בר און

אין כמעט חובב ספורט או קולנוע שלא מכיר את "נאום האינצ'ים" של אל פאצ'ינו בסרט "יום ראשון הגדול". בסרטו של אוליבר סטון מגלם פאצ'ינו מאמן פוטבול מקצועני ותיק. הקבוצה שלו, מיאמי שארקס, מתמודדת עם עונה רצופת קשיים. הקבוצה מרבה להפסיד, הכוכבים נפצעים, השחקנים רבים בינם לבין עצמם ועם המאמן, וגם פאצ'ינו מצוי במערכת יחסים עכורה עם הבעלים הצעירה, המגולמת על ידי קמרון דיאז.

כשנראה כי המצב עומד לקרוס וכי העונה תסתיים סופית, אוסף המאמן פאצ'ינו את שחקניו בחדר ההלבשה לפני משחק חוץ ואז מתחיל לנאום במשך חמש דקות ללא הפסקה. "אנחנו בגיהנום עכשיו", הוא פותח, "אבל אנחנו יכולים לצאת ממנו יחד. אם אנחנו נילחם אחד עבור השני. אם נילחם על האינץ'. רק כך - אינץ' אחר אינץ' - נוכל לחלץ את עצמנו. כי המשחק הזה הוא משחק של אינצ'ים. והחיים האלה הם חיים של אינצ'ים". בסופו של הנאום, אוסף השחקנים המפולג והבעייתי מתאחד. הקבוצה מנצחת את המשחק וממשיכה לפלייאוף.

חלפו 14 שנה מאז ש"יום ראשון הגדול" יצא לאקרנים ומאז הוא הפך לסרט קאלט - לא רק לחובבי ספורט וקולנוע, אלא גם למאמנים, מכל ענפי הספורט ומכל העולם, שמראים את נאום האינצ'ים המרגש של פאצ'ינו כדי להחדיר מוטיבציה ואחדות בקבוצות שלהם. "אני עוד ראיתי את הנאום הזה כשחקן", מציין רן בן שמעון, "ואתה יודע כמה מאמנים משתמשים בנאום הזה כיום? כולם מראים אותו. כל הזמן. אבל אני לא. אני לא מאמין בדברים האלה".

•

מאמנה החדש של הפועל תל אביב אינו חושש להיות שונה. הוא מבכר זאת. והשוני שלו אינו מתבטא בכך שאינו מאמין בקצת השראה. "ההיפך הוא הנכון", הוא מציין, "אימון יכול להיעשות בשלושה אופנים: סמכותיות, תגמול והשראה. מאמן חייב לחבר בין שלושתם, אבל השראה לדעתי היא

בן שמעון בבלומפילד, הבית החדש. "נעשו כאן מאמצים כדי להעמיד קבוצה שיכולה להתחרות על כל התארים"

צילום: קוביקו

החלק החשוב ביותר. אבל אצלי השראה היא לא דרך הקרנת סרטוני מוטיבציה כאלה או אחרים שכולם מראים. השראה מבחינתי היא להגיע לשחקן, להתחבר אליו. להבין ממנו מה המטרה שלו ולהוליך אותו אליה".

החוכמה היא לאחד בין מטרת השחקן למטרת הקבוצה. "נכון שכל שחקן רוצה לשחק כמה שיותר. כל שחקן רוצה להראות מה הוא יודע. לכן יש שחקנים שמשחקים באופן אנוכי", מסביר בן שמעון, "אבל לדעתי שחקנים כאלה שחושבים מצליחים בסופו של דבר. אני מדבר עם השחקנים שלי למשל על ברצלונה - על איך גם כוכבים, כמו צ'אבי ואינייסטה, משחקים משחק שהוא לגמרי קבוצתי. בסופו של דבר ברצלונה מצליחה ואז שחקנים כמו צ'אבי ואינייסטה, שבקבוצות אחרות לא היו אולי נחשבים לכאלה כוכבים גדולים, הם מגה-סטארים בברצלונה, בגלל ההצלחה של המועדון. לכן אני מנסה לשכנע את השחקנים שלי שאם הקבוצה שלהם תצליח בגדול גם הם יצליחו בגדול. אחרי שקבוצה זוכה באליפות פתאום המחיר של השחקן גדל פי שלושה והוא מרוויח פי שלושה. כולם מרוויחים. הם מבינים שצריך לשחק קבוצתי ובעיקר להתנהג כמו מי שהקבוצה חשובה לו מעל הכול".

הנאום של בן שמעון בבית קפה ברמת החי"ל מרגש ובעיקר אפקטיבי לא פחות מזה של פאצ'ינו על הסט של אוליבר סטון. מאמן הפועל החדש, גבר בן 43 וחצי, נראה כמו מי שמצוי בשיאו האישי והמקצועי. לפני קצת יותר משנה הוא זכה באליפות היסטורית והיסטרית עם קרית שמונה. לאחר מכן הוא

על קרית שמונה: "הבעלים לא רצה לשחרר אותי. הוא אמר לי: 'אתה יכול ללכת, אבל בלי ברכת הדרך שלי'. תבין, זו היתה קבוצה שלא שילמה לי כמה משכורות ועד היום לא ראיתי את כל הכסף וגם לא אראה אותו. אבל חוץ מזה, הם התנהגו אתי בהגינות ובעיקר הראו לי כל הזמן כמה הם מעריכים אותי"

חווה הצלחה עצומה בליגה הקפריסאית, כשהוליך מועדון מסדר גודל בינוני-קטן כמו אא"ק לרנקה למקום השלישי.

לבן שמעון הוצע חוזה עתק בקבוצת הענק הקפריסאית והאלופה אפואל ניקוסיה, אך הוא החליט לחזור לישראל. "באפואל ניקוסיה יכולתי להרוויח פי שלושה מהשכר שאני מקבל בהפועל תל אביב", הוא אומר, "ואם הייתי מביא הישגים גדולים בקפריסין אז השכר גם יכול היה לעלות לפי שמונה. אבל המשפחה החזירה אותי לישראל וגם ההזדמנות לאמן במועדון גדול ונפלא כמו הפועל תל אביב".

ראשית, מההיבט של השכר לא צריך לדאוג לבן שמעון. גם בהפועל הוא יגרוף לכיסו יותר מ-250 אלף דולר נטו לעונה בשנתיים-שלוש הקרובות - הכי הרבה בכדורגל הישראלי, למעט המאמן הזר של מכבי תל אביב, פאולו סוזה. שנית, הפועל באמת מועדון ענק עם עשרות אלפי אוהדים נאמנים ובעיקר תשוקתיים שנותנים הרגשה של חו"ל בישראל. שלישית, הפועל כל כך רצתה את בן שמעון שהיתה מוכנה לחרוג מכל התכנונים התקציביים שלה, גם בהחתמתו וגם

בהחתמת רבים מהשחקנים שהוא רצה. "עדיין מבחינה כלכלית אנחנו מפגרים די בהרבה אחרי קבוצות כמו מכבי תל אביב ומכבי חיפה, אבל בהחלט נעשו כאן מאמצים כדי להעמיד תקציב ראוי ובעיקר קבוצה שיכולה להתחרות על כל התארים", מציין בן שמעון, שלפני חצי שנה בלבד עדיין היה מרחק פסיעה מחתימה במכבי חיפה.

"הם פנו אלי אחרי שראובן עטר עזב ואני רציתי מאוד לבוא", הוא אומר על חיפה. "אני גר בחיפה וברור שמכבי חיפה היא חלומו של כל מאמן. הייתי מוכן לוותר על כל הכסף שהקבוצה שלי בקפריסין היתה חייבת לי - ולעזוב. אבל רציתי שזה ייעשה בהסכמה. והבעלים של הקבוצה שלי לא רצה לשחרר אותי. הוא אמר לי: 'אתה יכול ללכת, אבל בלי ברכת הדרך שלי'. תבין, זו היתה קבוצה שלא שילמה לי כמה משכורות ועד היום לא ראיתי את כל הכסף וגם לא אראה אותו. אבל חוץ מזה, הם התנהגו אתי בהגינות ובעיקר הראו לי כל הזמן כמה הם מעריכים אותי. הם לקחו אותי לפני שנה כשישבתי בבית ולא היתה לי קבוצה. אז הרגשתי שאני צריך להיות נאמן להם ולכן ויתרתי על מכבי חיפה".

בן שמעון אינו מציין זאת אך מעט מאוד מאמנים היו ככל הנראה מתנהגים כמוהו. "מבחינתי זה בכלל לא שיקול", הוא אומר. "אני צריך להיות זה שנרדם בלילה, שמרגיש טוב עם עצמו. ולכן ויתרתי על משהו שרציתי מאוד כי ידעתי שאני לא אהיה לגמרי שלם עם עצמי".

בן שמעון נזכר במקרה בו לא היה שלם עם עצמו, והתוצאה הסופית- בהתאם. "לפני שש שנים מכבי תל אביב החתימה אותי. זו היתה הזדמנות גדולה מאוד, לאחר הצלחה בקרית שמונה. אבל במכבי הרגשתי שאני לא לגמרי אני. שאני נדרש להיות רן בן שמעון אחר. לכן עשיתי כל מיני טעויות. אני עדיין לא חושב שהקבוצה היתה צריכה לפטר אותי אחרי המחזור השמיני, אבל אני הרגשתי שם לא מספיק נוח. בדיעבד, אני יודע שאני השתמשתי במשבר הרגעי הזה כדי לעשות חשבון נפש, לרדת למטה, ולהתרומם חזק יותר".

יש אוהדי מכבי תל אביב שעד היום מצטערים על הפיטורים החפוזים של בן שמעון, בעיקר בגלל שלא הסתדר עם אבי נמני, המנהל המקצועי דאז. אבל בן שמעון אינו מלכלך על נמני. כפי שאינו מלכלך על איזי שרצקי, הבעלים שלו בקרית שמונה שבתום עונת האליפות התעמת אתו בצורה כל כך מכוערת, עד כדי כך שאפילו טעמה המתוק של האליפות הפך מריר.

שרצקי קרא תגר על האינטגריטי של בן שמעון, מולו ומול השחקנים. הוא טען כי המאמן כבר סגר עם קבוצות אחרות בישראל עוד לפני שהעונה הסתיימה (האשמה שהוכחה כבלתי נכונה, כי בסופו של דבר בן שמעון יצא לאמן בקפריסין) ובאופן כללי טען כי בן שמעון הוא אדם שאין להאמין לו.

המאמן שתק אז כפי שהוא שותק כיום. אבל בכל זאת בן שמעון אומר כי "אם יש משהו שמגעיל אותי בכדורגל הישראלי זה איך שקרים ופופוליזם זול הופכים כאן לעובדות. איך ניתן להפעיל עיתונאים מסוימים שעובדים עם אנשים מסוימים בשיתוף פעולה לא כשר ואיך כל כך קל להשחית כאן שם של אדם. להפוך מאמן לבעייתי כי הוא לא הסתדר מול בעלים כזה או אחר, או שחקן כזה או אחר. להפוך שחקן לבעייתי. אפילו להפוך בעלים לבעייתי. והבעיה היא שכולם מאמינים לזה.

"אחרי קרית שמונה ישבתי מול בעלי קבוצות שאומרים לי שהם שמעו עלי דברים שלא היו ולא נבראו. והם מקבלי ההחלטות ובגללם מאמן יכול להישאר חסר עבודה! אז ברור שהדבר הזה הגעיל אותי ולכן אני שמח שהגעתי לקפריסין. שם, בניגוד לכאן, מתעסקים הרבה יותר בכדורגל והרבה פחות בכל מה שמסביב. זו היתה עונת הבראה לנפש. לפני שהגעתי לאי המקסים הזה, קפריסין, הייתי כמו אלי גוטמן - במסלול ישיר למחלקה הקרדיולוגית".

•

> "אני חושב שאנחנו מסוגלים להתמודד בצמרת ועל כל התארים השנה וזו המטרה. אם הציפיות האלה מלחיצות או מטרידות אותי? אני אהיה הרבה יותר מוטרד אם היום אחר הצהריים לא אגיע בזמן הביתה כדי לשחק עם הבן שלי בן החמש כדורגל בחצר"

> "אני אוהב מאוד כדורגל, זו אהבת חיי, אבל אני לא אשב ואראה שש שעות ברציפות כדורגל. אני מעדיף לקרוא ספרים, ללכת להצגות תיאטרון, ללכת לסרטים. כמאמן כדורגל אני מרגיש שאני צריך לשאוב מכמה עולמות תוכן כדי להצליח. כי כך אתה הופך לאדם טוב יותר ולמאמן טוב יותר"

למרות שהפגיעה שחש בן שמעון בסוף התקופה שלו בקרית שמונה צורבת בו עד היום, אין בה כדי לשנות את המציאות והיא שבמשך חמש עונות הוא הצליח שם באופן תקדימי וכביר. עלייה מהליגה השנייה לראשונה, העפלה לליגה האירופית, זכיה באליפות ובעיקר האופן שבו שם את הקבוצה מהעיר הזערורית ומוכת העוני והקטיושות על מפת הספורט והתודעה הישראלית. אך בן שמעון גם הוכיח שאינו מאמן של קבוצה אחת, כשהצליח עוד לפני קרית שמונה בהפועל חיפה ובמחלקת הנוער של מכבי תל אביב, וכאמור בעונה שעברה גם בקפריסין.

בן שמעון הוא כיום המאמן הישראלי המצליח ביותר, בוודאי בין הצעירים. לכן התובנות שלו על המקצוע אינן רק מעניינות אלא גם בעלות חשיבות. מאמן הפועל אינו סבור שהוא חלק מ"דור של מאמנים".

"אני אומר זאת קצת בצער, אבל אני מרגיש שאין כאן דור עם פרוגרמה, עם סיסטמה. אני חושב שרבים מהמאמנים כיום מרגישים מוחלשים - מול בעלים, מול תקשורת, מול אוהדים ומול שחקנים. לצערי רבים מהם מחניפים לשחקן הישראלי. אני הכי תומך ביחסים טובים מול שחקנים, אבל אי אפשר רק להחניף להם. צריך לבוא אליהם בטוב ולהיות קרוב אליהם אבל אם זה לא בא יחד עם עומק מקצועי, תהליכי למידה, תהליכי בקרה, אז החנופה היא חרב פיפיות כנגד המאמנים".

בן שמעון הוא חלק מהדור החדש של המאמנים בעולם, אלה שמבינים כי כל שחקן צריך טיפול אחר, אישי. "אני יושב עם שחקנים אחד על אחד. אני מדבר אתם. אני מראה להם בווידאו שמותאם להם אישית מה אהבתי ומה לא אהבתי. אני חייב ליצור אתם קשר של אחד על אחד שגם הוא יצליח וגם אני והקבוצה נצליח".

יש לך שחקנים מועדפים? שחקנים שאתה מרגיש שהם מעין נציגים שלך על כר הדשא? מאמנים על המגרש?

"יש מאמנים שיש להם שחקנים שהולכים אתם שנים, גם מקבוצה לקבוצה. אני לא מאמין בזה. אני מאמין במה שאני מקבל מהשחקן בזמן הנתון. אם הוא עונה על הציפיות שלי - הוא ימשיך איתי. אם לא - אנחנו ניפרד. אבל כן יש שחקנים, למשל כמו ברייאן גרזיץ', שהיה אתי בקרית שמונה ועכשיו הבאתי אותו להפועל, שאני אוהב מאוד כי הם מבינים מה זה להיות כדורגלן. כשאני יושב עם ברייאן ומראה לו טעות שהוא עשה בדקה ה-18, אז הוא יגיד לי: 'קואץ'', עוד לפני הטעות הזאת עשיתי טעות אחרת כי קיבלתי כדור עם הגב לשער ולא ב-45 מעלות כמו שביקשת'. ומצד שני יש שחקנים שכל טעות שלהם יתרצו ויסבירו בפעולות ובהחלטות של שחקנים אחרים. אלה סוג השחקנים שאני לא הולך אתם עד הסוף. אם שחקן כמו גרזיץ' למשל יאמר לי יום אחד שהוא לא בא לאימון והחליט ללכת לאילת, והוא מתקשר אלי מתחנת הדלק בדימונה, אני אומר לו: 'תמשיך לנסוע'. כי אני כל כך בוטח בו ובהחלטות שלו ומעריך אותו כאיש מקצוע. מי שאני מעריך אני באמת נותן לו חבל עד הסוף".

בן שמעון מספר על "שחקן, בקבוצה קודמת שלי, שהיה צעיר, לא מבריק במיוחד אבל עובד קשה. ידעתי שההנהלה לא החזיקה ממנו אבל אני נתתי לו לשחק כל הזמן. מצד שני היה שחקן צעיר, באותו גיל, שההנהלה החזיקה ממנו מאוד. הוא היה טכני אבל לא עבד קשה וגם האופי שלו היה פחות טוב. אבל ההנהלה כל הזמן רצתה שאני אשתף אותו. ואני כמעט לא שיתפתי אותו והלכתי עם השחקן שלי. יום אחד דווקא השחקן השני כבש שער והוא קיבל רכב מהבעלים. מותר לו. אבל אז השחקן שאני תמכתי בו בא אלי ואמר: 'למה לי לא מגיע רכב?' והאמת- הוא צדק. ידעתי שהבעלים לא ייתן לו רכב אבל גם ידעתי שהאחריות שלי היא ללכת ולבקש בשבילו. שהוא יידע שאני ביקשתי ונלחמתי עבורו, גם אם זה לא הצליח".

בן שמעון עם איתי שכטר. "למאמן יש הרבה יותר השפעה מלשחקן"

צילום: באדיבות עמוד הפייסבוק הרשמי של הפועל תל אביב

"רבים מהמאמנים כיום מרגישים מוחלשים - מול בעלים, מול תקשורת, מול אוהדים ומול שחקנים. לצערי רבים מהם מחניפים לשחקן הישראלי. צריך לבוא אליהם בטוב אבל אם זה לא בא יחד עם עומק מקצועי, ותהליכי למידה ובקרה, אז החנופה היא חרב פיפיות כנגד המאמנים"

דוגמה נוספת מקבוצה קודמת: "שחקן ותיק, ששמעתי עליו כל מיני דברים לא טובים - שהוא מדבר על המאמנים והוא מנצל את מעמדו בקבוצה לא בצורה הכי טובה. אצלי הוא כמעט לא שיחק כי לא היה טוב מספיק מקצועית. אבל הוא התנהג לגמרי בסדר ודווקא ניצל את המנהיגות שלו לטובה. עד שיום אחד החלטתי להקדים אימון ושמעתי שבחדר ההלבשה הוא התלונן על זה. אז קראתי לו לשיחה ושאלתי אותו אם זה נכון. הוא מיד הכחיש ואמר, "לא רן, באמת שלא. אני אומר לך, פעם הייתי עושה דברים כאלה אבל היום התבגרתי". עכשיו אני ידעתי שהוא משקר אבל לא הענשתי אותו. רק אמרתי לו: כשאתה אומר לי שאתה מתבגר, אז אני יודע שאתה עושה את אותן השטויות שעשית כשהיית צעיר, ושאתה אולי רק מכסה אותן טוב יותר. אבל אני לא רוצה שתתבגר. אני רוצה שתתקדם. זה גם מה שאני אומר לשחקנים הצעירים ביותר. אני רוצה התקדמות, לא התבגרות".

בן שמעון עובד עם פסיכולוג צמוד, עוד מהימים בקרית שמונה. "אני הבאתי אותו דווקא כשהקבוצה רצה נהדר", הוא מספר. "כמעט תמיד מצרפים פסיכולוגים או מומחים מנטליים כשקבוצה מתקשה אבל אני הבאתי אותו דווקא בזמן הצלחה. כי הרגשתי שלמרות ההצלחה משהו תקוע. שכל ההשתלמויות שאני הולך אליהן וכל ההרצאות המקצועיות הביאו אותי עד גבול מסוים. אני הרגשתי שאני רוצה להתקדם מנטלית ושזה יבוא לידי ביטוי בקבוצות שלי. לכן מאז הוא אתי - גם בקפריסין וגם בהפועל. אני מאמין בפסיכולוגיה וגם הלכתי לטיפולים בתקופות מסוימות בחיים שלי. לבד, בזוג. אני מאוד מאמין בזה ואוהב את זה".

ספק אם תשמעו עוד מאמן כדורגל ישראלי עם וידוי כזה, אבל בן שמעון הוא קצת אחר. "אני אוהב מאוד כדורגל, זו אהבת חיי, אבל אני לא אשב בבית ואראה שש שעות רצופות של כדורגל. אני מעדיף לקרוא ספרים, ללכת להצגות תיאטרון, ללכת לסרטים. כמאמן כדורגל אני מרגיש שאני צריך לשאוב מכמה עולמות תוכן כדי להצליח. כי כך אתה הופך לאדם טוב יותר ולמאמן טוב יותר".

לכן גם לדבר אתו על שיטות משחק נראה קצת מיותר. הכדורגל שהקבוצות שלו הפגינו במרוצת השנים היא בעיקר מצליח. קשה היה לדעת אם הוא התקפי יותר או הגנתי. הוא בעיקר היה פרגמטי. בין כה סגנון המשחק הרבה יותר מושפע מחומר השחקנים שעומד ברשות המאמן, מאשר מהרעיונות שיש לו בראש. "אני עדיין חושב שלמאמן יש הרבה יותר השפעה מאשר לשחקן, אף שכשחקן אתה חושב שאתה משפיע הרבה יותר", אומר מי שהיה בלם מעולה במשך קרוב לשני עשורים ואף אלוף במדי הפועל חיפה ושחקן בינלאומי בנבחרת ישראל. "אני לא מתגעגע לשנותיי כשחקן", הוא אומר, "זה היה טוב לתקופה ההיא ולהיות מאמן טוב לתקופה הזאת. זה כמו להשוות בין גיל 40, 30 ו-20. לכל גיל היתרונות והחסרונות שלו".

האם אתה חושב שתהיה מאמן עוד הרבה שנים?

"אין לי מושג. אני לא מאמין בתכניות לטווח ארוך. בכלל, כל התיאוריות של להציב מטרות ארוכות טווח ולפעול כדי להגיע אליהן פחות מדברות אלי. אני מאמין במטרות קצרות טווח. המטרה היחידה שלי כמאמן היא המשחק הבא של הפועל. ואז - המשחק לאחריו".

ובכל זאת, אי אפשר בלי לשאול האם אליפות היא מטרה?

"המטרה שלי היא שכל אחד מהשחקנים ואנשי המערכת במועדון יעשה הכול כדי לעבוד על עצמו בצורה הטובה ביותר. אם אני אראה שהשחקנים משתדלים מאוד ושיש חיבור ושיש אווירה טובה ושהם באמת עושים את המקסימום, אז אני אהיה מסופק גם אם הפועל תל אביב לא תזכה באליפות. אני יכול לדאוג רק לדברים שיש לי השפעה עליהם. אבל אם בכל זאת אתה מתעקש לקבל תשובה על האליפות, אז אני סבור שכן - הפועל כן שמה לעצמה כמטרה להתחרות על כל התארים. אין דרך אחרת".

עם הציפיות יש לחץ. הפועל מועדון גדול מאוד עם אוהדים תובעניים. אתה דואג שלאחר שנים רבות של הצלחה גדולה פתאום הקבוצה לא תהיה מספיק טובה ולא תעמדו בציפיות?

"כדי לבנות קבוצה טובה, והפועל העונה היא קבוצה כמעט לגמרי חדשה, לוקח זמן. לפעמים למערכת ולאוהדים אין מספיק סבלנות אבל היא כן נדרשת. ועדיין, אני חושב שאנחנו מסוגלים להתמודד בצמרת ועל כל התארים השנה וזו המטרה. אם הציפיות האלה מלחיצות או מטרידות אותי? אני אהיה הרבה יותר מוטרד אם היום אחר הצהריים לא אגיע בזמן הביתה כדי לשחק עם הבן שלי בן החמש כדורגל בחצר".

JACK DANIEL WAS A MAN OF COMMITMENT.

AT LEAST WHEN IT CAME TO HIS WHISKEY.

When it came to whiskey-making, no man was more dedicated than Jack Daniel. It's the reason he'd wait patiently while his whiskey mellowed through 10 feet of packed sugar maple charcoal, and why he'd watch over every batch with a discriminating eye. Though he never married, Mr. Jack remained forever faithful to his one true love. Unfortunately for the ladies of Lynchburg, Tennessee, that happened to be his whiskey.

JACK DANIEL'S OLD No. 7 BRAND TENNESSEE WHISKEY

Sip lovingly. Drink responsibly.

Warning – excessive alcohol consumption risks life and is harmful to health!

© 2012. Playboy. PLAYBOY and Rabbit Head Design are trademarks of Playboy and used under license by Coty.

מחוך: אוסף פרטי
גרביון רשת: וולפורד
נעליים: אוסף פרטי

יאנה רז

נערת אוגוסט שלנו קיבלה את כל מועדון הפינגווין בתל אביב לעצמה, ועשתה בו מה שבא לה. היא בת 21, מפתח תקווה, חולה על באדולינה, ואין לכם מה לחפש אותה - כי יום אחרי הצילומים היא עלתה על מטוס למיאמי

צילום: רונן פדידה
סגנון: אהל עדן

נעליים: איב סאן לורן

מכנסונים: טופשופ

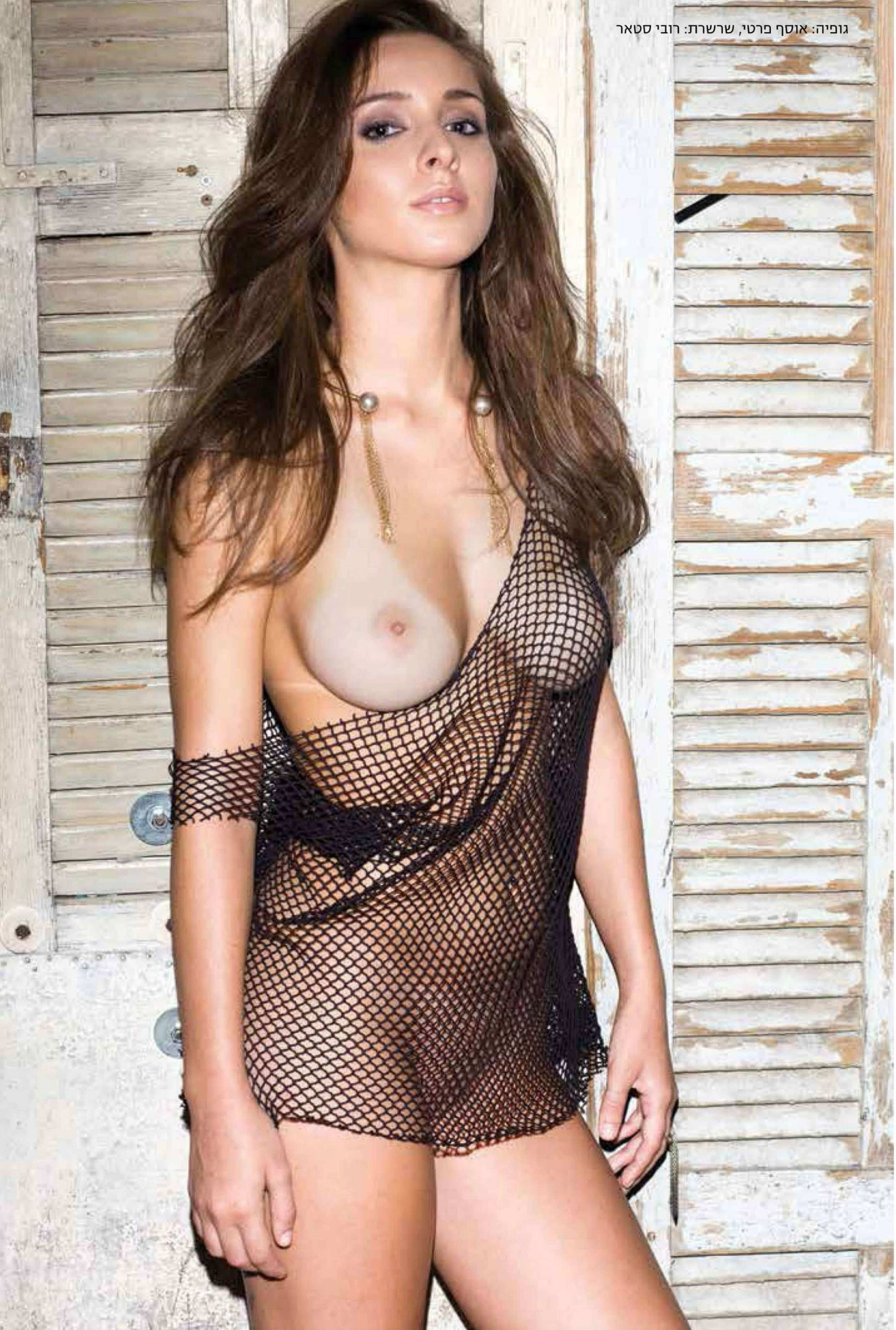
ג'ינס: רנגלר
נעליים: אוסף פרטי

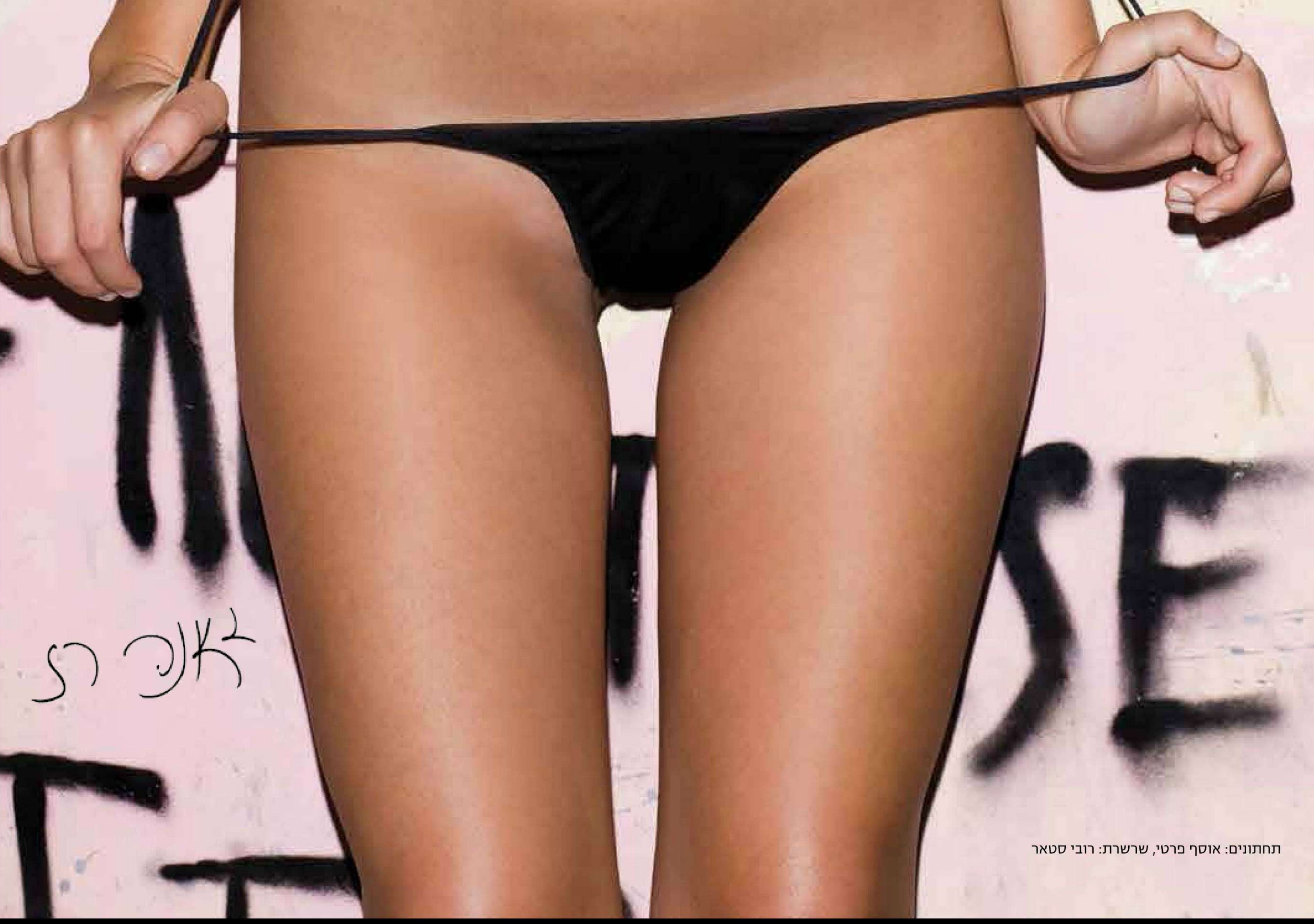

מכנסונים: אמריקן אפרל,
שרשרת: רוביסטאר

גופיה: אוסף פרטי, שרשרת: רובי סטאר

תחתונים: אוסף פרטי, שרשרת: רובי סטאר

נערת חודש אוגוסט
PLAYBOY'S PLAYMATE OF THE MONTH

נערת חודש יולי

שם: יאנה רצ

תאריך לידה: 24.1.1992 עיר מגורים: פתח תקווה

גובה: 1.62

קצת על עצמי: אני רבע רוסיה, שמינית פינית, אוקראינית, תורכיה, קצחית, פולניה ועוד שני לאומים שאני לא זוכרת

דרינק: בירה הוגרדן

ספר אהוב: באדולינה. כל פעם מחדש כשמשהו לא מסתדר, אני נזכרת בספר והוא גורם לי להסתכל קדימה ולראות שהכול בעצם מדהים

מוסיקאים אהובים: מוסיקלית אני לא סגורה על עצמי, אבל לאחרונה יצא לי לחרוש המון על שירים של grimes ו-xxyyxx

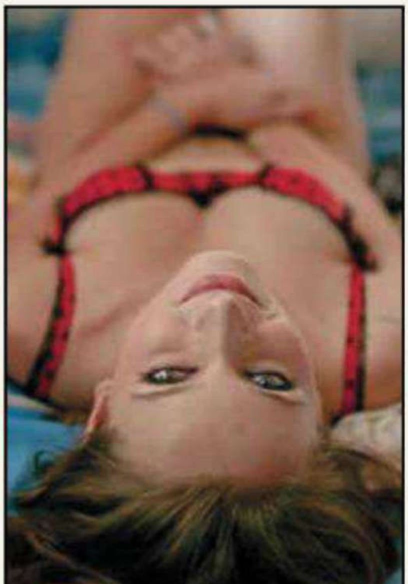
החלק האהוב עלייך בגוף שלך: טוב כאן אין לי התלבטות בכלל, ציצים!

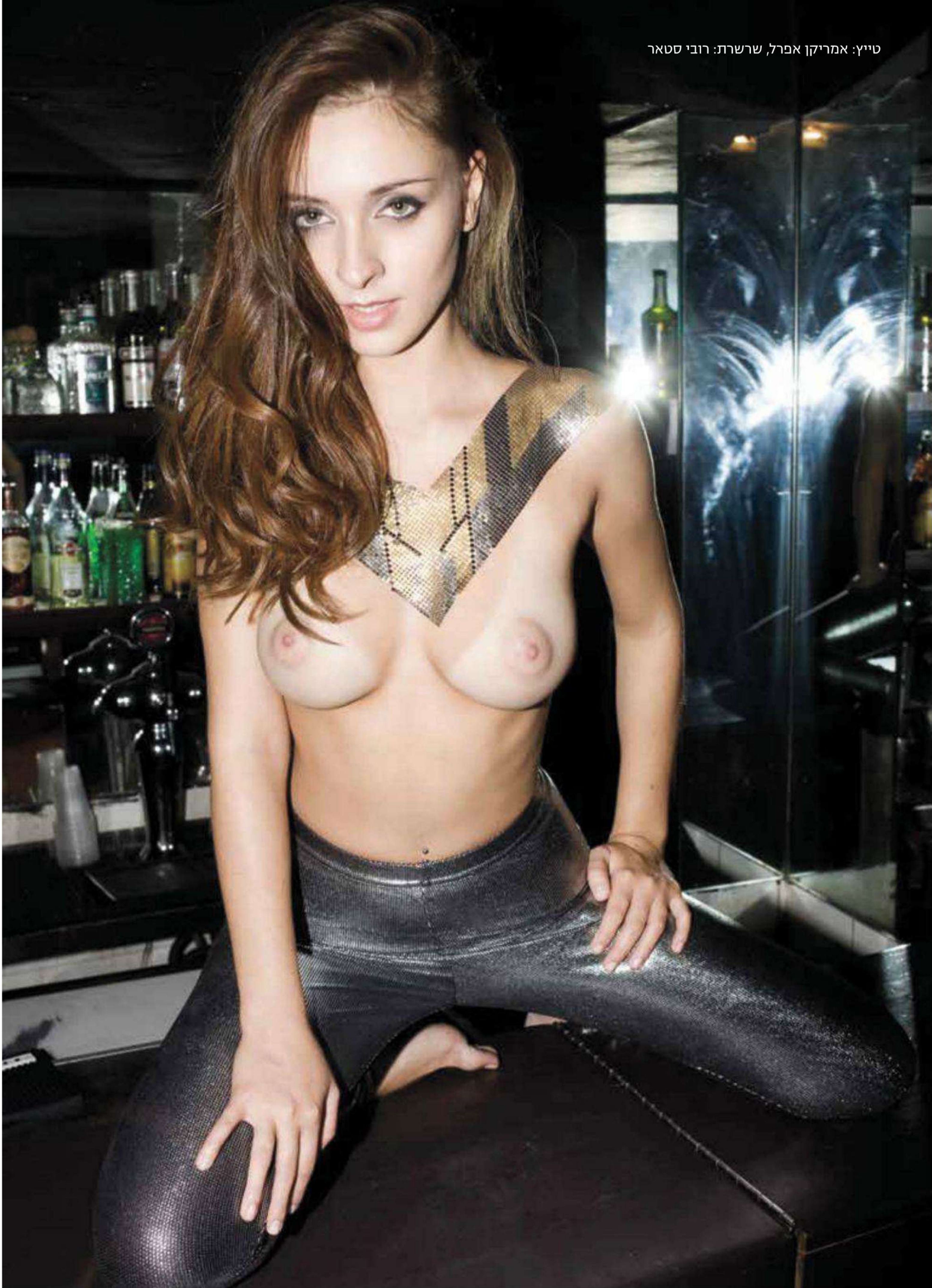
דברים שאת לא יכולה לחיות בלעדיהם: הסטים שלי של ההלבשה התחתונה ואוסף העקבים שלי שלא היה מבייש את סלין דיון

הדייט ההזוי שאי פעם היה לי: הבחור השאיר אותי לבד בתל אביב באמצע הלילה כי לא הסכמתי לצרום אליו הביתה

תחביבים: הבולט מבניהם זה אוכל, נהנית מכל ביס

שאיפות: עוד לא גיבשתי שאיפות ספציפיות. אני בדיוק בגיל שרוצים להיות הכול, גם דוגמנית גם שחקנית, פסיכולוגית, עורכת דין ... נראה לי שאני אתן לשנים להחליט בשבילי

טייץ: אמריקן אפרל, שרשרת: רובי סטאר

ג'ינס: רנגלר, גופיה: דלתא

איפור ושיער: דן מיכאלי, עוזר צלם: אמיר וייס, צולם במועדון הפינגווין

ריאיון פלייבוי: איי ווייוויי

האמן הסיני המחתרתי הפך לסמל של מאבק עבור חופש הביטוי והדמוקרטיה בעולם כולו • בריאיון אישי ומרתק הוא חושף את סיפור חייו ומצייר תמונה עגומה ומזוקקת של המעצמה המדכאת את אזרחיה, ומאיימת לשלוט בעולם

האמן איי ווייוויי הוא התגלמות הסיוט של הממשל הסיני. אמן בינלאומי מעוטר המשתמש ביצירותיו ובפרסום שבו הוא זוכה כדי לתמוך בדמוקרטיה ובחופש הביטוי, באומה שהדברים הללו כלל לא קיימים בה.

איי קיבל לא פעם איומים, הושם במעצר בית, נכלא ואף הותקף במכות על ידי קצין משטרה. הבלוג הידוע שלו, אותו קוראים אלפי אזרחים סינים, נעלם יום אחד מהרשת, כאילו לא היה קיים. וזה לא קרה רק לבלוג. ב-2011 תפסה המשטרה את איי בשדה התעופה, השליכה שק שחור מעל ראשו ולקחה אותו למקום לא ידוע, שם הוא נרקב כ-81 ימים בתא כלא קטנטן. למרות האירועים הללו, הוא לא הפסיק את המתקפה התמידית שלו על הממשל הקומוניסטי של סין, שאותו הוא רואה כדוחה, מדכא ולא לגיטימי.

המחאות של איי מטרידות את הממשלה הסינית, המנסה לשמור על אחיזת הברזל שלה בעם הסיני ובו בזמן להטביע את חותמה ככוח כלכלי גלובלי. הקמפיין האנטי-ממשלתי של איי, המשלב בין אמנות, טכנולוגיה והתנגדות אזרחית, ממשיך להביך את הממשל ולאיים עליו. אלה המבינים את המצב יודעים היטב כי ללא המעמד הבינלאומי, איי עדיין היה נרקב בכלא, ממש כמו זוכה פרס הנובל לו קסיאובו (Liu Xiaobo) המרצה גזר דין בן 11 שנה, או שאיי פשוט היה נשלח לגלות כפויה מהמדינה, כמו צ'ן גואנג'ונג. בפעם האחרונה שאיי נכלא, התעוררה מחאה בינלאומית בה השתתפו מנהיגים ידועים, כמו הילארי קלינטון שקראה לשחרורו.

האקטיביזם הפוליטי של איי והאמנות שלו נובעים מילדותו הסוערת. אביו, איי קינג, אחד מהמשוררים המכובדים ביותר של סין, למד בפאריס לפני שחזר לסין ב-1932. עם שובו, נעצר על ידי המפלגה הלאומית של קאי שק. לאחר המהפכה הקומוניסטית, הפך קינג לזמן מה לחביב הממשל של דזה דונג, אבל אז כתב פואמה המהללת תרבות פלורליסטית. הממשל הגיב בתקיפות. קינג הועבר למחנה "חינוך מחדש", שם השפל, הוכה ואולץ לנקות שירותים במשך כמעט שני עשורים. איי ווייוויי בילה את שנותיו המוקדמות במחנה.

לאחר המהפכה התרבותית, איי החל ללמוד באקדמיה לקולנוע של בייג'ינג. ב-1981 עבר לארה"ב, שם למד אנגלית, עבד בעבודות מזדמנות ועסק באמנות. הוא חזר לסין כעבור שנה ועבד כארכיטקט, אמן וסוחר עתיקות. הוא זכה בתשומת לב בינלאומית כששיתף פעולה עם חברת האדריכלים הרצוג ודה מרון בפרויקט יוקרתי: עיצוב האצטדיון הלאומי של בייג'ינג. האצטדיון זכה לכינוי "קן הציפור" שנבנה עבור המשחקים האולימפיים של 2008.

המוניטין שלו בעולם האמנות החל לפרוח. היצירות מעוררות המחלוקת שלו כוללות סדרה של תמונות שבהן הוא משתמש במחוות האצבע הבינלאומית "לך תזדיין" כדי לשלוח מסר לא כל כך עדין לממשלת סין. הוא ניפץ כד חרס ניאוליתי, יצר פסל ענק מכיסאות

"לקחו אותי משדה התעופה, זרקו שק שחור על ראשי ולקחו אותי למרכז המעצרים הביטחוניים. השאלה הראשונה ששאלתי כשהם התחילו לדבר היתה, 'אני יכול לדבר עם עורך דין?', והם ענו, 'לא'"

"טוויטר הרבה יותר טוב מבלוג. מדובר בדרך התקשורת המהירה ביותר - התגובה המיידית ביותר בין אדם לאדם. בנוסף, כולם שם. זה הפך לסוג של בית ספר, כמו לימודים בודהיסטים או זן"

"בגלל הסיפור של אבא שלי, חוויתי על בשרי כמה אי צדק ואי הוגנות קיימים בסין. כשאני מדבר על שנות הנעורים שלי, אני מבין כמה זה השפיע עלי - חברה בלי צדק"

צילום: טוני לאו

מתקופת שושלת קינג, הציג במינכן תצוגה עוצרת נשימה של כ-9,000 ילקוטים של ילדים, כמחאה על אלפי התלמידים שנהרגו בקריסת בתי הספר שלהם ברעידת האדמה בסין ב-2008 (איי האשים את הממשל הסיני במספר ההרוגים הגבוה), ופיזר 100 מיליון זרעי חמניות מחרסינה ברחבי גלריה לונדונית ידועה.

לאחר ששוחרר מהכלא ביולי 2011, איי הועבר למעצר בית. ב-2012 הסתיים מעצר הבית אך הממשלה לא החזירה לו את דרכונו ומנעה ממנו לעזוב את המדינה. איסור זה מנע ממנו להיות נוכח בפתיחת תערוכה גדולה שהציגה את עבודותיו במוזיאון הירשהורן בוושינגטון. מכיוון שאיי לא יכול לעזוב את סין, שלחנו את הכתב והעורך **דיוויד שף** לפגוש אותו שם.

"במהלך הימים שבילינו יחדיו, התלוויתי לאיי בעת ההליכות היומיות שלו בפארק בייג'ינג. הוא אמר שהוא הולך כדי לשמור על מצב פיסי טוב, כך שיהיה מוכן אם ייעצר שוב. לאחר ההליכות הללו, בכל אחר צהריים הוא מבקר את בנו הצעיר, שנולד לחברה שלו ב-2009.

איי היה נשוי לאמנית לו רינג במשך 17 שנה. למרות שהוא חי תחת איום מעצר תמידי, בכל ערב לאחר שהוא מבלה עם בנו, איי יושב מול המחשב וכותב במשך יותר משש שעות ציוצים "בלתי חוקיים" בטוויטר ל-200 אלף העוקבים שלו. בעזרתם של האקרים נסתרים, הוא הצליח להתגבר על "חומת האש הגדולה" של הממשלה ולשלוח ציוצים רבים על "חטאיה של הממשלה הסינית", כהגדרתו.

פלייבוי: מתנגדי ממשל סיניים ידועים נאסרו או נשלחו לגלות. איך אתה נשאר חופשי?

איי: "אני לא חושב שאני חופשי, אפשר לעצור אותי בכל רגע. אני לא יודע מדוע הם לא עוצרים אותי עכשיו, ואני גם לא יודע מדוע עצרו אותי בפעם האחרונה. גם לא ידעתי מתי הם ישחררו אותי, ולמה הם שחררו אותי לאחר שלושה חודשים. הם אמרו שאירקב שם עשור".

פלייבוי: ומדוע הם מחזיקים בדרכון שלך?

איי: "אין לזה שום הסבר. אני לא יודע למה. אם הם לא רוצים שאעזוב את המדינה, הם יכולים לעצור אותי בשדה התעופה. הממשלה לא מסבירה. הקומוניסטים העומדים בראש סין רואים עצמם כעומדים בראש החברה, כאנשים הטובים ביותר, ה'סופרמנים' של החברה. הם מאמינים שהם עשויים מחומר מיוחד, שהם האליטה. הם אומרים לך רק מה שהם רוצים להגיד לך. במצב כזה, ברור שלעולם לא תקבל תשובה ברורה לגבי שום אירוע שהתרחש במהלך 60 השנה האחרונות. אבא שלי, כשנשלח למחנה, מעולם לא שמע את הסיבה להחלטה, מי קיבל אותה וכיצד היא התקבלה. כ-300 אלף אינטלקטואלים נכלאו בעקבות רגע פוליטי אחד במהפכה התרבותית. אף אחד מהם לא זכה לשמוע מדוע. כיום, עשורים מאוחר יותר, הממשלה עדיין לא הצליחה לבנות חברה טובה יותר, פתוחה יותר. הם צריכים לבטוח באנשים. הם צריכים להסביר, לדון ולדבר. כל הדברים הללו פשוט לא קיימים בסין".

פלייבוי: אתה מניח שהשחרור שלך, והעובדה שאתה חופשי עכשיו, קשורים ללחץ של הקהילה הבינלאומית?

איי: "יכול להיות שאם הממשלה היתה יכולה לצאת נקייה, מבלי שאף אחד יידע, לא היית יושב איתי פה עכשיו".

פלייבוי: איך הרגשת כששמעת שהילארי קלינטון, ומנהיגים אחרים, קראו לשחרורך מהכלא?

איי: "זה הפתיע אותי מאוד והעניק לי הרגשה טובה מאוד. מצד שני, יש עוד כל כך הרבה אנשים שנעצרים, וגם הרבה יותר גרוע מזה. מדוע אף אחד לא מדבר עליהם? רק אתמול

"שום דבר שקורה לא קורה בגללך, הכול זה הממשלה. המדינה היא לא האנשים, היא המפלגה. היא מייצגת רק את המפלגה ואת הרעיונות שלה. המפלגה שולטת בצבא, במערכת המשפט, במשאבי המדינה. זו קבוצת אליטה של 500 משפחות, אולי פחות, ששולטת בכל סין"

עוד טיבטי שרף את עצמו, ההצתה העצמית מספר 92 בשל הדיכוי הסיני. רוב האנשים הללו הם נזירים בודהיסטים. אני לא רואה אכפתיות בינלאומית עבורם. הם זועקים ממצב של חוסר תקווה מוחלט, אבל אף אחד לא שומע".

פלייבוי: אז הנה, הפרסום שלך הציל אותך, הביא לך תמיכה של מנהיגים פוליטיים ושל מפורסמים רבים אחרים מהעולם המערבי. בנובמבר האחרון אלטון ג'ון הדהים את הקהל בבייג'ינג כשהקדיש לך את ההופעה. זה הפתיע אותך?

איי: "נדהמתי ושמחתי בו בזמן. איזה אדם טהור. פשוט לא עושים דברים כאלה, אנשים לא אומרים את השם שלי בקול בציבור. תהיה בטוח שלעולם לא אשכח את זה".

פלייבוי: האם קיים מישהו בסין שתומך בך ובמתנגדי ממשל אחרים?

איי: "ממש לא, זה מסוכן מדי. כמה חברים מהדור הצעיר של האמנים שתומכים בי, נלקחו לחקירות בתחנות המשטרה".

פלייבוי: כשהיית בכלא, האם היית מודע למחאות ולקריאות לשחרורך?

איי: "לא היה לי מושג. שם, הייתי כמו חתיכת חרא שנזרקה לפינה חשוכה, לצינוק".

פלייבוי: מדוע אדם מסוים, אמן, מהווה איום כה רציני על ממשלה של מדינה בת 1.3 מיליארד תושבים ושהיא הכלכלה השנייה בגודלה בעולם?

איי: "אתה חייב להבין, הערעור על פעולות הממשל משפיע רבות על שליטתו. כל מה שאבי ביקש ממני היה לקרוא השקפות שונות בספרות, לחוות זרמים שונים באמנות. במקום שאהיה רק סוג פרח אחד, כך אמר, עדיף שאהיה גינה שלמה. כל פרח זכאי לזהות משלו והוא בעל יופי משלו. הרעיון הפשוט הזה נתפש כאיום על ידי הממשלה. הם רוצים לעקור כל צורת חשיבה שלא מתאימה להם".

פלייבוי: כיצד חופש הביטוי מאיים עליהם? הם הרי מחזיקים בשלטון.

איי: "אם האנשים יפקפקו - אולי המנהיגים יודחו. זה כמו החיפוש שביצעתי לאחר רעידת האדמה כדי לגלות מי נעלם. פשוט רציתי לדעת את שמות הקורבנות. ביקשנו מהממשלה את השמות, הגילאים שלהם ואת שמות בתי הספר שבהם למדו. התקשרנו לבכירי הממשלה כ-200 פעם. הם לא שחררו שום מידע. בסופו של דבר גיליתי את שמות התלמידים הללו, ואת כל המידע עליהם. ראיינו מאות הורים. זה היה מחקר כואב מאוד".

פלייבוי: מדוע שזה יאיים על הממשלה? מדוע הם לא רצו לפרסם את השמות הללו?

איי: "אולי הם חששו שאם הציבור יידע, הוא יתחיל לשאול שאלות על איכות המבנים. הדברים הללו יכולים להשפיע פוליטית, הרי השאלה הבאה תהיה 'אז מי אחראי?'"

פלייבוי: הניסיונות שלך לחשוף את זהות הקורבנות הובילו לרשימה של 5,000 תלמידים.

איי: "5,200".

פלייבוי: בתערוכה במוזיאון במינכן הצהרת הצהרה בינלאומית בנוגע למקרה הזה, הצגת מייצג שכלל 9,000 ילקוטים של ילדים. מה המסר שניסית להעביר?

איי: "הילקוטים איתו את המילים של אם שהבת שלה נהרגה. היא אמרה, היא חיה באושר במשך שבע שנים בעולם הזה, אסור לשכוח את המקרה הזה, והממשלה בהחלט רוצה לשכוח".

פלייבוי: איפה היית כששמעת על רעידת האדמה?

איי: "בבייג'ינג, ואפילו שם הרגשנו אותה קצת".

פלייבוי: איך הגבת כששמעת על ההשלכות שלה?

עבודת אמנות המוצגת בביאנלה של ונציה המתארת את תקופת מאסרו של איי וייווי

צילום: imagebank/gettyimages

איי: "נכנסתי להלם. לא יכולתי לדבר. ב-2005 כמה אנשים הקימו עבורי בלוג. הבנתי שמדובר בהזדמנות נהדרת לנסות לכתוב משהו. אנשים תמיד אהבו את מה שאני כותב. אבא שלי היה כותב. הוא כתב באופן ברור מאוד מה הוא חושב. לדעתי, הכתיבה היא מיומנות מרהיבה. אני הייתי צריך ללמוד משום שאף פעם לא קיבלתי הזדמנות לכתוב, גדלתי בתקופת המהפכה התרבותית, כשכל מערכת החינוך קרסה. אז חשתי תסכול אדיר, והנה, קיבלתי כלי נהדר בו יכולתי לכתוב ולהעביר את המסרים שלי. בהתחלה רק העליתי תמונות של האמנות שלי לבלוג וכתבתי קצת. ואז הבנתי שאני יכול לדבר גם על המצב החברתי. כל בוקר קראתי עיתונים ותמיד היה לי על מה לדבר. לי יש כמה דעות על כל עניין. אנשים תמיד אומרים לי, 'אה, אתה סתם אוהב להתווכח'. כן, אני אוהב להתווכח. אבל זה בגלל שאף אחד בסין לא מתווכח. הטיעונים שלי רלוונטיים. והנה, הבלוג שלי הפך להיות פופולרי מאוד רק מכיוון שאף אחד אחר לא מדבר על הדברים האלה בפתיחות. כתבתי כל יום, בשעות היום ובלילה, אך כשרעידת האדמה הגיעה נעלמו לי המילים, לא יכולתי לכתוב מילה במשך שבוע".

פלייבוי: מהיכן הרעיון לחפש מידע על הקורבנות?

איי: "הממשלה לא פרסמה מידע, ואני חשתי מחויבות לעשות זאת. כל יום פרסמתי את הממצאים החדשים שלנו בבלוג. הרבה אנשים החלו לקרוא את הבלוג, וכולם שאלו שאלה אחת: מדוע האמן הזה עושה את זה בעצמו? מדוע הממשלה לא עושה את זה? איזו ממשלה יש לנו? זה מה שהכאיב להם באמת, הם ידעו שאף אחד לא בוטח בהם".

פלייבוי: רעידת האדמה התרחשה באותה השנה של המשחקים האולימפיים. מדוע התנגדת לאולימפיאדה, אחד האירועים החשובים ביותר לסין, במיוחד לאור העובדה שהיית שותף לעיצוב האצטדיון המרכזי של המשחקים?

איי: "ב-2007, כשנה לפני פתיחת המשחקים, הם התחילו את הספירה לאחור. ראיתי את החגיגה הזו בטלוויזיה של חבר. התכנית כולה קידשה את החיים תחת הקומוניזם. הם ניסו להאדיר את המפלגה הקומוניסטית. בנוסף, כבר אז הם הידקו את האבטחה בבייג'ינג לקראת האולימפיאדה. הפכנו פתאום למדינת משטרה. הם זרקו את חסרי הבית מחוץ לעיר, לקחו את אשרות הכניסה מכל הסטודנטים שעבדו בעיר. הבנתי תוך רגע שהם רוצים לערוך מסיבה נוצצת מול עיני המדיה הזרה כדי שהעולם יוכל לראות את הכוח של המפלגה הקומוניסטית. הם ניסו להגיד לעולם, 'אנחנו בדיוק כמוכם', אבל בפועל הם אמרו, 'יש לנו יותר. אנחנו יכולים לעשות משהו שאתם בחיים לא תוכלו לעשות. אתם בחיים לא הייתם מרימים אולימפיאדה כזאת'. זה הגעיל אותי. עיתונאי התקשר ושאל אם אני צופה בזה, השבתי שכן והוא שאל, 'מה אתה מרגיש?' כל מה שיכולתי להגיד היה שבא לי להקיא, ואז הוא שאל, 'אז אתה הולך להיות חלק מהחגיגה הזאת?', עניתי בשלילה ולמחרת פורסם שמעצב האצטדיון האולימפי מחרים את המשחקים".

"כ-300 אלף אינטלקטואלים נשלחו לכליאה בעקבות רגע פוליטי אחד במהפכה התרבותית. אף אחד מהם לא זכה לשמוע מדוע. כיום, עשורים מאוחר יותר, הממשלה עדיין לא הצליחה לבנות חברה טובה יותר, פתוחה יותר. הם צריכים לבטוח באנשים. הם צריכים להסביר, לדון ולדבר. כל הדברים הללו פשוט לא קיימים בסין"

פלייבוי: לא היית גאה בקן הציפור, אצטדיון שזכה לתשומת לב בינלאומית אדירה?

איי: "הייתי גאה בארכיטקטורה. אני מת עליו, אבל שונא את הדרך בה השתמשו בו. זה היה פשוט מעוות".

פלייבוי: כשביקרת באופן ציבורי את המשחקים, האם הוענשת או שהתבקשת לשתוק ולהמשיך לשחק את התפקיד?

איי: "לא. אנשי הממשלה לעולם לא יגידו לך באופן ישיר איך הם מרגישים, לעולם לא יחשפו את תחושותיהם. זה כמו שולחן שלם של שחקני פוקר. הם שונאים אותך, רוצים שתמות, שתיעלם, אבל הגישה היא, 'בסדר, נטפל בך אחר כך', וזה כי הם יודעים שהם באמת יטפלו בך אחר כך".

פלייבוי: פעם אמרת שהדור שלך חייב להצליח יותר מהדור של אביך בניסיון לשנות את סין משום שהדור שלו "לא עשה עבודה טובה". למה התכוונת?

איי: "הם הקריבו המון אבל לא השיגו דבר".

פלייבוי: מה השתנה כיום? מה גורם לך להאמין שהדור הנוכחי יכול להוביל שינוי אמיתי?

איי: "מדובר בתקופה שונה. סין היתה מבודדת מאוד. כיום סין מנסה להיות גלובלית ולכן קיימת פתיחות ויש סיכוי להביא לשינוי אמתי. אה, ויש גם את עניין האינטרנט".

פלייבוי: כמה האינטרנט משמעותי?

איי: "ללא האינטרנט אנשים לא היו יכולים לדבר. כיום, כולם יודעים על רעידת האדמה וכולם יודעים על אדם שנזרק לכלא. בעצם, לא כולם יודעים, מכיוון שהממשלה שולטת באינטרנט ביד חזקה. אבל כמה אנשים כן יודעים. מדובר בקבוצה קטנה שיודעת איך לעקוף את חומת האש".

פלייבוי: כמה זה מסוכן להתעלם מרגולציות הממשלה ולהשתמש באינטרנט למטרות דיון פוליטי או קמפיינים פוליטיים?

איי: "מסוכן מאוד. רוב האנשים משתמשים בשמות בדויים. הם לא חושפים את הזהות האמתית שלהם. מובן שהם רוצים לעשות זאת, אבל אז הממשלה תחשוף אותם בקלות".

פלייבוי: הבלוג שלך נסגר אבל אתה עדיין בטוויטר. איך אתה מצליח להשתמש בטוויטר למרות שסין חוסמת אותו?

איי: "לאחר סגירת הבלוג שלי, חבר הציע לסדר לי טוויטר. 'אתה תצטרך להשתמש בציוד מיוחד אבל זה אפשרי', הוא אמר".

פלייבוי: שרת פרוקסי?

איי: "כן".

פלייבוי: איך טוויטר משרת את מטרותיך?

איי: "טוויטר הרבה יותר טוב מבלוג, מדובר בדרך התקשורת המהירה ביותר - התגובה המיידית ביותר בין אדם לאדם. בנוסף, כולם שם. זה הפך לסוג של בית ספר, כמו לימודים בודהיסטים או זן. יש שם מגוון דעות, אתה מכיר אנשים, אנשים מכירים אותך, אפילו את המשפחה שלך".

פלייבוי: האם מגבלת 140 התווים בטוויטר מתסכלת אותך?

איי: "בסינית, 140 תווים זה לא כמו 140 תווים באנגלית. בסינית, אפשר לכתוב את כל ההיסטוריה של השושלת עם 140 תווים. השפה מלאת משמעות, פואטית. לפעמים באותה שורה יכולים להיכנס חמישה נושאים. יש לי 200 אלף עוקבים. אם כולם בסין יצטרפו לטוויטר, יהיו לי לפחות 2 מיליון עוקבים. כיום מי שעוקב אחרי הם מומחים טכניים או אנשים המקדישים את חייהם לפוליטיקה".

פלייבוי: הם סגרו לך את הבלוג. מדוע לא עצרו אותך מלהשתמש בטוויטר? אני סבור שממשלה שמחזיקה בצוות של 50 אלף מפקחי/שוטרי אינטרנט יכולה להוריד אותך מטוויטר.

> "אילצו אותי לשרוף את כל הספרים של אבי במהלך המהפכה התרבותית. הספרים האלה היו יפים כל כך, ושרפתי אותם, הייתי חייב. אם לא הייתי עושה זאת, זה היה עולה לנו בחיינו. קרעתי דף אחר דף, ספרים מהודרים, ספרי אמנות שהוא הביא מפאריס. דף אחר דף עולים באש. ידעתי איך להשמיד, מאו לימד אותנו, אז ידעתי"

איי: "הם כל הזמן מנסים לעצור אותי. אם הם יורידו אותי היום אני אופיע שוב מחר".

פלייבוי: קיבלת אזהרות לפני שהורידו את הבלוג?

איי: "ב-2009, התקשר אלי בכיר לפני 4 ביוני, ואמר 'אתה יכול להבטיח לי שלא תכתוב יותר?', הממשלה תמיד הופכת עצבנית לפני התאריך הזה".

פלייבוי: 4 ביוני הוא היום בו מציינים את האירועים שהתרחשו ב-1989 בכיכר טיאן אן מן. מקורות שונים מספרים על 2,600-2,000 איש שנהרגו אז, בעוד שהממשלה הסינית טוענת שאף סטודנט לא נהרג.

איי: "הם יכולים להגיד מה שבא להם. 'הבכיר' הזה ביקש ממני לא לכתוב כלום. אז כתבתי בבלוג 'לא תכננתי לכתוב כלום. האירוע הזה לא השפיע עלי כל כך. המון דברים קורים במהלך היומיום שנוגעים לי יותר ולכן אין לי סיבה לכתוב על ההיסטוריה. אבל אז אמרתי לעצמי שאני לא יכול להסכים לזה. אני חייב לכתוב משהו, רק משום שהוא ביקש ממני לא לכתוב. אז כתבתי ולמחרת הם הורידו אותי מהאוויר. המשטרה גם הגיעה לביתה של אמי. אמי התקשרה אלי ומצאה אותי בשגרירות האמריקאית, שם ביקרתי את ננסי פלוסי ששהתה בסין. ננסי השתנתה עם הזמן. פעם היא היתה פעילת זכויות אדם, היום היא מדברת רק על היופי של סין.

•

פלייבוי: האם מורגש שינוי תחת הנשיא החדש, שי ג'ינפינג?

איי: "הוא נאם מיד עם כניסתו לתפקיד והרעיון המרכזי של הנאום היה: אם אתה חלש, נשבור אותך. אני חושב שהוא פרימיטיבי מאוד וכופה חוקים של עולם הג'ונגל. שום דבר לא ישתנה תחת שלטונו".

פלייבוי: בתקופה בה סין נפתחת למערב, כיצד משפיעה הדרך הלא דמוקרטית שבאמצעותה המפלגה הקומוניסטית בוחרת את מנהיגיה מבפנים?

איי: "הדרך לשרוד במפלגה הזאת היא להחביא את עצמך או להפוך לאדם שמציית לפקודות מלמעלה. לא מדובר באנשים בעלי רעיונות חדשים או אנשים אמיצים. דור אחד בוחר את הבא וכל דור גרוע מקודמו. זה כמו קיום יחסים בתוך המשפחה. הצאצא, לאחר כמה דורות כאלה, הופך להיות חלש ומעוות. אפשר לראות את זה בדור הראשון, מאו, פידל קסטרו, המהפכנים הראשונים כל כך חזקים. הם אולי משוגעים קצת אבל בו בזמן רומנטיים. אידיאליסטים. עכשיו יש רק חושך. אין להם מושג במה הדור הראשון דגל".

פלייבוי: האמנות שלך ניזונה מהתסכול שלך מהמערכת הפוליטית הקיימת.

איי: "אני אדם שאוהב לשים דברים על השולחן ולא רק להביע רגש או תחושה דרך האמנות. הפכתי לאמן רק משום שאני מדוכא על ידי החברה. נולדתי לחברה פוליטית מאוד. כשהייתי ילד, אבי אמר לי כבדיחה, 'אתה יכול להיות פוליטיקאי'. הייתי אז בן 10 ולא הבנתי אותו, כי כבר אז ידעתי שהפוליטיקאים הם האויב, אלה שמחצו אותו. לא הבנתי על מה הוא מדבר, אבל כיום אני מבין. אני יכול להיות פוליטי. אני יכול לחשוב על דעה שונה, למרות שגדלנו ללא חינוך אמתי, משננים את הסלוגנים של מאו. מאות מהם תקועים אצלי בראש. אני עדיין יכול לשיר את שיריו, לצטט כל שורה ושורה. כל בוקר בבית הספר עמדנו מול התמונה שלו, משננים את המשפטים שלו, את ההטפות שלו להפוך את עצמנו בכל יום לאדם טוב יותר".

פלייבוי: יש לך דוגמה למשפט זכור במיוחד?

איי: "'כיום, אני רוצה להיות משרת האנשים, לנקות את חזית ביתו של שכני'; או 'תלמד קשה כדי להפוך לאדם מועיל לחברה, לאדם שיכול להילחם נגד הקפיטליזם'; או "בנה את

עצמך כאדם חזק, כדי שהעתיד הקומוניסטי יהיה בהיר'. בכל יום שיננו את המשפטים הללו. בערב עמדנו מול מאו והודינו ב'חטאים שלנו'; 'כיום בבית הספר חשבתי מחשבות קצת אנוכיות' - זה נקרא 'ביקורת עצמית'. כשאכלנו, היינו הולכים לקפיטריה. שם היינו מביאים קערית ריקה לטבח ולפני שהוא היה מוזג את המרק, לרוב כף אחת, היינו צריכים להגיד לו משפט של מאו. הטבח היה משיב במשפט אחר ואז מוזג את המרק. "כשאתה ילד, אין לך ברירה. אתה חייב לשחק את המשחק. אתה לא יודע מספיק כדי לערער על הדברים, הידע שלך מוגבל מאוד. אתה לא מכיר שום דבר אחר. אף פעם לא קראת משהו אחר, אף פעם לא נחשפת למידע ממקום אחר. זה כמו צפון קוריאה כיום. אבא שלי יכול היה לחשוב אחרת בזכות התקופה שלו בפאריס, אבל כמובן שהוא לא יכול היה להגיד על כך מילה. לכן, כשאבא שלי אמר שאני צריך להיות פוליטיקאי, הוא אמר שאני אהיה משהו שונה. בגלל הסיפור שלו, חוויתי על בשרי כמה אי צדק ואי הוגנות קיימים בסין. כשאני מדבר על שנות הנעורים שלי, אני מבין כמה זה השפיע עלי - חברה בלי צדק".

פלייבוי: האם אביך עודד אותך לערער על תורתו של מאו?

איי: "לא. אם הוא היה אומר לי משהו, הוא היה מסכן אותי. זה היה גורר ממני תגובות שונות, ואז הייתי נענש בחומרה. הוא אף פעם לא אמר לנו כלום. אבל דיברנו על החיים הללו מאוחר יותר. התחלתי לשנוא את המפלגה בגיל 17. רציתי לברוח. רק האמנות אפשרה לי לבטא את התסכול שלי, היא היתה הפינה השקטה שלי. נכנסתי לאמנות מכיוון שרציתי לברוח מהפוליטיקה. רק ככה יכולתי להוציא החוצה מה שבער בי מבפנים".

פלייבוי: כשאביך נכלא במחנה העבודה, מה קרה לאמך?

איי: "כל המשפחה שלנו נשלחה לשם. תקופה נוראית".

פלייבוי: מה אתה זוכר משם?

איי: "אני זוכר המון. אבי ניסה להתאבד בכל פעם שהרעו לנו את התנאים. אני זוכר שאחרי יום קשה במיוחד הוא קרא לי לחדר השינה. גרנו בבית ללא חשמל והחשיך מוקדם מאוד. לאחר העבודה, הוא תמיד היה מתמוטט על המיטה. הוא מעולם לא עבד בעבודה פיסית לפני כן והיה מותש, וסבל מכאבים. הוא חשב שהוא עומד למות. אז הוא קרא לי למיטה ואמר, 'אני הולך למות בקרוב מאוד'. הוא כתב שני שמות ואמר, "אחרי שאמות, אתה צריך ללכת לשני האנשים האלה והם יגדלו אותך'. לא יכולתי לדבר. קפאתי, לא ידעתי מה להגיד. הייתי בן 10. אבל לא הפגנתי שום רגש משום שברגע ההוא לא הרגשתי כלום. פשוט קיבלתי את זה".

פלייבוי: עד כמה השפיעה עליך החוויה הזאת?

איי: "אי אפשר למדוד דבר כזה".

פלייבוי: מדוע אמך לא המשיכה לגדל אותך?

איי: "אמי היתה עם אחי הצעיר והם עזבו. היא לא יכלה לטפל בשני ילדים, אני חושב".

פלייבוי: לכן נשלחת לניו יורק ב-1981? האם הם חששו ורצו שתצא מסין?

איי: "עברתי לניו יורק משום שהיתה לי חברה שנסעה לשם. הקרובים שלה הוציאו אותה מסין כדי שתוכל ללמוד והיא ביקשה שאצטרף אליה. בתקופה ההיא עשיתי כל מה שאני יכול כדי לברוח משם".

"אנשי הממשלה לעולם לא יגידו לך באופן ישיר איך הם מרגישים, לעולם לא יחשפו את תחושותיהם. זה כמו שולחן שלם של שחקני פוקר. הם שונאים אותך, רוצים שתמות, שתיעלם, אבל הגישה היא, 'בסדר, נטפל בך אחר כך', וזה כי הם יודעים שהם באמת יטפלו בך אחר כך"

פלייבוי: מה היה הרושם הראשוני שלך מארה"ב?

איי: "הפעם הראשונה... המטוס נחת בתשע בערב, אבל לפני כן חג מעל העיר. ראיתי את ניו יורק והתמלאתי אושר. כל התעמולה של הקומוניסטים על השחיתות והרוע התבררה, כפי שחשדתי, כשטויות. ראיתי את ניו יורק וראיתי נהר של אור, נע כמו בחלום. בחיים לא דמיינתי משהו כזה. כשגדלתי לא היה חשמל, לא היתה אנרגיה. תמיד אזכור את המראה הזה של ניו יורק".

פלייבוי: עסקת אז באמנות?

איי: "מדי פעם ציירתי. אחרי שנה הלכתי לבית הספר החדש לעיצוב בניו יורק כדי לעסוק באמנות באופן תכוף יותר".

פלייבוי: האמנות שלך לעתים מעוררת מחלוקת. יצירות שלך הכילו ענתיקות סיניות ששברת או שינית. האם כך הבעת את הכעס שלך על התרבות הסינית?

איי: "עבור אנשים מהמערב, זה אכן היה הלם. אבל עבורי? זה היה טבעי. הכול נובע מתקופת הילדות שלי, אז אילצו אותי לשרוף את כל הספרים של אבי במהלך המהפכה התרבותית. הספרים האלה היו יפים כל כך, ושרפתי אותם, הייתי חייב. אם לא הייתי עושה זאת, זה היה עולה לנו בחיינו. קרעתי דף אחר דף, ספרים מהודרים, ספרי אמנות שהוא הביא מפאריס. דף אחר דף עולים באש. ידעתי איך להשמיד, מאו לימד אותנו, אז ידעתי".

פלייבוי: הצגת יצירות שבמסגרתן אתה אומר באופן מפורש למדי "לכי תזדייני סין", או לפחות למפלגה הקומוניסטית.

איי: "כן, זה נכון. נורא עבורם שאני עושה את זה".

פלייבוי: האם זה היה המסר לממשלה כשצילמת את אשתך אוחזת בשמלתה המורמת בכיכר טיאן אן מן?

איי: "זאת היתה הפעם הראשונה זה שנים ארוכות שהגעתי לסין, אחרי ניו יורק. הלכתי אתה לכיכר רק כדי ללכת עם ההמונים ב-4 ביוני. היו שם המון שוטרים סמויים ואמרתי לה, 'תני לי לצלם אותך'. עשינו צילום סטייל מרילין מונרו".

פלייבוי: לאחרונה הצגת עוד מתקפה אנטי ממשלתית, הפעם דרך כלי אחר: רוק אנד רול. האם תמיד שאפת להיות כוכב רוק?

איי: "אף פעם לא שרתי שום שיר בחיי, חוץ מהשירים שהייתי חייב לשיר במהלך המהפכה התרבותית. הלכתי להופעה של אלטון ג'ון וקיבלתי השראה מקולו. זה היה כמו כוכב זוהר בשמיים חשוכים. החלטתי שבכלל לא משנה שאני לא יודע לשיר. אני בן 55 וכנראה הבן אדם הזקן ביותר שהתחיל עם הרוק אנד רול. הקלטתי תשעה שירים המדברים על המצב הקיים בסין. אחד מהם עוסק בעימות שלי עם המשטרה במהלך החיפוש אחר קורבנות רעידת האדמה. שיר נוסף עוסק בצ'ן גוואנג'ונג ובחומת האש הגדולה".

פלייבוי: מדוע בחרת דווקא במטאל כבד?

איי: "אני אוהב מטאל. זה עוצמתי כמו הטבע. זה כמו לשיר בסופה".

פלייבוי: האם אתה משתמש באמנות שלך כדי לפרסם אירועים כמו רעידות אדמה או רדיפת מתנגדי ממשל, או שזה פשוט ביטוי לתסכול ולכעס שלך?

איי: "כשקיים מצב קשה במיוחד, אני רואה את זה כהזדמנות ייחודית לעשות אמנות. משהו קיצוני תמיד מעניק לי סיבה חזקה לפעול, להגיב למצב. לכן, כשהם עושים משהו מוגזם, משהו אצלי בראש מתעורר אוטומטית".

פלייבוי: סטודנטים ומתנגדי ממשל נמחצו בברוטליות כשהטנקים נכנסו לכיכר טיאן אן מן ב-1989. זה בטח חיזק לאנשים את המסר "אל תדברו".

איי: "בהחלט. היו שם כמה מאות אלפים, כולל אבי".

פלייבוי: בכיסא גלגלים, נכון?

איי: "כן, וגם אמי עם אוכל מאודה שהיא הביאה לסטודנטים".

פלייבוי: מה היתה התגובה שלך להפגנות, כשצפית בהן מניו יורק?

איי: "היה רגע של התרגשות גדולה. צפיתי בזה יחד עם חברים וכולנו התרגשנו מאוד. זה היה בלתי ייאמן, האירוע הזה".

פלייבוי: האם היית בקשר עם משפחתך במהלך האירוע?

איי: "כן, דיברתי איתם. יכולתי לשמוע את

המסוקים חגים מעליהם. בהתחלה הם התרגשו מאוד, אחר כך ההתרגשות פינתה את מקומה להלם. כולם נדהמו מהתגובה הברוטלית".

פלייבוי: יש מורשת להפגנות האלה? הם הצליחו לשנות משהו בסין?

איי: "יכול להיות שרוב הסטודנטים הצעירים כלל לא יודעים שזה קרה".

פלייבוי: בבייג'ינג ניסינו לחפש באינטרנט את צירוף המילים "4 ביוני" ומידע על המחאה ועל כל מה שקרה במהלכה, וגילינו רק דפים חסומים. האם אתה חושב שהממשלה לא רוצה שאנשים יידעו על המחאות בגלל הטבח או משום שהיא לא רוצה שהאנשים יבינו שאפשר להתארגן?

איי: "הכול נכון. קודם כל, בכירי הממשלה לא רוצים שהאנשים יידעו שהם יוכלו להתאחד ולהרים הפגנה כזאת. בנוסף, הם גם לא רוצים שהציבור יידע איך מחצו אנשים עם טנקים וטבחו בהמונים. זאת גם הסיבה לכך שאנשים רבים בסין עדיין לא יודעים שעצרו אותי. המון אנשים פשוט לא יודעים".

•

פלייבוי: ספר לנו על המעצר שלך באפריל 2011.

איי: "הם לקחו אותי משדה התעופה, זרקו שק שחור על ראשי ולקחו אותי למרכז המעצרים הביטחוניים. אני לא יודע איפה זה היה. ניסינו לברר, אבל לא גילינו. השאלה הראשונה ששאלתי כשהם התחילו לדבר אתי היתה, 'אני יכול לדבר עם עורך דין?', והם ענו, 'לא'".

פלייבוי: האם חששת למשפחתך? הבן שלך היה אז בן שנתיים.

איי: "האשמתי את עצמי. חשבתי לעצמי, 'מדוע שמת את עצמך בכזה מצב? מדוע הובלת את עצמך להתמודד מול ממשלה שלא מכבדת זכויות אדם, שאין לה כבוד לשום דבר, שאין לה היגיון?' כל כך הרבה אנשים הזהירו אותי וידעתי שאני נמצא במצב עדין מאוד. הזהירו אותי שהם (הממשלה) יזרקו אותי לחור שלא אצא ממנו שנים ארוכות, וזה באמת מה שהם אמרו לי, 'כשאתה תעזוב את המקום הזה, הילד שלך יהיה בן 14-15 ולא יזהה אותך. ואמא שלך? היא כבר תהיה בקבר'. הם הצליחו להשפיע עלי עם האיומים האלה".

פלייבוי: כשהפכת לאבא, התחלת לחשוב אחרת על האקטיביזם הפוליטי שלך? אם היית נשאר בכלא, הילד שלך היה גדל ללא אביו.

איי: "לא חשבתי על זה באמת עד שעצרו אותי. כשהם אמרו לי שלא אוכל להשתמש בטלפון לפחות חצי שנה, הלב שלי כמעט נשבר".

פלייבוי: האם האבהות השפיעה עליך בדרכים נוספות?

איי: "ברור. יש שם מישהו שתמיד תלוי בך. עצם הידיעה שלמשך 30 השנה הבאות תהיה לך השפעה ברמה כזאת או אחרת על הילד, משנה משהו מבפנים. אתה מגלה איך האדם לא חייב ללמוד, שיש כבר משהו בפנים שנאבק לפרוץ החוצה. זה כמו לצפות בנס הקורם עור וגידים מול עיניך. אבל באופן כללי, אין ספק שהבנתי את מלוא כובד האחריות של האבהות רק לאחר שאסרו אותי".

פלייבוי: מה היו תנאי המעצר שלך?

איי: "שני שומרים בדקו אותי כל כמה דקות. מצב קשה מאוד. אני חושב שזה היה סוג של לוחמה פסיכולוגית. צופים בך בכל רגע ורגע, אפילו כשאתה ישן, וכשאתה ישן הידיים שלך חייבות להיות מחוץ לשמיכה. אתה לא יכול להסתובב".

פלייבוי: מדוע אכפת להם איך אתה ישן?

איי: "אה, זה סוג של עונש".

פלייבוי: איך הם מנעו ממך להסתובב?

איי: "אם אתה מסתובב, הם צועקים עליך. אתה חייב לישון ככה, כמו צלב (פורס את ידיו לצדדים), והמצלמה חייבת לקלוט את הזרועות שלך. לא ידעתי איך להגיב להשפלה הזאת בהתחלה".

פלייבוי: האם יכולת להתאמן?

איי: "לא, ממש לא. אתה אפילו לא יכול להתקרב לדלת".

פלייבוי: האם נכנסת לדיכאון?

איי: "אני חושב שזה היה עמוק יותר מדיכאון. אתה כל הזמן דרוך משום שאתה לא יודע מה יקרה. אתה לא יודע מה הם רוצים לעשות אתך, אתה לא יודע מה יקרה אתך מחר".

פלייבוי: יכולת לכתוב או לצייר?

איי: "לא יכולתי לעשות כלום. כשישבתי, הייתי צריך לשבת בתנוחה אחת (יושב זקוף, עם ידיו על הירכיים). לפני שאתה מתכוון לזוז, אתה חייב לדווח על כך לחייל. אם אתה צריך לגרד את הראש, אתה צריך לבקש. הייתי חייב לבקש ללכת לשולחן כדי ללגום קצת מים".

פלייבוי: האם הם הביאו את הארוחות לתא שלך, או שאכלת בחדר האוכל?

איי: "הם הביאו את הארוחות לתא. הארוחה אף פעם לא הייתה מגיעה עם הצ'ופסטיקס, רק עם כפית פלסטיק".

פלייבוי: האם הם אסרו על אכילה בצ'ופסטיקס משום שהם יכולים לשמש ככלי נשק, או שהם חששו שתפגע בעצמך?

איי: "כן. בבוקר, תמיד קיבלתי ביצה. ביצה קלופה. לאחר זמן מה, הבחנתי שחתיכה קטנה מהביצה תמיד חסרה. אחרי שהכרתי את הסוהרים ופיתחתי איתם סוג של קשר, שאלתי אחד מהם על זה. הוא אמר, 'אנחנו משאירים דגימה של כל מנה שאתה מקבל בקופסה. אם יקרה משהו, כך נוכל לבדוק מה קרה'. רופא היה מגיע לתא שלי שלוש פעמים ביום, לפעמים אפילו שבע".

פלייבוי: האם איבדת תקווה?

איי: "הרגשתי שאני לא אצא משם לעולם".

פלייבוי: האשימו אותך במשהו באופן רשמי?

איי: "הם הכריזו על כמה פשעים שונים: העלמת מסים, הפרת איסור החלפת כסף זר לכסף סיני. סתם תירוצים. אני חושב שהם רצו להרוס את התדמית שלי בציבור. הם טענו גם שאני נשוי נישואים כפולים, מה שלא קרה כמובן. יש לי בן שחברה שלי ילדה, אבל מעולם לא נישאנו. הואשמתי גם בגסות רוח, משום שפרסמתי תמונות עירום באינטרנט".

פלייבוי: האם התגובה הזאת לצילומי העירום אומרת משהו על התרבות הסינית ביחס למין? האם סין שמרנית יותר?

איי: "אני לא חושב. אני חושב שסין היא תרבות עתיקה מאוד ונושא הסקס מפותח מאוד. מדובר בנושא עשיר בדיוק כמו בכל תרבות עתיקה אחרת. התמונות אלה גם לא עסקו בסקס, אלא בפרטיות. מישהו העלה את התמונה הזאת לאינטרנט וקרא לה, 'נמר אחד, שמונה שדיים'. נשמע כמו סרט פורנו, לא"?

פלייבוי: כשהיית כלוא, פגעו בך פיסית?

איי: "לא, רק איימו עלי".

פלייבוי: אתה לא רואה את סין כמדינה שלך?

איי: "לא. יש לך מדינה כשאתה יכול להזדהות עם אמונות המדינה, כשאתה יכול להצביע. אם המדינה מתעלמת מהזכות שלך להצביע, אתה לא אזרח, אתה לא יכול לקבל שום החלטה, אתה לא יכול להיקשר לאנשים אחרים בגלל שאתה לא יכול לתמוך באף אחד, אתה לא יכול לחלוק שמחה משום שאין דרך לתקשר באופן ידידותי. איך אתה יכול לקרוא לעצמך אזרח? אין לך שום אחריות. שום דבר שקורה לא קורה בגללך, הכול זה הממשלה. המדינה היא לא האנשים, היא המפלגה. היא מייצגת רק את המפלגה ואת הרעיונות שלה. המפלגה שולטת בצבא, במערכת המשפט, במשאבי המדינה. זוהי קבוצת אליטה של 500 משפחות, אולי פחות, ששולטת בכל סין".

פלייבוי: לאחר ששוחררת מהכלא, כיסו לך שוב את הראש כדי שלא תדע היכן היית?

איי: "כן, אותו הדבר שוב. שני שוטרים ישבו לצדי וחייל אחד ישב מקדימה. הם הביאו אותי לתחנת משטרה מקומית, שם פגשתי את אמי ואשתי. אמי היתה צריכה לחתום על מסמך שמאשר את השחרור שלי לתקופת מבחן של שנה".

פלייבוי: מה נחשב להפרה של תקופת המבחן שלך?

איי: "לפני ששוחררתי, הייתי צריך לחתום על תשעה מסמכים שונים, כולל מסמך שאומר שאסור לי לגלוש באינטרנט, אסור לי לדבר על מה שקרה בכלא, אסור לי לדבר עם עיתונאים, אסור לי להיפגש עם אקטיביסטים ואסור לי לכתוב מאמרים".

פלייבוי: אז התעלמת מכל האיסורים.

איי: "כן. בהתחלה ניסיתי לעשות פחות. עכשיו הם מאיימים עלי שיעצרו אותי שוב ושלא ישחררו אותי לעולם".

פלייבוי: זה לא מדאיג אותך?

איי: "בטח שכן, זו לא בדיחה. אבל אני לא יכול להניח לחיים שלי להתנוון ולהיעלם. אני חייב לדבר על מה שעולה לי בראש. אני לא יכול לשתוק, לעולם לא".

למען המין האנושי

מיכל מנדלביץ'
צילום: אילן ספירא

אמילי ורון פרי, זוג נשוי ממושב בית יצחק, הגשימו פנטזיה של פעם בחיים: השתתפות בניסוי הסקס הגדול שנערך בוונציה • רשימת אסוציאציות: 30 זוגות מכל העולם, סוויטות מצוידות, מסיבות קוקטייל, מכחול ושוקולד, כיסויי עיניים, אלקטרודות, סקס טלפוני ותנוחת המשקוף • ואתם חשבתם שלחזור לשגרה מטיול בחו"ל זה קשה

אמילי ורון פרי, הורים לשלושה ילדים קטנים ועוד טינאייג'ר מנישואיו הקודמים של רון, נראים כמו זוג ממוצע. הם מתגוררים במושב בית יצחק, הוא יועץ נדל"ן והיא בעלת גן בנתניה ומטפלת ב-NLP (שיטה טיפולית המתמקדת בקשר הלשוני-נוירולוגי).

אלא שבדיקה נוספת מגלה כי לא מדובר בזוג רגיל. גם אחרי שמונה שנות נישואים וילדים יש לשניים חיי מין מלאי תשוקה. לא בכדי הם נבחרו, כבר ביום השלישי של ניסוי דורקס שנערך בוונציה ושעליו ארחיב בהמשך, להיות הזוג שישתתף בסרטון התדמית של הניסוי. הסקסולוגית הראשית של הפרויקט אפילו אמרה להם שהם "ישגררו" את הניסוי בצורה הטובה ביותר, שכן רוב הזוגות שהשתתפו היו זוגות טריים ונטולי ילדים, ונמצאו בשלב במערכות היחסים שלהם שבו התשוקה עדיין בשיאה אצל רוב הזוגות.

הפרויקט יוצא הדופן של דורקס יצא לדרך בעקבות סקר עגום שהעיד על כך שכ-54% מהאנשים אינם נהנים מסקס. סוזן קוויליאם, פסיכולוגית לענייני יחסים, קואוצ'רית של סקס ומחברת הספר "נשים מדברות על מין", טוענת שהנתון אף גבוה יותר, כי אנשים כידוע, נוטים לייפות את האמת.

רקיט בנקיזר, המשווקת של חברת דורקס, השיקה בעקבות הממצאים האלה את ניסוי הסקס הגדול בוונציה שנערך במהלך השבוע השני של יולי השנה. בפרויקט הושקעו יותר מחצי מיליון פאונד, וזומנו אליו 30 זוגות, שנבחרו בקפידה, ממדינות שונות. במשך אותו שבוע התנסו הזוגות במשימות חווייתיות, סדנאות אינטימיות, ורעיונות לריגוש הדדי, פרי יצירתם המשותפת של קוויליאם ושל ברנדן ווקר, חוקר היחסים מאוניברסיטת נוטינגהם שהוכתר על ידי הטיימס כ"מהנדס הריגוש היחיד בעולם".

מטרת הניסוי היתה לבחון באופן מדעי מהו סקס טוב ומה יוצר אינטימיות זוגית מוצלחת ולהפיץ בעזרת דורקס את תוצאות הניסוי. לאורך כל הפרויקט והחוויות, ענדו שפנפני הניסוי (בני המזל) אמצעי ניטור שדיווחו בזמן אמת על קצב הלב ולחץ הדם שלהם. הנתונים נאספו לאחר הניסוי לאפליקציה ייחודית, שעלתה לאוויר ב-22 ביולי. זוגות שיורידו אותה יוכלו לעקוב אחר רמת העונג וההנאה המינית שלהם, למדוד ולדרג אותה.

עכשיו אמילי ורון השאירו את ונציה מאחור, והתפנו לחלוק עם פלייבוי ישראל כמה מהחוויות המסעירות שעברו בעיר הרומנטית.

רון, אתה בן 42 ואמילי בת 28. פגשת אותה כשהיתה בסך הכול בת 19, אחרי סיום פרק א' שלך, אז איך זה עבד, לימדת אותה כל מה שהיא יודעת?

רון: "ממש לא, אולי ההפך. היא לא היתה פראיירית בכלל, ילדה קטנה ומופרעת".

אמילי: "לקחתי אותו למסיבת הטבע הראשונה שלו".

רון: "הייתי אחרי גירושין, אמילי הוציאה אותי מהקיבעון, שהוא לב העניין, זה בדיוק מה שקורה בחיי נישואים. אנשים נכנסים לקיבעון, לא משקיעים יותר ובסוף מתגרשים".

איך נפגשתם?

רון: "היא התחילה אתי".

אמילי: "לא נכון, הוא הזמין אותי לשתות".

רון: "כן אבל את פנית אלי".

בואו תעשו לי סדר.

אמילי: "הוא ישב על הבר בארליך ושאלתי אותו 'מה אתה שותה?'.

רון: "ואז לקחת טעימה ואמרת 'ממ טעים'.

נייס.. את לא רואה ממטר, ההה?

(אמילי מחייכת)

רון: "יש לה חוצפה חיובית".

אמילי: "ואז הוא שאל אם אני רוצה שיזמין לי גם אחד. מהנקודה הזאת הוא לקח את המושכות וחיזר אחריי".

מה הכי מושך אצל רון?

אמילי: "קמטי ההבעה שלו סקסיים מאוד בעיניי. אני גם אוהבת את זה שהוא תמיד זורם אתי ועם השיגעונות שלי. למשל היום אני רוצה להביא למסי, הכלב שלנו, חברה, יקראו לה כמובן אנטונלה כמו החברה הדוגמנית של מסי, אין ויכוח על זה. פשוט היום אנחנו חוזרים הביתה עם כלבה" (רון בתגובה מביט לאופק ואז לסמארטפון שלו).

הפרויקט של דורקס יצא לדרך בעקבות סקר שהעיד על כך שכ-54% מהאנשים אינם נהנים מסקס

אמילי ורון בוונציה

צילומים: באדיבות דורקס

צולם ב- Shenkin Hotel

למה אתה נמשך אצל אמילי?

רון: "החיוך שלה כובש, החוצפה שלה".

אמילי: "אני משקפת לו את הפוטנציאל של מה הוא יכול היה להיות, מוציאה ממנו את הצד המופרע באישיות".

רון: "אם אני עושה פעולה לא נורמטיבית, אנשים אומרים לי 'זאת היא'".

מה הכי מגרה אותו?

אמילי: "לאט. הכול לאט. אני לא יכולה להסתובב בבית עירומה".

רון: "מספיק לי לראות אותה עירומה".

מה הכי מגרה אותה?

רון: "רק לגעת בה, לעשות לה נעים בגב".

אמילי: "משתגעת משריטות בגב".

מה יכול לגרום לכם לריב? אמילי?

אמילי: "אם הוא אומר משהו ולא מתכוון לזה. גם לקחת אחריות על המשימה וגם ברמת העמדה, אל תהיה משהו שאתה לא, זה יכול להטריף אותי".

רון?

רון: "מה, את רוצה שנריב עכשיו? אני מתרגז לפעמים כשהיא משאירה לי את העבודה השחורה אחריה".

ההחלטה לבוא לאודישן לניסוי היתה משותפת?

אמילי: "קיבלתי טלפון ממאירה בן עטר, המלהקת, לגבי האודישן, היא סימנה אותנו כמתאימים ורצתה שנבוא לשלב האחרון של הסינון, ובכלל שכחתי מזה. במקרה היתה לנו באותו יום פגישה אחרת בת"א אז אמרתי לרון 'בוא יש אודישנים לאיזה משהו', הוא לא ידע בכלל לאן אני לוקחת אותו, זרם איתי".

ואיך היו האודישנים?

אמילי: "ניסו קצת להביך אותנו, רצו לראות כמה נוח אנחנו מרגישים אחד עם השני. הזוג ההודי סיפר לנו שאצלם האודישנים היו במלון במשך סוף שבוע שלם, והם היו צריכים לעשות עיסוי אחד לשני, להתמזמז ואפילו לעשות סקס טלפוני מול הבוחנים! 34 אלף זוגות בסך הכול מכל העולם הגישו מועמדות. רק ברוסיה הגישו מועמדות 7,000 זוגות".

פירגנו לכם שאתם הולכים לניסוי?

אמילי: "בגן שאני מנהלת בנתניה היו תגובות מאד לא מפרגנות. היו הורים שטענו שזה לא מכבד את המשפחות בגן, מישהי אמרה לי 'לכי תעשי עוד פסטיבל סקס'. נתקלנו בהרבה צרות עין, ומצד שני בקליניקה של ה-NLP מאד פירגנו ושמחו שיוכלו לפתוח בפניי גם את הנושאים הללו".

רון: "התגובות רק הראו לנו כמה אנשים מחפשים את הפרובוקציה. בראש שלהם היו אורגיות וחילופי זוגות, כשמה שהיה במחנה זה זוגות מאוהבים שבאמת רוצים ללמוד איך לשפר את חיי הזוגיות שלהם".

●

אז מה הלך בוונציה? היה לכם כל השבוע לו"ז סדנאות צפוף?

רון: "ממש לא. היום הראשון היה מינגלינג ופגשנו את כל הזוגות. בערב היתה מסיבת קוקטייל על גג המלון, ביום השני חולקנו לקבוצות של חמישה-שישה זוגות וקיבלנו הדרכה מהסקסולוגית על המשימות שעלינו לבצע, והדרכה טכנית על הניסוי מצוות יחסי הציבור. וביום השלישי קיבלנו הדרכה אישית מהסקסולוגית. בשאר השבוע בילינו בוונציה".

אמילי: "פינקו אותנו. סוויטות מצוידות, ארוחות של ארבע מנות במסעדות השוות ביותר בוונציה, אלכוהול חופשי, וסטוקים של מוצרים".

איך היו הזוגות? התחברתם? נפתחתם אחד לשני?

אמילי: "נפתחנו מאוד והתיידדנו עם כולם. כולם התלהבו מאוד מזה שאנחנו נשואים שמונה שנים עם ילדים ועדיין מקיימים חיי מין פעילים. הם אמרו 'איך יש לכם זמן?'"

רון: "אמרנו להם 'אם עכשיו, אחרי שנה יחד, אין לכם זמן לזוגיות שלכם, אז מה יהיה אחר כך?!'"

אמילי: "הזוג הצרפתי היה מוחצן מאוד, פתחו הכול מול כולם. הזוג המלזי לעומת זאת היה שמרני מאוד. היא הלכה רק עם סגור והתרגשה מאוד מכל השמלות שלי. לזוג הקנדי, שבעצם היה עיתונאית שבאה עם ידיד וגם השתתפה, התחברנו מאוד. הדרום אפריקאית, שהולכת להינשא בקרוב לבן זוגה, שיתפה שמעולם לא הגיעה לאורגזמה. היתה גם הצעת נישואין של הבחור הפולני לבת זוגו. הכינו להם טקס מיוחד ולא נתנו לכתבים ולצלמים כניסה, הרגשנו ממש חשובים".

מה אהבתם מהמשחקים שעברתם?

אמילי: "הם שמו דגש רב על המשחק המקדים. למשל קיבלנו שפופרת שוקולד עם מכחול

אמילי: "בגן שאני מנהלת בנתניה היו תגובות מאד לא מפרגנות. היו הורים שטענו שזה לא מכבד את המשפחות בגן, מישהי אמרה לי 'לכי תעשי עוד פסטיבל סקס'. נתקלנו בהרבה צרות עין"

והיינו צריכים לכתוב על הגוף של הפרטנר את האות L איפה שרציתי ללקק אותו, K איפה שרציתי לנשק, ו-N איפה שרציתי לנשוך אותו. הם הציעו גם שנשחק איזה משחק שולחן וכל פעם שמישהו מפסיד הוא יוריד פריט לבוש. הזוג הצרפתי שדרגו את זה והציעו שהמפסיד ישים כיסוי עיניים וכל זמן שהטיימר עובד הפרטנר יעשה בו כחפצו. אחר כך קיבלנו ספר עם 110 תנוחות. תנוחת המשקוף למשל, מכירה"?

זה נשמע קצת כמו משחקים מספרי הדרכה אמריקאים על סקס, עם דגש רב על המשחק המקדים.

אמילי: "במחנה היה מיקוד רב על ההכנה הרגשית, בעצם המשחק המקדים למשחק המקדים. המקסימום פורפליי שהיינו עושים בבית זה מין אורלי. אחד הגברים בסדנה אמר, שהרבה פעמים קשה לו להביע רגשות, אבל במיטה הוא יכול להראות איך הוא מרגיש. הניסוי כיוון להראות שהדופק עולה אחרי אקט מיני לאו דווקא בגלל הביצועים, אלא לעתים קרובות בגלל האינטימיות הרגשית שנוצרה. אהבתי שלא רק מודדים את ה-BPM בניסוי, יש גם דירוג על השאלה 'Did you like it?'".

רון: "המחקר רוצה להגיד - תשקיעו במה שיש בבית במקום לברוח ולחפש סטוצים".

אתם נראים ממש בירח דבש, אתם אמתיים?

רון: "אנחנו בני אדם. עברנו הכול - עליות ומורדות, אחרי הלידות היא לא רצתה כלום".

אמילי: "הגוף משתנה. הנקות, זה מוריד את הדימוי העצמי. צריך להרגיש בנוח לדבר על זה 'מה שלא מדבר - מתנהג'. ברגע שמשחררים דברים במילים, זה מקל, ובעיקר, מקרב מאוד".

רון: "צריך לקחת החלטה שזה חשוב, ואז מתחילים להתנהג בהתאם. אנחנו יוצאים למועדונים בתל אביב פעמיים בשבוע, פעם לחתול והכלב ופעם לג'ימי הו, סופגים את האווירה הסקסית של המקומות האלו".

מקומות שמחפשים בהם ואתם באים עם 'הסנדוויץ' מהבית. לא קצת מוזר?

רון: "אנחנו תמיד יוצאים עם חבר'ה, ככה זה הרבה יותר משוחרר במקום לחפש אחד את השני כל הזמן. אני אוהב להתבונן באנשים. זה מוסיף לנו הרבה לחיי הנישואין, לא לכולם זה מתאים, אנחנו יוצאים גם לברים, למסעדות".

אמילי: "חשוב למצוא חברים שידרבנו אותך לצאת, כי הכי פשוט זה להישאר בבית ולהירקב מול הטלוויזיה או פשוט להתמוטט מעייפות אחרי יום ארוך. לא ניתקנו את החברים הקודמים, אבל יש לנו גם חברים שדואגים אם אנחנו מפספסים ימי שלישי בג'ימי ושולחים לנו גם תמונות".

איך מוצאים זמן?

אמילי: "צריך לשנות תפישה, לפנות זמן במיוחד לזוגיות. לוקחים בייביסיטר, אני אומרת לילדים שחשוב מאוד שלאבא ואמא יהיה זמן אחד עם השני. אנשים צריכים לסדר את החיים, לא לתת לעבודה ולילדים להשתלט להם על הזהות. אם את ברורה מול הקולגות בעבודה, מול הילדים, הם מקבלים את זה. זה לא שאנחנו מנותקים, אתמול למשל רון חזר הביתה ב-22:00. שימו את הזוגיות בתוך החיים. משם יגיע גם סקס טוב".

רון: "אם האישה מחכה לך בבית בפיג'מה כל יום, אז יש בעיה. הרי כשאנשים מתגרשים פתאום יש זמן ללכת לעשות כושר, להתלבש, להתאפר, לצאת, לא? אז למה לא להמשיך להשקיע גם כשנשואים?"

אמילי: "זה אבסורד שזה נורמטיבי לשוחח על איך לכלכל את הבית ועל גידול הילדים, אבל אי אפשר לדבר עם בן זוג על טיב הסקס. אבל צריך להתחשב ברגישויות, להדריך איך כן ולא רק להתלונן".

מה הייתם ממליצים לזוגות נשואים שאיבדו חשק אחד בשני?

אמילי: "דבר ראשון לרצות, אחרי זה לפתח שיחה על זה. שיחה אמתית שבאה מאהבה ולא מביקורת".

רון: "לא להכנס למיטה מרוטים, לא להיות בסטייט אוף מיינד של מובן מאליו. אנשים לא מבינים כמה כוח יש בסקס טוב. כשעינגו אותך במיטה אתה קם אחרת, אתה קם עם כוח ורצון לחיות".

אמילי: "להתלבש יפה ולצאת. אז אולי קצת עייפים למחרת אבל זה שווה את זה".

רון: "מי שהולך לבגוד באשתו, מחפש את הריגוש הזה, הריגוש שכבר לא קיים בבית, והרי הריגוש הזה נגמר אחרי כמה דקות. אז תרגשו אחד את השני בבית, תפתיעו, תשקיעו. עם כל הקושי בזה הגמול הוא עצום".

טיפים מהמחנה:
שיטת ארבעת השלבים

שלב ראשון: הרפיה. הרפיה יוצרת אווירה נינוחה יותר ולכן אנו ממליצים לקחת את הזמן. תיהנו מבניית הרגע לפני שתחליטו להתקדם בעניינים. הדליקו נרות ושימו את המוסיקה שאתם אוהבים ברקע; בדרך לאמבטיה המשותפת שלכם השאירו שובל של בגדים עד לדלת חדר האמבטיה; הרטיבו כל חלק בגופו של השני, הקציפו את כל הגוף מכף רגל ועד ראש. אחרי שתנגבו אחד את השני נסו ג'לים למסאג'. תראו כמה זמן תוכלו למשוך עד שלא תוכלו לעמוד מול הרצון להתקדם הלאה.

שלב שני: התשוקות הכי אינטימיות של הפרטנר; גיוון והעצמת התחושות. התפשטו וכסו זה את עיניו של זה לסירוגין באמצעות עניבה או צעיף. קחו נוצות, פרחים או צעיפי משי והעבירו אותם על עורו של האחר, הפיקו הנאה מכך שתאפשרו לפרטנרים שלכם להתמקד בקבלת תענוג לפני שתחליפו תפקידים. התנסו בקולות: אם אתם קולניים בדרך כלל, קיימו את יחסי המין בדממה מוחלטת. אם אתם בדרך כלל שקטים, זה הזמן לאפשר לעצמכם להתבטא באמצעות אנחות, אנקות וצרחות.

שלב שלישי: לצאת מאזור הנוחות, לחקור את הפנטזיות. תחושת דחיפות יכולה להיות גורם מדליק במיוחד. בחרו מקום מחוץ לחדר המיטות שלכם, קבעו בטלפון שלכם טיימר ל-6 דקות וקיימו יחסי מין תוך התעלמות מהכול, חוץ מהתחושות הכייפיות. קחו חפיסת קלפי משחק רגילים, והגדירו משמעות לכל סדרה: תלתן לנשיקות, יהלום לעיסוי, לבבות לגירוי ידני ועלה שחור למין אורלי. התלבשו בבגדים שגורמים לכם לחוש סקסיים במיוחד והחליפו תורות במשיכת קלפים מהחבילה, תוך התענגות על פינוק הדדי – ככל שהמספר גבוה יותר, כך יתארך מתן או קבלת העונג. אל תהססו להוסיף את הג'וקרים שייצגו פנטזיות והגדירו אסים כאוות נפשכם: למשל שימוש בצעצועי מין או אפילו הצלפות קלילות. המשיכו למשוך קלפים עד שלא תעמדו בפני הרצון להתקדם הלאה.

שלב רביעי: לגרום להנאה המינית להמריא. "לחפש את המטמון" – התחילו את היום עם סמס לבן הזוג בו תאמרו לו מה הייתם רוצים לעשות לו מאוחר יותר באותו יום. כתבו חמישה רמזים וצרו מסע לחיפוש מטמון מיני ברחבי ביתכם. כל רמז יוביל אתכם ליעד הבא, אך גם יכלול הנחיה לביצוע (כמו לדוגמה "התפשטי", "עסה אותי", "מצא את כיסוי העיניים").
"תמונות מראה" – כשאתם עומדים לפני מראה, התחילו בנשיקות, התעכבו על הפשטת הבגדים של האחר ולאחר מכן ענגו זה את זה לפני המראה, כשהפרטנרים שלכם מאחוריכם. לבסוף, קיימו יחסי מין בתנוחה שאינכם משתמשים בה לעתים קרובות או כזו שאינה מוכרת לכם כלל.

אנשי-על

אצל ספורטאי אקסטרים אין מקום לטעויות, האפשרויות היחידות הן - ביצוע מושלם או מוות. תהיתם איך נראה גאון כשהוא עושה סנואובורדינג? מה משמעותה של יצירתיות עבור צנחן בצניחה חופשית? כתב פלייבוי ניסה לפצח את ההסבר המדעי וההיגיון המוזר של אנשי-העל החדשים

סטיבן קוטלר
תצלומים באדיבות רד בול

אנחנו אוהבים את הגאונים שלנו בצורה מסוימת. אם הם גאונים בתחום מדעי, אנחנו מעדיפים אותם פרועי שיער, ממלמלים חישובים מתמטיים, נמצאים כל כך גבוה מעל למגבלות האינטליגנציה הסטנדרטית, שמתאימות להם רק מטאפורות אקזוטיות במיוחד. אם הם גאונים בתחום האמנות, אנחנו אוהבים אותם מיוסרים, מלנכוליים ומיזנתרופיים, לפעמים מעורפלים מסמים, ולרוב שתויים. אם הם גאונים עשירים, אנחנו מעדיפים כאלה שהיו פעם עניים. אנחנו בדרך כלל לא מצפים לראות את הגאונים שלנו עירומים ופשוטי איברים בגובה 12 מטר באוויר - אבל ככה בדיוק הסיפור הזה מתחיל.

השנה היא 1993. גולש סקי בן 23 בשם שיין מק'קונקי מרשים בתחרויות האקסטרים ספורט Crested Butte. סטיב וינטר, מנהל חברת ההפקות מאצ'סטיק, שמפיקה סרטי סקי, מתרשם, ומזמין את מק'קונקי לצלם סרט.

צוות הצילום נסע לצוקים באזור כפרי שומם בקולורדו. וינטר הציב את המצלמה מתחת לשולי צוק גדול. מק'קונקי עלה לפסגה. הם ספרו לאחור - "שלוש, שתיים, אחת" - ומק'קונקי קפץ. מטרתו היתה לעשות סלטה כפולה לאחור, אבל יש לציין שני דברים בהקשר הזה: הראשון הוא שאז, ב-1993, אף אחד לא קפץ קפיצות סקי בסלטות כפולות לאחור, ודאי לא מצוקים בגובה 12 מטר. הדבר השני הוא שגם מק'קונקי מעולם לא עשה זאת עד אז. "שיין עשה סיבוב וחצי ונחת על הראש", מספר וינטר. "כולנו חשבנו אותו הדבר: לכל הרוחות, הבחור הזה הולך להרוג את עצמו".

יש דברים רבים שיכולים לסייע לקריירה של גולש סקי על הרים גבוהים - להתנהג בטפשות באזור שומם הוא לא אחד מהם. "יש הרבה סיכונים לא צפויים בשטח", אומר וינטר. "אנחנו ממש לא צריכים איזה דפוק שיעשה דברים משוגעים בשביל המצלמה. אבל שיין מק'קונקי הראה כאן איך הוא כבש הרים - על מגלשי סקי ועם כנפיים. שיין דרש שוב ושוב לצלם עוד פעם את הסלטה הכפולה. אנחנו המשכנו לנסות לשכנע אותו לוותר על זה - אמרנו שהצוק לא גדול מספיק, שהוא לא מספיק מיומן בתרגיל, שהוא לא יכול לצבור מספיק תנופה".

אבל מק'קונקי לא התייחס אליהם. הוא טיפס למעלה. וינטר נשאר למטה. היתה לו תחושת בטן לא טובה. מעליו, במקום שלא נראה מלמטה, מק'קונקי התכונן לקפיצה. וינטר שמע את הספירה לאחור. ואז זה קרה: מק'קונקי זינק מהצוק, כשלגופו מגפיו ומגלשי הסקי שלו בלבד. הוא לא קפץ בסלטה לאחור. הוא קפץ באופן שיהפוך לסימן ההיכר שלו: כמו נשר ענק, פשוט איברים ועירום.

"מה אפשר לומר?" אומר וינטר. "זה היה פאקינג גאוני".

•

גאוני? באמת? לפי ההגדרה המילונית, גאון הוא "אינטלקט טבעי יוצא דופן, בייחוד כזה שמתבטא בעבודה יצירתית ומקורית בתחומי מדע, אמנות, מוסיקה וכיוצ"ב". אבל זה לא עוזר לנו הרבה בתחום הספורט, בייחוד כשהספורט המדובר הוא מסוג האקסטרים. איך נראה גאון כשהוא עושה סנואובורדינג? מה משמעותה של יצירתיות עבור צנחן בצניחה חופשית? איך נוכל לדעת אם גולש מסוים עושה עבודה יצירתית כשההוכחה של אותה עבודה נעלמת כשהגל מתנפץ אל החוף?

אנחנו יכולים לפחות להסכים שגאונות מתחילה בהישגים של גדולה מנטלית. החשיבה צריכה להיות חדשנית, כדי שהתוצאות יהיו מעל ומעבר למה שרובנו יכולים לחזות. החשיבה חייבת גם להיות אמיצה, משום שנדרש אומץ לחצות את הגבולות שכבר קיימים בתרבות. בד הקנבס של הספורטאים הוא גופם בלבד, הנע במרחב ובזמן, לכן מעשה הגאונות חייב להיות מוגדר גם כאקט של הגדרה מחדש - להגדיר מחדש מה מסוגל הגוף האנושי לעשות. לכן, בעולם ספורט האקסטרים, הדרך הפשוטה ביותר למצוא גאונות היא לחפש ספורטאים שמוכנים לעשות את הבלתי אפשרי.

וכאן הדברים מסתבכים קצת - כי במהלך השנים האחרונות לקחו לא מעט ספורטאים את הסיכון הזה. עד לא מזמן הרעיון שמישהו יקפוץ באופנוע מעל קבוצה של אוטובוסים היה כל כך בלתי מתקבל על הדעת, שכל העולם בא לראות את איבל קניבל בכל פעם שניסה לעשות את זה. כיום, בכל סופשבוע נתון, בזירות בכל רחבי העולם, אפשר לצפות בעשרות רוכבים שקופצים מעל מרחקים דומים - ועוד עושים סלטות תוך כדי. אם תחזרו 25 שנה אחורה בתחום הסקי, 360 היה הטריק המסובך ביותר שמישהו יכול היה לעשות. כיום, ילדים בני שש עושים אותו על בסיס קבוע.

שיאי עולם נשברים, ואז נשברים שוב. ורבים מהם הם שיאים שאף אחד לא חשב שצריכים להתקיים בכלל: שיאים שהיו מעל ומעבר לכל דמיון, בלתי אפשריים. חותרי קיאק שנופלים במפלים הם דוגמה טובה. ב-1999 נפל טאו ברמן מגובה 30 מטר, במפלים העליונים של קניון ג'ונסטון בפארק הלאומי באנף בקנדה - שיא עולם של גינס. השיא הרשמי הזה החזיק 10 שנים - נצח במושגים של היום - אבל אז העלה טיילר בראדט את השיא ל-32.5 מטר, וגם הוא החזיק בתואר רק עד 2009, אז הדיח אותו פדרו אוליביה, שהעלה את השיא כשנפל מגובה 38 מטר, בנהר סאקרה בברזיל. אוליביה נכנס למים שזרמו במהירות של 113 קמ"ש - מהירות שהיא הרבה מעבר למה שנחשב אי פעם אפשרי לחתירת קיאק. גם את השיא הזה איש לא האמין שניתן לשבור. האמונה הזו החזיקה שבועות ספורים בלבד; בראדט תבע לעצמו את השיא כשצלל מגובה של כמעט 60 מטר, במפלי פאלוז במדינת וושינגטון. הוא ציין את האירוע באמצעות וידאו קצר שצילם, בו נאמר לצופים, "זהו צעד ענק קדימה לעומת כל מה שנעשה עד היום. זהו תחום לא ידוע הן מבחינת הקיאקים והן מבחינת מה שיכול הגוף האנושי לספוג בנפילה ממפל מים".

ככל שפחתו הסיכונים בספורט התחרותי הפך ספורט האקסטרים בהדרגה חסר פחד יותר ויותר. הדברים שנחשבו בלתי אפשריים בענפים כמו טיפוס צוקים, צניחה חופשית, סנואובורדינג, סקי, מוטוקרוס, אופני הרים, סקייטבורדינג, גלישה, גלישת רוח, גלישת קיט, זחילה במערות וצלילה חופשית, הולכים ומתמעטים. "בימינו, ספורטאי האקסטרים בדרג הגבוה נאבקים בתכונות הבסיסיות של היקום: כוח המשיכה, מהירות ושפיות", אומר מיקה אברמס, מנהל התכניות של רשת A, ערוץ ספורט האקסטרים בארה"ב. "הם משתעשעים בהן, מסרבים לקבל שעלול להיות גבול למה שהם יכולים להשיג".

האירוניה הגדולה היא שעבור מרבית האנשים, הם אפילו לא נחשבים ספורטאים. הם מסמלים את דור המשתמטים, דור ה-X, שעדיין, כשני עשורים מאוחר יותר, ממשיך להיחשב כדור של נערים פוחזים. אבל איכשהו הם הפכו להרבה יותר מזה. כמו שאומר מייקל ג'רוייס, אחד מהפסיכולוגים המובילים בעולם של צוותים ייעודיים, "יש דחף טבעי להשוות בין ספורטאים לספורטאים, אבל לנסות להשוות בחור כמו שיין מק'קונקי לבחור כמו קובי בריאנט מפספס לגמרי את העניין. זה כמו להשוות בין תפוח לתפוז. למק'קונקי יש יותר במשותף עם חוקרים מהמאה ה-15 מאשר עם אדם שמשחק על רצפת פרקט. אם אתה רוצה להשוות את הספורטאים האלה למישהו, אז נראה שתצטרך להתחיל עם מגלן".

•

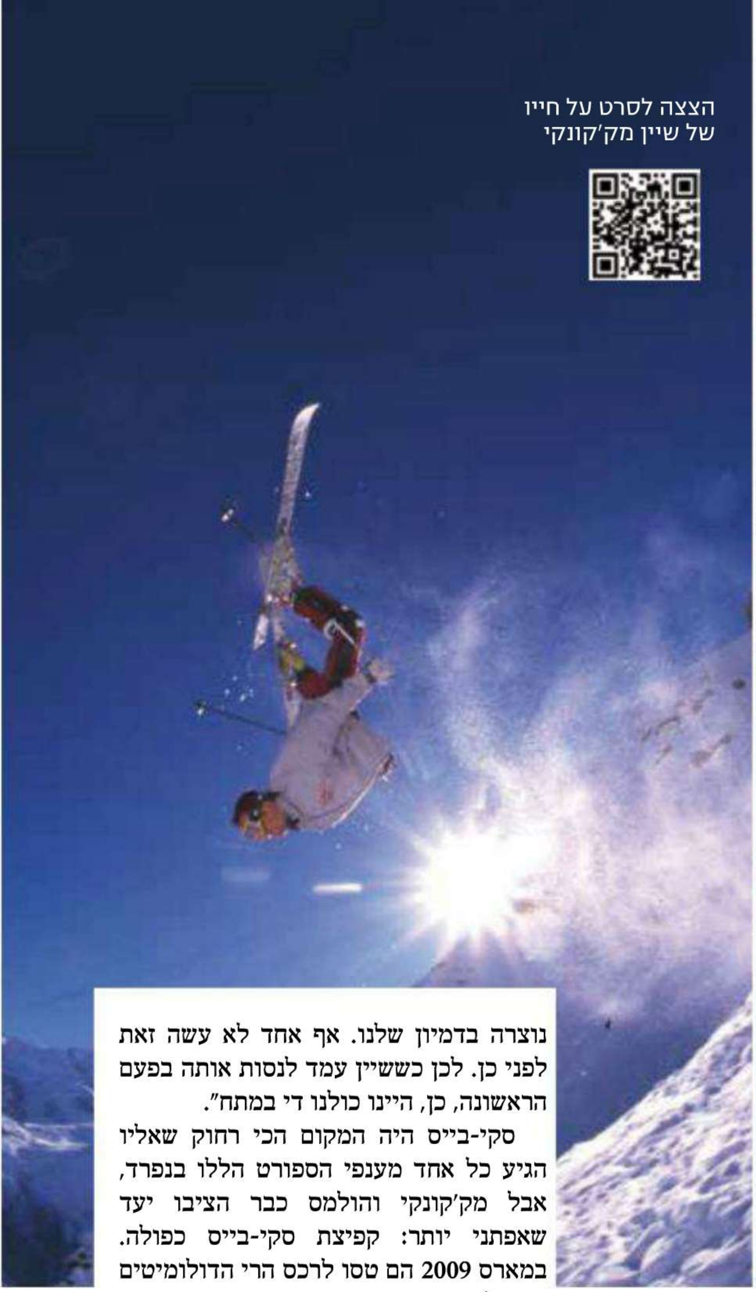
בשנים שחלפו מאז שמק'קונקי זינק עירום מאותו צוק, הוא הפך לאגדת ספורט כפולה: אחד מגולשי הסקי הטובים ביותר שנולדו אי פעם, ואחד מצנחני הצניחה החופשית החדשניים ביותר בהיסטוריה. אינגריד בקסטרום, אחת מגולשות הסקי הטובות בעולם, דיברה בשם רבים כשאמרה, "אפשר לומר שזה תמיד רעיון אידיוטי לנסות לעשות משהו ששיין יכול לעשות". עד היום, גולשי סקי משתמשים בביטוי "פניית מק'קונקי", כשהם מתייחסים לתמרון בפנייה ענקית במהירות גבוהה במסלול הגלישה, כזאת שיש בכמה אתרים תלולים בטירוף, לעתים גם זרועי אבנים, שמשתרעים על צוק. באמצעות יכולת השינוי הקיצונית של התמרון, פנייה כזאת הופכת פתאום למגרש משחקים.

הספורטאים שניחנו באומץ הלב והכישרון של מק'קונקי הם ספורים ממילא, אבל יכולתו "לראות קווים" מבדילה אותו מהם עוד יותר. היכולת "לראות קווים" היא היכולת לחבר בין שתי נקודות בדרך יצירתית ויוצאת דופן. זה לא נשמע כמו משהו מיוחד, אבל מק'קונקי ראה קווים במקומות שאחרים ראו בהם רק מוות.

מצוק בגובה 45 מטר אולי אי אפשר לעשות סקי, אבל מק'קונקי לא ראה את הצוק. הוא ראה שש תלוליות שלג קטנטנות - כל אחת מהן כשמונה מטר מתחת לקודמתה - ודמיין לעצמו דרך לחבר בין הנקודות, בניתור ונפילה, בטכניקת סקי שיצר בעצמו ומוכרת כיום בשם "Billy Goating". "שיין אהב לנסות למצוא את הדרך הקשה ביותר לרדת מההר", מספר יוצר סרטי הסקי, סקוט גפני. "זה היה כמעט כפייתי: לחפש אתרים בלתי אפשריים לגלישה ולהמציא דרכים לנווט בהם. במובן הזה הוא היה איש חזון של ממש - הוא פשוט ראה דברים שאנשים אחרים לא ראו".

"ברגע ששיין החליט שאפשרי לחבר קו, הוא הרגיש שחייבים לעשות את זה", אומר עמיתו, גולש הסקי וצנחן הצניחה החופשית המקצועי, ג"ט הולמס. "אבל הוא גם חשב שמפני שהוא אחד מטובי גולשי הסקי בעולם, אז אם מישהו עומד לעשות את זה, זה צריך להיות הוא. ככה המוח שלו עבד. זה היה ההיגיון של שיין".

כאן נכנסת לתמונה גם הצניחה החופשית. מק'קונקי התחיל להשליך את עצמו ממטוסים ב-1995. עד 1999 הוא הפך קופץ בייס (Base - קפיצה מבניינים, אנטנות, גשרים וצוקים) מיומן מספיק כדי להתחיל לשקול את ביצוע חלום הילדות שלו - לשחזר את סצנת הקפיצת-סקי-

הצצה לסרט על חייו
של שיין מק'קונקי

לעוף בחליפת כנפיים זה כמו להטיס F-16 כשאתה לבוש בכותונת משוגעים

מיילס דיישר, Master of Movement, מתאר את ההרפתקה שבקפיצה

מצוק-ופתיחת-מצנח-כדי-לברוח-מהרעים מתוך הסרט "המרגל שאהב אותי". לקח כמה שנים לארגן את הפרטים הטכניים, אבל ב-2003 הוא קפץ כמו בונד מצוק בגובה 122 מטר בלאבר'ס ליפ שבקליפורניה. רוב האנשים חשבו שזה פעלול. מק'קונקי טען שזו היתה הדרך להתקדם: אבולוציה, התקדמות, לבדוק מה הדבר הבא. אף אחד לא האמין לו. ב-2004 הוא קפץ קפיצת סקי-בייס מהר אייגר בשווייץ, בגובה 3,970 מטר.

ואז התחילו להאמין לו.

באמצעות סקי-בייס, מק'קונקי התחיל לראות קווים שונים לגמרי. היה לו שם לשטחים שמשכו אותו מבחינה אסתטית אבל היו תמיד מחוץ לתחום בגלל צוקי ענק בסוף המסלול: "קווים סגורים". עם סקי-בייס, הקווים הסגורים האלה נפתחו סוף-סוף.

לא עבר זמן רב וגם גולשי סקי אחרים התחילו לראות את הקווים האלה. ב-2007 נסעו מק'קונקי והולמס לנורווגיה כדי לנסות את הדבר הבא - קפיצת סקי-בייס עם חליפת כנפיים. הוא והולמס עשו סקי בקווים סגורים, זינקו לסלטות משולשות לאחור מצוקים בגובה 610 מטר, פתחו את חליפות הכנפיים שלהם, עפו על פני ההר ואז, בסוף, פרשו מצנחים. כשגלשו למטה במורד אותם הרים, ניסו מק'קונקי והולמס "לעוף קרוב" כלומר לרחף במהירות גבוהה במרחק מטר ספורים מהסלעים, מצב שבו השינוי הקל ביותר במסלול הצנחן - סנטימטר בודדים - יכול להכניס את הצנחן לסחרור קטסטרופלי. כדי לקבל מושג על הקושי הכרוך בכך, מתאר זאת ג'ון דה-וור, אחד מטובי צנחני חליפות הכנפיים בעולם, כך: "לעוף בחליפת כנפיים זה כמו להטיס F-16 כשאתה לבוש בכתונת משוגעים".

בנוסף, שלא כמו בקפיצת סקי-בייס רגילה, שניתן להשלים אותה עם מגלשי הסקי, התוספת של חליפת הכנפיים - שלא ניתן לנווט אותה כשנעולים במגלשי הסקי - חייבה את מק'קונקי והולמס להמציא מערכת לשחרור המגלשים, באמצעות כבל משיכה שחובר בסרט הדבקה לירך. "זה היה עניין גדול", אומר הולמס. "קפיצת סקי-בייס עם חליפת כנפיים לא נוצרה בסרט של ג'יימס בונד. היא נוצרה בדמיון שלנו. אף אחד לא עשה זאת לפני כן. לכן כששיין עמד לנסות אותה בפעם הראשונה, כן, היינו כולנו די במתח".

סקי-בייס היה המקום הכי רחוק שאליו הגיע כל אחד מענפי הספורט הללו בנפרד, אבל מק'קונקי והולמס כבר הציבו יעד שאפתני יותר: קפיצת סקי-בייס כפולה. במארס 2009 הם טסו לרכס הרי הדולומיטים באיטליה, כי מק'קונקי סבר שימצאו שם את מה שהם מחפשים: מסלול סקי חדש וקיצוני, שהסתיים בצוק בגובה 305 מטר, שניצב מעל מסלול סקי חדש וקיצוני נוסף, שהסתיים בעוד צוק בגובה 305 מטר. התכנית היתה לגלוש במסלול הראשון, לקפוץ בייס מהצוק, לנחות על המסלול השני, לשחרר את המצנח, לגלוש במסלול הזה, לזנק מקצה הצוק ולפרוש מצנח נוסף.

והנה היא לפניכם: קפיצת סקי-בייס כפולה הראשונה בעולם, מה שמק'קונקי והולמס כינו "הפרק הבא".

•

הפרק הבא בגלישה הגיע ב-8 בפברואר 2011. שעת בוקר מוקדמת, רוח קרירה, שמים שטופי שמש, ו"מלתעות" - אחד מאתרי גלישת הגלים האכזריים ביותר על פני כדור הארץ, בקצה הצפוני של מאווי - המה אדם. הגלים צצו ברדאר כמה ימים קודם לכן. הם היו גדולים והמשיכו לגדול. כשעלה השחר לקח איאן וולש את חבריו, רוכבי הגלים המקצועיים, מארק הילי וגרג לונג, ל"מלתעות" באופנוע ים. הגלים היו אדירים:

15 מטר, אולי אפילו 17.

הרוח היתה רצחנית. הגלים היו חזקים כל כך שלקח לוולש 45 דקות לעגון. בכל שנותיו בגלישת-גרירה ב"מלתעות", וולש מעולם לא נדרש לעגון, משום שהשתמש באופנוע ים כדי לרכוב על הגלים. אבל היום וולש, לונג והילי לא באו ל"מלתעות" כדי לגלוש גלישת-גרירה על אופנוע ים. הם באו לגלוש בחתירה במים.

כדי להבין כמה מוטרפת התכנית הזאת צריך להכיר קצת את ההיסטוריה של הגלישה. מאז ימיו הראשונים של הגלגול המודרני של הספורט הזה, בתחילת המאה הקודמת, פני גל בתוספת 7.5 מטר נחשבו הגבול העליון האפשרי. כמו שמסבירה סוזן קייסי בספרה "הגל", "כל דבר גדול יותר פשוט נע במהירות גדולה מדי; לנסות להשיג גל בגובה 18 מטר כשאתה שוכב על הבטן וחותר בידיים זה כמו לנסות להשיג את הרכבת התחתית בזחילה".

כדי להתגבר על הבעיה הזאת, המציאו בתחילת שנות ה-90 של המאה הקודמת, כמה חברים יצירתיים, ביניהם ליירד המילטון, באזי קרבוקס ודייב קאלאמה, את ספורט גלישת הגרירה. במקום לחתור בידיים לתוך גלים מפלצתיים, הגולשים האלה, באמצעות גלשנים שעליהם רצועות קשירה, תפסו טרמפ עם כבל גרירה שקשור לאופנוע ים. כלי הרכב יכול להעיף את הגולש לתוך הגל בדיוק רב ובמהירות מספקת כדי שימשיך לנוע בתנופה. התוצאות היו דומות לתוצאות ההמצאה של מק'קונקי - קפיצת הסקי-בייס עם חליפת כנפיים - גלים שהיו פעם מחוץ לתחום נפתחו פתאום לגלישה.

"מלתעות" היה מחוץ לתחום במשך עשרות שנים. אנשים לטשו אליו עיניים מאז שנות ה-60 של המאה שעברה. היה קשה לא ללטוש עיניים. סערות אדירות מצפון האוקיינוס הפסיפי מגיעות במהירות עצומה מהאיים האלאוטיים, נודדות אלפי קילומטר ללא הפרעה, ונחבטות בעוצמה אדירה בריף בצורת המניפה. שני ערוצי מים עמוקים משני צדי הריף מעצימים את הלחץ כלפי מעלה. השילוב הזה יוצר מפלצות מושלמות: גלים שיכולים להגיע לגובה של 24 מטר ושמתנפצים בכוח כה אדיר, עד שהרעש שנוצר הושווה לרעש של התפוצצות פצצת אטום. אגדת הגלישה גרי לופז ידוע בחוסר הפחד שלו בגלישה מקצועית, אבל אז, בשנות ה-60, הוא אמר שקיבל בחילה רק מלהסתכל על המקום.

"יש דחף טבעי להשוות בין ספורטאים לספורטאים, אבל לנסות להשוות בחור כמו שיין מק'קונקי לבחור כמו קובי בריאנט מפספס לגמרי את העניין. זה כמו להשוות בין תפוח לתפוז. למק'קונקי יש יותר במשותף עם חוקרים מהמאה ה-15 מאשר עם אדם שמשחק על רצפת פרקט. אם אתה רוצה להשוות את הספורטאים האלה למישהו, אז נראה שתצטרך להתחיל עם מגלן"

וולש חשב על הרעיון של חתירה ב"מלתעות" במשך כמה שנים. הוא דיבר על זה עם חברים, והוא התנסה באתרים שהחתירה בהם קשה כמו מאבריקס וטודוס סנטוס. הוא חשב על זה לעומק, וקיווה שהוא מוכן. "זאת התחייבות מסוג אחר", הוא אומר. "עם אופנוע ים אתה צריך לשמור על המסלול ולהימשך אל תוך הגל - וזה יכול להיות מבחן אומץ אמיתי, אבל כדי לחתור לתוך גל כזה אתה צריך להיאחז בגלשן. אתה צריך לחכות לרגע שהגל עומד להישבר לפני שאתה יכול להיכנס אליו".

גולשים משתמשים בנקודות ציון כדי לסמן את הנקודה במים שממנה הם רוצים לצאת. אם תבחר נקודה רחוקה מדי, הגלים יעברו על פניך. אם תבחר נקודה קרובה מדי, אתה יכול למצוא את עצמך בטעות באזור הסכנה. נקודת היציאה לגלישה-נגררת היתה לפחות 45 מטר מעבר לנקודה שבה וולש רצה לשבת, אבל איפה לשבת היתה שאלה אחרת. אף אחד לא חתר ב"מלתעות" בימים של גלים מפלצתיים, לכן נדרשו קצת ניסוי וטעייה עד שוולש הצליח להגיע לנקודה הנכונה.

ואז הוא הצליח להגיע אליה.

הוא מצא עץ על החוף והתיישר לפיו, כשגל ענק הופיע באופק. הוא סובב את הגלשן שלו והתחיל לחתור. מטרתו היתה לצאת מאוחר ככל האפשר, לתת לגל להתרומם למצב כמעט אנכי לפני שיקפוץ וייעמד על רגליו. אבל אפילו כשהגל היה כמעט אנכי, כשוולש זינק סוף-סוף על רגליו לא קרה כלום. הוא היה תלוי על הגלשן, רכון מעל תהום. "איחרתי מאוד", הוא אומר. "כשקפצתי על הרגליים הגל כבר נראה מעבר לאנכי. הרוח נשבה בכזאת עוצמה שנאלצתי לתפוס את קצה הגלשן שלי בידי הימנית, רק כדי להישאר עליו".

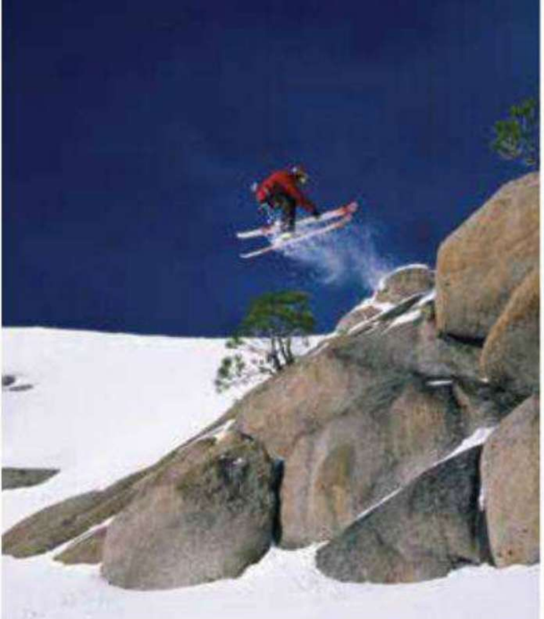
איאן וולש בתחרות
Billabong XXL Big Wave 2011

אז החרטום שלו שקע והגלשן בעקבותיו. הוא נפל ישירות למטה - נפילה אכזרית, רובה נפילה חופשית וקפיצות - למטה, למטה, למטה, הגלשן נוקש, החרטום קופץ, במהירות של מאך. ברגע האחרון וולש הטיל את משקלו קדימה, ייצב את הגלשן ותפס שליטה. הוא צלל עמוק, גורר את ידו הימנית לאורך הגל, ואז עשה כמה תנועות זריזות כדי להיכנס לתנוחה לקראת המנהרה. החלון הזה נסגר. וולש הספיק להיות שנייה בפנים לפני שנזרק מהגלשן שלו. ה"מלתעות" של "מלתעות" נסגרו בנקישה.

אבל זה כבר לא היה משנה. וולש לקח עשור של חוכמת גלישה והפך אותו על פיו. הוא עשה את הבלתי אפשרי. הוא חתר לתוך גל שהיה כל כך מחוץ לתחום לחותרים, שהיה צורך להמציא ענף ספורט חדש לחלוטין. וזה עוד דבר שצריך לדעת על עשיית הבלתי אפשרי: הכול נראה אחרת מבפנים. בשביל וולש זה לא היה בלתי אפשרי, זה היה נורמלי. כמו לאכול ארוחת בוקר.

מיילס דיישר, אחד מטובי קופצי הבייס בעולם, מסביר זאת כך: "מאז שאתה ילד קטן, אתה חולם על הדברים שתשיג. ברגע שאתה מתקרב להגשמת החלום הזה, צץ עוד אחד. יש תמיד תשוקה להמשיך ללמוד, להמשיך להתפתח. הנה הקו. בוא נדגדג אותו קצת. ואז אתה מבין שזה לא הקו בעצם. שהבלתי אפשרי הוא למעשה קצת יותר קדימה, אז בוא נלך לשם ונדגדג אותו שוב. אתה עושה את זה מספיק זמן, ואתה פשוט מתרגל לזה".

לזה מתכוונים הספורטאים כשהם מדברים על התקדמות. וולש גלש ב"מלתעות" מאז שהיה ילד. הוא גלש במשך ימים, שבועות, חודשים ושנים, וכל הזמן הזה הוא דחף את עצמו, עלה לגלים בגובה שלושה, שישה ותשעה מטר. גילה לאט ממה הוא עשוי, באמצעות בחינת הגבולות שלו - הוא חווה חוויות של כמעט מוות, התגבר על פציעות ופחדים, השחיז מיומנויות, התחזק, הפך חכם

שיין מק'קונקי

ה-26 ב מארס 2009 היה עוד יום במשרד עבור שיין מק'קונקי. הוא בילה את הבוקר עם ג'יי טי הולמס. הם לקחו רכבל לפסגת סאס פורדוי, הר בגובה 2,951 מטר ברכס הדולומיטים. בפסגה יש מסעדה ונקודת תצפית יפה. הם שתו כוס קפה במסעדה, ובילו זמן מה בנקודת התצפית, בחיפוש אחר נקודה ממנה יוכלו לזנק לקפיצת הסקי-בייס הכפולה. הם מצאו נקודה, אבל החליטו לשמור את הקפיצה הזאת ליום אחר. במקום זה, היה שם צוק בגובה 609 מטר. מק'קונקי קפץ ממנו בקיץ בשנה שעברה. היום - אם

וולש לקח עשור של חוכמת גלישה והפך אותו על פיו. הוא עשה את הבלתי אפשרי. הוא חתר לתוך גל שהיה כל כך מחוץ לתחום לחותרים, שהיה צורך להמציא ענף ספורט חדש לחלוטין. וזה עוד דבר שצריך לדעת על עשיית הבלתי אפשרי: הכול נראה אחרת מבפנים. בשביל וולש זה לא היה בלתי אפשרי, זה היה נורמלי. כמו לאכול ארוחת בוקר

יותר - השיג השכלה באופן עצמאי, כמעט ברמה של תואר ראשון, בהידרודינמיקה, מטאורולוגיה, מנגנוני הגוף. "זו השכלה מסוג אחר", אומר אנדי וולש, ראש מחלקת הישגי ספורט ברד בול. "היא לא רשמית. המורה הוא הסביבה. זה למעשה תהליך של גילוי מונחה".

הצופים כמובן לא מבחינים בכל זה. אנחנו לא יכולים לראות התקדמות. כשאנחנו רואים גולש רוכב על הגלים ב"מלתעות", המוח שלנו לא מסוגל לתפוס את כל התמונה. מערכת תבנית הזיהוי של המוח בנויה כך שהיא מחברת דומה עם דומה, אבל מתי בחיינו שמנו אנחנו את עצמנו בנתיבה של גודזילה?

אין לנו שום בסיס להשוואה.

אז אנחנו מסתכלים על "מלתעות" וחשים פחד, אימה ויראת כבוד - כי כך האבולוציה דאגה שנרגיש. אבל זה לא מה שוולש הרגיש. "האמת", הוא אומר, "הרגשתי כמו עוד יום במשרד".

•

הרוח הארורה הזאת תירגע קצת - הוא רצה לקפוץ ממנו בחליפת כנפיים.

דיישר מספר שפעם אחת מק'קונקי התרסק על בית, בקפיצת בייס שהשתבשה, ונפגע בגבו. כשהלך לרופא, שאל אותו זה איך זה קרה. "שיין סיפר לו מה הוא עושה לפרנסתו", אומר דיישר. "הוא ריסק חוליה, וזה היה רציני. הרופא אמר לו שהוא לא יוכל בשום אופן לעשות סקי או לצנוח צניחה חופשית יותר. שיין הביט בו ואמר 'אז בעצם אתה אומר לי שאני צריך ללכת הביתה, להוציא את האקדח שלי, להכניס אותו לפה וללחוץ על ההדק'".

צריך לקחת את זה בחשבון כשעוסקים בקצה העליון של ספורט אקסטרים: שווה למות בשבילו. ויותר ויותר, זה מה שקורה.

טרבור פיטרסן, מארק פו, פיטר דאבי, דאג קומבס, סר ג'ונסון, סיום מילוסקי, ריאן הוקס, מייקל רירדון - היו לא מעט מקרי מוות לאחרונה, והספורטאים מודעים לכך. כמה ימים לפני שמק'קונקי עמד על פסגת הסאס פורדוי באיטליה, הוא עמד עם דיישר בבית, באיידהו. "הוא הטיף לי", נזכר דיישר. "מה אנחנו עושים לפרנסתנו? לשנינו יש משפחות. אתה צריך לסגור את כל הקצוות. אתה צריך להכין צוואה".

בפסגת הסאס פורדוי הרוח נרגעה. מק'קונקי והולמס עלו לצוק ונקשרו בחבלים עד לנקודה בדיוק מתחת לקצה הצוק. מק'קונקי זרק אבנים וספר שניות. עשר, אולי 12 שניות עד לפגיעה בקרקע. המון זמן, הוא העריך, בשביל לעשות כל מה שצריך לעשות בדרך למטה. נקודת הזינוק שלהם תהיה קריטית. הם בנו רמפה לקפיצה בקצה הצוק, אבל השלג היה מחורבן ומשהו לא הסתדר, אז הם התחילו מההתחלה.

הם לבשו את ציוד התעופה שלהם, והולמס קפץ ראשון. הוא כיוון את מגלשי הסקי שלו לכיוון הקצה, פנה כמה פניות קטנות בדרכו למטה, וזינק מהצוק בסלטה כפולה מושלמת לאחור. מק'קונקי נשאר לבד. הוא חבש מצלמת GoPro על ראשו והיה לו ציוד הקלטה. "או, יה", אמר למיקרופון. "קדימה, לעוד קפיצת סקי-בייס". הוא נשף נשיפה עמוקה, רק אחת, וכיוון את המגלשיים לכיוון הצוק.

•

בהתחשב בסיכויים, בסיכונים ובמספר מקרי המוות המתרבים, אי אפשר שלא לתהות מה הכוח המניע את הספורטאים האלו. נכון, בשנים האחרונות הכסף מנותני חסויות ותשומת הלב מהתקשורת גדלו, וניתן להגיע לשיאים אדירים של תהילה. אבל המוטיבציה הבסיסית של רוב הספורטאים עמוקה הרבה יותר.

קחו לדוגמה את חותר הקיאק טאו ברמן. כשהוא ראה לראשונה את מפלי לייסי, ב-2007, הם היו סתם רצועת גרניט יבשה לגמרי בגובה 91 מטר, במורד הר שגלש לתוך האוקיינוס הפסיפי. אבל ברמן ראה גם הוא קווים, והוא דמיין איך הרצועה הזאת עשויה להיראות כשההרים מעליה יהיו מכוסים שלג והמפלים יישטפו במי הפשרת השלגים. הוא דמיין נהר. הוא דמיין מה תהיה ההרגשה לקפוץ לתוך הקיאק שלו, להיכנס לתוך הזרם

הוא דמיין מה תהיה ההרגשה לקפוץ לתוך הקיאק שלו, להיכנס לתוך הזרם הזה ולשוט במהירות עצומה במורד ההר הזה. אולי, הוא חשב, אם הכול ילך בדיוק לפי התכנית, אם כל מכת משוט ותנועת גוף וכל החלטה אחרת של שבריר שנייה תבוצע ללא רבב, הוא עשוי לצאת בחיים מהקצה השני

טאו ברמן בגלים גבוהים

הזה ולשוט במהירות עצומה במורד ההר הזה. אולי, הוא חשב, אם הכול ילך בדיוק לפי התכנית, אם כל מכת משוט ותנועת גוף וכל החלטה אחרת של שבריר שנייה תבוצע ללא רבב, הוא עשוי לצאת בחיים מהקצה השני. הוא כבר חתר בזרמים במהירויות קרובות ל-80 קמ"ש. מלמעלה עד למטה היה מה, אולי 15 שניות? השאלה היא: האם הוא יוכל להיות מושלם לחלוטין במשך 15 שניות? האם הוא יוכל להיות ללא רבב?

ברמן לא היה בטוח שיוכל. אבל הוא היה בטוח שהוא סקרן.

"בחיי היומיום שלנו", אומר ברמן, "מתי אנחנו מגיעים לשלמות? ואיך אנחנו יודעים? יש תמיד שטח אפור. זה היה דייט מושלם? איך אתה יכול לדעת? עשיתי עבודה מושלמת בעבודה? קשה לומר בוודאות. במפלי לייסי, אם אני עושה החלטה גרועה, יש סיכוי סביר שאני מת. אבל אם אני יוצא מהצד השני ואני עדיין חי, טוב, אז אני יודע, שלמשך אותן שניות, הייתי מושלם.

"אנחנו לא לומדים באמת מה הכי חשוב עד שאנחנו עומדים בסכנה לאבד אותו", הוא אומר. "אני חושב שהכי חשוב להישאר בחיים. זאת הנקודה בעצם. אבל רוב האנשים לא מסכנים את חייהם מרצונם ובאופן קבוע, לכן הם מפסידים את זה. כשאתה מסכן הכול, אתה מבין טוב מאוד ומהר מאוד כמה אתה אסיר תודה פשוט להיות בחיים".

מסיבה זו, ברמן חתר במפלי לייסי בתחילת אביב 2008, כשנה לאחר ששקל לעשות זאת לראשונה. הזרם היה בעייתי יותר משציפה. חותרי קיאק נזקקים למים עמוקים כדי לשלוט בנפילה, אבל השלג באותה שנה היה קל, לכן לא היו הרבה מי הפשרת שלגים באותו יום. עומק המים היה פחות מ-10 ס"מ. הלך הסיכוי ל-15 שניות ללא רבב. ברמן ירד מלמעלה עד למטה ב-11 שניות. כריס ספליוס, חותר אולימפי לשעבר, שהפך למדריך שיט הרפתקני בנהר, סיכם את המסע: "טאו ברמן, מפלי לייסי - מטורף, בלי צל של ספק".

11 שניות של טירוף בלי צל של ספק - וכולן מושלמות.

•

הפיסה האחרונה בפאזל הזה היא מעט מידע טכני, שמשלים את התמונה. הגיע הזמן לבדוק מהו הריגוש מבחינה ביולוגית.

קודם כול, המושג "מכור לאדרנלין" לא מתאים כל כך. למען האמת, רבים מהספורטאים לא רוצים בכלל בכימיקל הספציפי הזה. "אם אני מרגיש אדרנלין", אומר ברמן, "זה אומר שאני מרגיש פחד. זה אומר שאני לא מוכן לעשות את מה שאני עומד לעשות וכדאי לסגת". אבל זה לא אומר שהספורטאים האלה לא רודפים אחר ריגוש. לקיחת סיכונים משחררת למוח, מלבד אדרנלין, גם קבוצה של נוירוכימיקלים שעושים הרגשה טובה, ביניהם אנדורפינים, שהם משככי כאבים טבעיים, חזקים פי 100 ממורפיום. דופאמין, עוד נוירוכימיקל שמשתחרר בפעילות אקסטרים, הוא מה שקוקאין משחרר למוח, ומסיבה זו הוא אחד החומרים הממכרים ביותר הקיימים. יש גם אננדמידים, הגרסה של הגוף ל-THC; נוראפינפרין, הגרסה הטבעית שלנו לספיד ואולי גם סרוטונין, שהוא הסיבה שכל אותם ילדי הרייב אוהבים כל כך אקסטזי. מוזר - אם תנסה להכין קוקטייל של כל הסמים האלה ברחוב, התוצאה תהיה מנת יתר, אבל המוח יכול לעשות זאת באופן טבעי - ללא סכנה של מנת יתר - אם התנאים מתאימים.

כל הכימיקלים האלה מופרשים במצב שהספורטאים קוראים לו "הזון", או, כפי שמעדיפים המדענים לכנותו, "מצב זרימה". את המונח הזון טבע קוסם הבייסבול טד ויליאמס, ואילו מצב זרימה הוא מונח שטבע הפסיכולוג מיהאי צ'יקסנטמיהאי, שהשתמש בו כדי לתאר מצב של "להיות מעורב כל כך בפעילות, שלא אכפת משום דבר אחר. האגו מושלך הצדה. הזמן טס. כל פעולה, תנועה ומחשבה נובעות באופן בלתי נמנע מהקודמות להן, כמו בנגינת ג'אז. כל יישותך מעורבת, ואתה מנצל את כל יכולותיך במידה מרבית".

מדענים מתארים מצבי זרימה כביצוע מעולה מלווה בעונג מוגבר. מייקל זקס, פסיכולוג ספורט מאוניברסיטת טמפל, שערך גם מחקרים נרחבים על מצבי זרימה, הגדיר זאת כ"תחושה מוגברת של רווחה, הערכה מועצמת של הטבע והתעלות מעל הזמן והמרחב". לפי המחקר שלו, מצבי זרימה הם מגוונים, החל משיאים נעימים עד אושר שהוא כמעט בלתי נסבל, שמעניק תחושה כאילו-אלוהית של עוצמה ואיתנות.

מצבי זרימה שכיחים כמעט בכל פעילות שדורשת ריכוז אינטנסיבי ויש בה איזון מושלם בין האתגר שלפנינו לבין כלל היכולות שלנו. באיזון הזה בין רמת האתגר לבין רמת היכולת - שידוע גם בתור אותה נקודה מתוקה שבין חרדה לבין שעמום - נמצא הזון. וכל אחד יכול למצוא את שלו. מצבי זרימה מוכרים בקרב מנתחים, אמנים ושחקני שחמט, ובכל המקרים מתוארים המצבים האלה במונחים של משמעות החיים. "יש רגעים שבולטים מתוך הכאוס של חיי היומיום כמו אלומות אור זוהרות", כותבים צ'יקסנטמיהאי ופסיכולוגית הספורט סוזן ג'קסון בספרם "זרימה בספורט". "אפשר לומר שכל המאמץ של המין האנושי במהלך מילניום של היסטוריה היה מכוון להשגת אותם רגעים חמקמקים של סיפוק והפיכתם לחלק גדול יותר מהקיום היומיומי".

וזאת לא רק דעתם. במהלך חצי המאה האחרונה הגיע כמעט כל איש אקדמיה שחקר את השאלה הזו למסקנות דומות. כולנו מחפשים מצבי זרימה, כל הזמן. אבל הנה הרכיב החסר, שמחזיר את משחקי האדרנלין לתמונה: בגלל עומק הריכוז הנדרש, בגלל מפל הנוירוכימיקלים המשתחררים במוח, בגלל עוד 1,000 סיבות נוספות שמסובך מדי לפרט כאן, ספורט אקסטרים הוא כנראה הדרך המהירה ביותר להשיג את המטרה הזאת, השביל הקצר ביותר להשגת מצב זרימה.

וברגע שאתה בתוך מצב זרימה, מתרחש הקסם האמיתי. הזון הוא רגע יקר כל כך משום שבו הבלתי אפשרי הופך לאפשרי. מייקל זקס סבור שמצבי זרימה "עומדים מאחורי כל טבעת אליפות שהושגה אי פעם". הכימיקלים שמשוחררים במוח במצב זרימה נוצרים אמנם בתהליך טבעי, אבל זה לא אומר שהמצבים האלה אינם ממכרים. צ'יקסנטמיהאי אומר שאנשים יעשו מאמצים אדירים כדי להיכנס למצבי זרימה, גם במחיר אישי גבוה מאוד, ומסיבה זו הוא מכנה מצבי זרימה מצבים אוטוטליים, כלומר מצבים שהם עצמם המטרה ולא רק האמצעי. הפסיכולוג מייקל ג'רוויס מציין ש"אם תבחן את הסיכונים שהספורטאים האלה לוקחים, את שיקול הדעת הלקוי שהם מפעילים פעמים כה רבות, אז כן, ברור למדי שאתה מסתכל על התנהגות של מכורים".

•

טיילר בראדט נופל עם הקיאק ממפלי פאלוז בגובה 56.7 מטר

המושג "מכור לאדרנלין" לא מתאים כל כך. למען האמת, רבים מהספורטאים לא רוצים בכלל בגימיקל הספציפי הזה. "אם אני מרגיש אדרנלין", אומר ברמן, "זה אומר שאני מרגיש פחד. זה אומר שאני לא מוכן לעשות את מה שאני עומד לעשות וכדאי לסגת"

ב-26 במארס 2009 מק'קונקי ביצע את הקפיצה באופן מושלם. הוא גלש מפסגת הסאס פורדוי ועשה מה שלא הצליח לעשות בתחרות ה-Crested Butte כל כך הרבה שנים קודם לכן: סלטה כפולה מושלמת לאחור. זו היתה הפעם האחרונה שמשהו בחייו הלך כמו שצריך. רגע לאחר מכן הוא הושיט את ידו למטה כדי לשחרר את מגלשי הסקי, אבל רק המגלש הימני השתחרר. הוא הסתבך עם השמאלי. הוא שלח את ידו כדי לפתוח ידנית את הקשירה, אבל התנועה הפכה אותו על ראשו - מה שאומר שהוא לא יכול לראות את הקרקע המתקרבת וגם לא לפרוש את המצנח שלו מחשש שיסתבך עוד יותר. דיישר ואחרים טוענים שצריך לפתוח את המצנח בכל זאת, אבל מק'קונקי טען תמיד שצריך קודם לשחרר את מגלשי הסקי, להיכנס לתנוחה יציבה לתעופה, ורק אז לפתוח את המצנח. הוא הצליח למעשה לשחרר את המגלש ולהיכנס לתנוחה יציבה. "הוא התאושש באופן מדהים", אמר הולמס לאחר מכן. "אבל זה כבר היה מאוחר מדי".

מק'קונקי מת במקום. הוא השאיר אחריו אישה, ילדה בת שלוש, ו-15 שנות מורשת, שלמרות שיעור ההתקדמות המואץ בתחומי הספורט הללו, סביר להניח שתישאר ללא מתחרים למשך זמן רב. לזלי אנתוני, לשעבר עורך המגזין "פאודר", כתב בספרו "כוכב לבן", "הסופרמן של עולם הסקי איננו". קפיצת הסקי-בייס הכפולה היא פרק שעוד לא נכתב. הולמס אומר שזה רק עניין של זמן, ואם הוא לא יעשה אותה, מישהו אחר יעשה זאת. זוהי המסורת. ככה זה בדברים האלה. וזאת באמת הסיבה שמק'קונקי נחשב גאון. הוא עשה מה שעושים כל הגאונים: הוא שבר את התבנית. הוא פקח את עינינו. הוא הקריב את חייו כדי שאנחנו נוכל, אולי, להמציא את שלנו מחדש.

הבלתי אפשריים

אמרו שבלתי אפשרי לעשות את זה. אז אמרו

* שיא בקפיצה מצוק על מגלשי סקי: "זה היה אמור להיות רק ניסיון", אמר מאוחר יותר גולש הסקי הנורווגי פרד סיוורסן. "ככה בקטנה". ב-2008, כשמצלמות ומסוק עוקבים אחריו (חפשו אותו ביוטיוב), לקח סיוורסן פנייה לא נכונה ועף בטעות מצוק. הוא נפל ממצוקים בגובה של 3.5 מגרשי פוטבול, היישר אל תוך השלג. הוא יצא מזה כמעט בלי שריטה.

* גל בגובה 27 מטר: בנובמבר 2011 הפך גארט מק'נמארה מהוואי לגולש הראשון שגלש על גל בגובה 27 מטר, ליד חופי פורטוגל. (השיא הקודם היה 23 מטר). הנחשול הפתיע את כולם כשעלה מן הים כמו גורד שחקים ששועט קדימה. "איכשהו, אלוהים שמר עלי והצלחתי לעשות את זה". האם הוא משוגע? "חצי מהאנשים חושבים שכן, והחצי השני פשוט... בעצם, כולם חושבים שאני משוגע".

* ה-900: גולשי סקייטבורד כבשו את האולי 540, הקיקפליפ 540 והוואריאל 720. רק ה-900 החמקמק נשאר - סיבוב באוויר של 900 מעלות (2.5 סיבובים), על סקייטבורד בקפיצה מרמפה. "כולנו ניסינו את זה והתאבדנו על זה", אמר טוני הוק על הקפיצה. עד שזה קרה. באקס גיימס ב-1999, הוק עשה את זה בענק.

* היפוך כפול אחורה באופנוע: רוב האנשים חשבו שזה בלתי אפשרי מבחינה אירודינמית - שני היפוכים לאחור בזמן נהיגה קדימה על אופנוע. טרוויס פסטראנה הצליח לעשות את זה באקס גיימס ב-2006. חגיגת הניצחון שלו לאחר מכן - שכללה נפילות, דחיפות, חיבוקים ודמעות - שברה כנראה שיא עולם בכוח סבל. הפרשן: "תוציאו את ספרי ההיסטוריה!"

* שיא בקפיצת בייס: 22 יום לקח לצוות האוסטרלי גלן סינגלמן והת'ר סוואן - בעל ואישה - להגיע למרו פארק בהרי ההימלאיה, בקור של מתחת לאפס, כדי שיוכלו להשליך את עצמם מראש צוק בגובה 6,604 מטר, בשעה 14:04 ב-23 במאי, 2006. הם עפו 90 שניות במהירות שוברת-מפרקת בחליפות כנפיים, לפני שפרשו את המצנחים שלהם. זה מה שנקרא זוג מהשמים.

20Q

שחר פרנהיימר
צילום: זיו שדה

תמיר מוסקט

השנה האחרונה היתה אחת הפוריות בקריירה של תמיר מוסקט. מלבד עבודה והופעות בעולם עם הבלקן ביט בוקס והקמת צמד חדש עם גלעד כהנא, הוא הפיק את אסף אבידן, חווה אלברשטיין והבילויים ● איך נראים החיים של המפיק הכי חם בתעשיית המוסיקה הישראלית?

"לבוא ולהגיד לחווה אלברשטיין 'בואי נחליף את הטקסט של הפזמון' זה לא דבר פשוט. זו חווה פאקינג אלברשטיין"

Q1

פלייבוי: תמיר מוסקט. ניו יורק או תל אביב?

מוסקט: 13 שנה בניו יורק הספיקו לי. אם היית שואל אותי את השאלה הזו בימי ניו יורק, לא יכולתי לראות את עצמי חוזר לת"א. אבל החיים מלאים בהפתעות, ואחת מהן היא אהבה. אז בראש רשימת הסיבות זה הדבר שהצליח להחזיר אותי ארצה, בשילוב עם הצלחה בינלאומית של BBB (בלקן ביט בוקס), מה שנתן לנו את הזכות לחיות איפה שבא לנו ועדיין להסתובב בכל העולם. פתאום מיקום הפסיק להיות רלוונטי. ועוד כמה תובנות על משפחה, כמו הרצון להיות קרוב להורי על בסיס קבוע.

Q2

פלייבוי: הגעת לניו יורק ב-1995 ומצאת את עצמך פועל בוויליאמסבורג, שכונה שכיום נחשבת לאחת היקרות והטרנדיות בעיר. ספר על ויליאמסבורג של אמצע שנות ה-90.

מוסקט: פשוט מאוד, שכונה פולנית/מקסיקנית עם אוכל מצוין, פשע, ושכר דירה זול. זה מה שעזר לנו למצוא לופט של 700 מטר מרובע במחיר סביר ולפתוח את Vibromonk Records. אז לא נראה באופק מה הולך לקרות לשכונה, אבל אחרי כמה שנים התחלנו להבין איפה אנחנו נמצאים. זה נתן לנו עשור של עשייה במקום שבעבע תרבות, אבל עם השינוי בפני השכונה, שכר הדירה הוכפל, הפשע ירד והתחלנו לראות היפסטרים בכל מקום. זה היה הסימן לעבור לצ'יינה טאון.

Q3

פלייבוי: למפיק מוסיקלי דרושות תכונות רבות ומגוונות. מה שתי התכונות שהופכות מפיק מוסיקלי למפיק מצוין?

מוסקט: הייתי אומר ככה: 1. בחירה קפדנית של הפרויקטים עושה את כל ההבדל. בעצם זו לא תכונה, אבל בטח שצריך להתכוון לעניין. ברגע שהמוסיקה עושה לך את זה, אבל על אמת, אפשר לשמוע את ההבדל בתוצאה. כשהכימיה נכונה בין המפיק לאמן ויש שיח בריא, כל ילד ירגיש את ההבדל.

2. לגבי תכונות - הייתי אומר אורך רוח. מפיק טוב יכול להביא את המוסיקה לכל מקום שהוא רוצה, רק צריך לקחת צעד אחורה לפעמים ולדעת איך לעקוף בסיבוב, באווירה טובה כמובן.

בנוסף, סוג של עקשנות על הוויז'ן שלך כמפיק, זה שרואה את התמונה בגדול. בדרך כלל האינסטינקטים הראשונים של מפיק טוב ובעל ניסיון הם הדבר המדויק ביותר. לרוב יש לנו נטייה לשכוח את התובנות הראשוניות האלו במהלך הפרויקט. מניסיוני, ההתעקשות על האינסטינקט הראשוני הזה של מה נכון, מה לא נכון, מתאים לאמן או פחות מתאים וכו', היא התשובה להקלטות מוצלחות.

Q4

פלייבוי: הפקת כמה שירים למרינה מקסמיליאן בלומין, אחת המוסיקאיות המוכשרות שגדלו כאן בשנים האחרונות. האם יש לה סיכוי להצליח בחו"ל ומה היא צריכה לעשות בשביל להגיע לשם?

מוסקט: הפקתי עם מרינה EP. היה תענוג לעבוד עם מרינה, הסתדרנו נפלא והיא הורסת - את זה כולם יודעים. סיכוי יש לכולנו, ולא אני זה שאתן עצות לגבי מה היא צריכה לעשות כדי להגיע לשם, אבל דבר אחד אני מרגיש באופן די נחרץ כשזה מגיע לאמנים ישראלים ששרים אנגלית - אי אפשר למכור קרח לאסקימואים. את זה כבר למדנו מזמן. כך שלדעתי, העניין הוא למצוא את הדבר הזה שיש לך ואין לזמר אמריקאי או אנגלי טיפוסי, אחרת על מה ולמה?! וזה גם בדרך כלל לא עובד כשמנסים להישמע כמו ולהיראות כמו. וזה כמובן בלי שום קשר למרינה.

Q5

פלייבוי: הפקת השנה את אלבום הסולו של אסף אבידן. היה שם אתגר לא קטן.

מוסקט: ללא ספק. זה היה פרויקט של שנה. אני לרוב מקבל פניות מאנשים שמחפשים שינוי בתפישה ביחס למה שהם עושים בדרך כלל, ורוצים ביחד אתי לעבור את התהליך הזה. וזה היה הסיפור של אסף וגם של חווה אלברשטיין. אסף עשה הרבה תקליטים עם המוג'וז וחיפש סאונד חדש. בשביל לעשות את המוכר דרוש מפיק שעושה את העניינים הטכניים ואורז את כל הסיפור, ואת זה אסף עשה הכי טוב בתקופה של המוג'וז. לרוב לא תמצא אותי בתקליטים האלה - או כי לא פנו אלי או כי סירבתי. אותי יותר מעניין לעשות, לשנות. זה היה תהליך מעניין לעבור עם מישהו שיש לו קריירה בינלאומית, וכמובן שכרוך בזה גם יותר סיכון כתוצאה מכך. עשינו את האלבום בסטודיו שלי. חוץ מטרומבון פה וחצוצרה שם, זה בעצם היה תקליט של צמד - כי ניגנו את כל הכלים. זה

היה תהליך מעניין, כי ראשית אסף השאיר את האסתטיקה שלו מאחור, רוקנרול וכו', ושנית כי זה היה תקליט שעשה לו את הפריצה הכי גדולה בקריירה. כיום אסף ממלא אולמות וזה תקליט שהגדיל את אסף פי כמה וכמה בעולם, ומגיע לכולם את הקרדיט. קודם כול לאסף, שהלך למקומות חדשים, וכמובן למי שעשה את זה אתו.

Q6

פלייבוי: זו היתה שנה מרתקת מבחינתך, בה הפקת גם לחווה אלברשטיין, אייקון של ממש במוסיקה הישראלית, את האלבום "ואיך אצלך".

מוסקט: חווה עושה את האלבומים שלה כבר שנים עם אותם אנשים, כמו משפחה. אותם נגנים, אותו מפיק. אני מרגיש שמכל האמנים שפנו אליי לעבודה משותפת, היא האמן שעשה הכי הרבה ריסרץ' על העבודה שלי - דווקא היא, שיכולה להרים טלפון ולבחור עם מי לעבוד. חווה היא אמנית שחושבת קדימה. היא לא באה להופעה כדי לדפוק להיטים, היא בוחרת בקפידה ולקחה החלטות אמיצות בקריירה שלה.

זה היה מדהים שחווה באה בזכות משהו שהיא שמעה. בקשר לעבודה אתה, אני השבעתי את עצמי לא לבוא ממקום של יראת כבוד. לבוא ולהגיד לה "בואי נחליף את הטקסט של הפזמון", זה לא דבר פשוט. זו חווה פאקינג אלברשטיין, ומי כמוה יודע על טקסטים. למדתי להעביר את ההערות ביראת הכבוד הדרושה. אבל כך אני מתייחס לכל מי שעובד אתי, גם אם הוא אמן לא מוכר: לדחוף כמה שיותר גבוה, שיהיה חדשני ומקורי, לעבוד באינטנסיביות. צריך לדעת לשבור את הקרח ולמצוא את השפה המשותפת.

אני תמיד עובד בדיאלוג, אני אף פעם לא אומר מה לעשות, הרצון שלי הוא להביא את האמן להסכמה ולהבנה. התהליך עם חווה היה אטי ובריא, תהליך ארוך של איסוף חומרים. ישבנו קרוב לשנה והחלפנו רשמים. וכשהשירים היו שם, התהליך של לבוא להקליט היה משני, כי ידעתי שחווה אוהבת את האסתטיקה של מה שאני עושה. לקחת את חווה למקום האישי זה היה אחד הניצחונות הגדולים שלי. האלבום מתעסק באבל ובמוות בגוף ראשון. כמובן שזה עטוף בשפה חדשה שלא שמעו ממנה, אך מצד שני הוא עדיין מצטט את האווירה של חווה מפעם לפעם. בסוף היום היה חיבור פשוט טוב, וכשהתחלנו לעבוד והשתמשתי בסאונדים שלי עם הקול שלה, היא פשוט היתה מוקסמת. אני חושב שהיתה כימיה יוצאת דופן.

Q7

פלייבוי: מתי התחלת לנגן?

מוסקט: אני לא זוכר מתי התחלתי לנגן. זה היה בגיל כל כך צעיר שאין לי זיכרון של הרגע, זה פשוט תמיד היה שם ותמיד היה ברור שזה מה שאעשה כשאגדל. ההשפעות שלי כילד היו מה שהורי שמעו. אבי היה מוסיקאי בחצי הראשון של חייו ושמענו מוסיקה קלאסית ובי-בופ כל הזמן. בעיקר רסיטלים לעוגב. אמא הקשיבה למוסיקה ברזילאית ואפריקאית וזכור לי היטב איך אני יושב עם אוזניות על השטיח במשך שעות ומקשיב לתקליטים האלו וקורא את הקרדיטים על העטיפה. הטייטל של מפיק נראה לי כמו משהו מסתורי ששווה לבדוק.

Q8

פלייבוי: תפקיד המוסיקה פעם היה להעלות לשיח נושאים שנדחקו לשוליים, לעורר מחאות ולהניע שינויים. האם משהו השתנה בציפיות הקהל ותרבות הצריכה? כיצד אתה רואה את תפקיד המוסיקה כיום?

מוסקט: אני לא חושב שהרבה השתנה. הייתי מוסיף שתפקיד המוסיקה בנוסף לכל הנאמר היה גם פונקציונלי - לשמח, להעביר את הזמן בזמן הבישול, בזמן העבודה בשדה, פשוט מאוד ובסיסי לכאורה. זה דיון פילוסופי עמוק וארוך, אבל בקצרה אומר את זה כך: בגדול, אמנים בארצנו מפחדים לומר מה הם חושבים. זה מבאס אותי מאוד. וככל שהפחד גדל הם שוכחים מה הם רצו לומר, אם היה כזה דבר. להיות אמן שמעלה נושאים קשים ומורכבים לשיח הציבורי דורש אומץ ואימון, אימון בלומר, באיך לומר וכו'. אין מצב שתכתוב משהו כזה כשפחד וחשש מתגובות זה מה שמוביל אותך. לכן אני כל כך אוהב להקות כמו הבילויים. הם לא רואים ממטר, ואתה יודע מה - בגלל זה הם לא חוטפים בראש יותר מדי.

Q9

פלייבוי: איזה מוסיקה אתה בשום אופן לא מוכן להפיק?

מוסקט: סגנונית? אין כזה דבר. כשמשהו טוב הוא טוב, זה חוצה ז'אנרים.

Q10

פלייבוי: סמים בתהליך היצירה המוסיקלי - כן או לא?

מוסקט: קודם כול, כן! אבל ברצינות - ראיתי סיטואציות בהן זה נהדר, כמובן במידה; מעורר יצירתיות, מעלה רעיונות פרועים וטובים, משחרר, ופותח את הראש. וראיתי סיטואציות שזה קטסטרופה, כל כך תלוי מי לוקח. אני תמיד שואף לאולטימט זן, שזה להגיע גבוה על היי טבעי. אבל עד אז, קצת חשיש לא הרג אף אחד.

Q11

פלייבוי: בתור מפיק מוסיקלי, כמה אתה מתייחס לטקסטים?

מוסקט: טקסטים טובים באמת יכניסו אותי לפרויקטים כמעט על עיוור, ואז כמובן אתייחס אליהם ברגישות רבה. טקסט רע ירחיק אותי מפרויקטים כמו מאש. ובוא נבהיר עניין אחד - לא מדובר על עומק תמיד. טקסט טוב יכול להיות פשוט, מצחיק או אינפנטילי. אבל שיהיה שנון, אינטליגנטי או אחד מהדברים הטובים האלו. לפעמים בא טרק שהטקסט בו הוא חלק מהעניין ולא העיקר, ואז להדגיש אותו לא יהיה נכון. כך שבדרך כלל הטקסט עצמו יכתיב כמה תשומת לב הוא צריך.

Q12

פלייבוי: כשאתה מבשל, אתה משתמש באגוז מוסקט?

מוסקט: לפעמים. אבל אני מת על ענבי מוסקט ועל יינות שעושים מהם.

Q13

פלייבוי: הקמת עם גלעד כהנא את הצמד "לא כוחות". איך זה לעבוד עם גלעד?

מוסקט: פשוט מעולה! אחד החיבורים הטובים. גלעד הוא אמן של השפה העברית, נקודה. זו ברכה לעבוד עם מישהו ברמת כתיבה כזו ועם יכולות אלתור כאלו. זה די נדיר שאני מעורב בכזו רמה בפרויקט. לרוב יש לי את הלהקה שלי וכל פרויקט אחר הוא סוג של רומן מהצד. אני שם את כל-כולי בכל דבר שאני מעורב בו, אבל תמיד יש לזה התחלה וסוף. כשמשהו מכניס אותי עמוק פנימה כמו "לא כוחות", זה אומר שיש מספיק סיבות. כמובן המוסיקה, אבל גם הכימיה היוצאת דופן, הראייה קדימה לאן ואיך המוסיקה הולכת, גם בצורת השיווק וכו', ובעיקר חוש הומור משותף - שיהיה מה שיחזיק ברגעים הקשים.

Q14

פלייבוי: ישראל היא כור היתוך מלא מהגרים ותרבויות, וגם בה פועלים מוסיקאים מוכשרים מאוד. בלקן ביט בוקס יכלה לקום גם בתל אביב?

מוסקט: כיום אולי זה היה אפשרי, אבל ב-2005 לא הרגשתי ככה וגם לא חייתי פה, כך שקשה לדעת בראייה לאחור. ההרכב הוקם בניו יורק וחי שם במשך שנים רבות וקשה לי לראות איך מנתקים את החוויה הניו יורקית מ-BBB. כל מהות המוסיקה שלנו היתה החיבור עם חברים מהגרים, כי אנחנו היינו מהגרים בעצמנו. כך שהמוסיקה באה ממפגשים הזויים עם אנשים הזויים, כי כולנו היינו באותה סירה.

Q15

פלייבוי: ספר על ההופעה הכי מטורפת שהיתה לך עם הבלקן ביט בוקס.

מוסקט: יש כמה וכמה כאלה, אבל: 1. מקסיקו סיטי. הופעה בכיכר המרכזית של העיר, משהו שתוכנן להיות מול 10,000 איש ונגמר ב-60 אלף. עד היום לא ברור מה קרה שם, אבל לא

מתוך "משחקי הכס"

"אמנים בארצנו מפחדים לומר מה הם חושבים. זה מבאס אותי מאוד. וככל שהפחד גדל הם שוכחים מה הם רצו לומר"

אשכח את ההופעה הזו, פלוס העובדה שהייתי מחובר לבלון חמצן חצי מההופעה כי יש לי קושי לנשום במקומות גבוהים. מתאר לעצמך את הסיטואציה?

2. הופעה בפסטיבל גדול בצרפת. עלינו על הבמה ותוך 10 דקות, תומר (יוסף) דפק נפילה מטורפת מבמה גבוהה במיוחד, איבד את ההכרה ומצאנו את עצמנו בבתי חולים ובמסע כואב הביתה.

Q16

פלייבוי: איך אתם עובדים בלהקה? מי מביא את הטקסטים? מי מביא את המוסיקה? מי מביא את העיבודים?

מוסקט: הטקסטים לרוב מתחילים אצל תומר, הם תמיד נכתבים כששלושתנו - אני, תומר ואורי קפלן בחדר יחד, עוברים שכתוב של כולנו ורק אז מוכנים לעבודה. המוסיקה נכתבת יחד באולפן, וכמו כן העיבודים. הביטים מתחילים לרוב אצלי. אני עובד על רעיונות בסיסיים שהם ההתחלה לשירים של BBB. משם הם עוברים דרך, עם רמת פתיחות גבוהה מאוד מהחברים, ויכולת לשנות רדיקלית דברים בלי להיתפש לרעיונות ללא סיבה מוצדקת, אבל פחות או יותר זה התהליך. אני מבין עם הזמן שפיתחנו צורה די יוצאת דופן של עבודה. זה מרגיש סופר-טבעי, אבל לא מוצאים הרבה סיטואציות כאלו, במיוחד לא עם שלוש מוחות, שכולם מוסיקאים דעתנים עם רעיונות ודעה.

Q17

פלייבוי: איך אתה רואה את ההתפתחות האמנותית והמוסיקלית של ההרכב מאז יציאת האלבום הראשון?

מוסקט: האלבום הראשון היה פרויקט של אורי קפלן ושלי עם אורחים מחצי עולם ושפות שונות ומשונות. לא חיפשנו קו מוביל בשירה אלא רק באסתטיקה ובאווירה של המוסיקה. כיום אנחנו להקה אמתית. הסנטר שלנו מבחינת אמירה זה תומר, הטקסטים נוקבים יותר, האחריות על מה ואיך בא לנו להגיד דברים גדולה יותר, אנחנו מבלים יחד כשליש מהשנה, וכל זה משפיע מאוד על איך אנחנו נשמעים בתקליט מספר 4 שלנו. אני עכשיו ברכבת בדרך לליון שבצרפת, כולם ישנים פה מולי ואני מסתכל על משפחה. זה לא היה ככה לפני שבע שנים.

Q18

פלייבוי: סיפרת באחד הריאיונות שבאולפני וייברומונק, שהקמת עם דני שצקי, הייתם מקליטים אבל גם עושים מסיבות, סטייל אנדי וורהול. ספר קצת ג'וסי סטאף. מה באמת הלך שם?

מוסקט: מה באמת הלך שם אני לא יכול לספר, אבל זה בהחלט נכון שהלך שם. הגבול בין החיים הפרועים של עשיית תקליטים, טורים וכו', לבין חיינו הפרטיים, היה דק מאוד, מה שגרם לסטודיו שהיה ענק והכיל המון אנשים, להיהפך כמה פעמים בשנה למגרש הרפתקאות מטורף, עם המון מוסיקה טובה והרבה מאוד אמנים שהסתובבו אצלנו בסטודיו. היה וייב יצירתי מאוד ועבדנו כל הזמן כמו משוגעים לייצר מוסיקה טובה. המסיבות היו חגיגות שחרור. בוא נגיד שלרוב לקח יומיים או שלושה לחזור לשגרה ולפנות את כל הנוגעים בדבר.

Q19

פלייבוי: עם כל העשייה הזו, יש לך זמן?

מוסקט: כן, תשמע, ככל שאתה עושה יותר ורוצה חיים נורמליים, אז אתה לומד לנהל את החיים שלך בחוכמה. למשל, מצאתי זמן גם להקים עם אייל גרונברג את הלייבל Ape Records, ש"לא כוחות" עם כהנא הוא למעשה הפרויקט הראשון שלנו. מפיק טוב לא יכול להגיע לזה אם הוא לא יודע לנהל זמן בחוכמה. יש הרבה עניינים מינהליים, אבל כנראה שיש לי גם את הטאלנט בזה, אז אני מעביר אותו לחיים שלי. לפני 15 שנה הבנתי שאם אני רוצה לנהל קריירה מוסיקלית טובה לאורך זמן, בלי הרבה סמים, ועם מערכת יחסים סולידית ומשפחה, אני אצטרך לעשות איזשהו לוח זמן אחר. התחלתי לעבוד בצורה כזו שלא עובדים בלילות ובוויקנדים, אלא אם כן זה טורים או הופעות. אחרת, קלטתי שאין מצב שאחזיק זוגיות בריאה.

כשהחלטנו שעובדים עם אסף, למשל, שכחתי לעדכן אותו בפרט הזה, הרי אמנים לא מוכנים לשיר עד הערב, או שהם לא קמים בבוקר. זו היתה פאדיחה שלי. כשזה קרה הוא אמר לי: "וואט?" הוא כמעט ביטל את הכול. לדעתי זה מדהים להיות בתשע בבוקר באולפן. אמרתי לו "בוא תראה אם זה עובד לך". וככה עשינו תקליט. הבנתי שהדרך הכי טובה שלי היא לעבוד כמו סנדלר - לבוא, לפתוח בבוקר ולסגור בערב. המגבלה היא דבר מבורך בעשייה. כל אמן, סופר, צייר, שמנהל קריירה מוצלחת, מדבר על אותו דבר. המשמעת ולוח הזמנים הם קריטיים. אני לא מאמין שצריך לחכות ללילה שהספיריט יגיע. ברגע שהמפתח עשה סיבוב ימינה, הספיריט נכנס אתו. אתה בא, אתה מפוקס, אתה יודע שיש לך 10 שעות ואתה נותן עבודה.

Q20

פלייבוי: ולסיום, אם כל כך טוב באמריקה - למה בסוף כולם חוזרים?

מוסקט: בית זה בית חביבי. ■

NIVEA MEN
IT STARTS WITH YOU
NIVEA FOR MEN
COOL KICK
POST SHAVE BALM
NIVEA FOR MEN
COOLKICK
COOL
NIVEA
האנרגיות שלך קובעות את כללי המשחק.
סדרת קול קיק של ניוואה לגבר מעניקה תחושת קרירות ורעננות מתמשכת המטעינה את הגוף באנרגיה חיונית לכל אורך היום.

מחזאי המדינה

ג'ון קרי, האיש שהחזיר את הישראלים והפלסטינים לשולחן המשא ומתן, הוא לא סתם עוד דיפלומט שמטייל בכל העולם כדי לקדם את האינטרסים של ארה"ב. הוא מלומד, שחקן, איש מכירות, מטרה, אויב, ואדם שמגלה שלהיות מזכיר המדינה עלול להיות ג'וב בלתי אפשרי

★★★

מאת ג'יימס רוזן

איורים: ויקטור יוהאץ

"הנה, שם", אמר האיש הגבוה במעיל הגשם, ששיערו האפור כיסה על עיניו השקועות בחוריהן, בפרצופו הארוך. הוא עמד מערבית לשער ברנדנבורג, מתחת לשמיה המעוננים של ברלין, ואצבעו הצביעה על משהו. "השנה היתה 1954", הוסיף, אבל זה כל מה שאפשר היה לשמוע. בעקבותיו של האיש צעד המון נטול צורה, שכלל תריסר צלמים, אמריקאים וגרמנים, שתקתקו במצלמות הקאנון שלהם. האחרים היו אנשי השירות הדיפלומטי, שניתן לחלק אותם לשלושה תת-מינים: חנונים מעריצי מדע בדיוני עם קוקו, שפטפטו בלי הפסקה בוואן כל הדרך משדה התעופה; מטרוסקסואלים צנומים, שהיו עסוקים בכתיבת סמסים ובקושי הרימו את מבטם ממסכי האייפון שלהם; וכתבים מבוגרים, שהתחילו את הקריירה כשג'ימי קרטר היה הנשיא, ונשבעים שזה המסע האחרון שלהם. בחבורה יש גם קציני ביטחון דיפלומטיים, עיניהם נחבאות מאחורי משקפי שמש של טייסים, ממלמלים לתוך מיקרופונים זעירים, ועמיתיהם הגרמנים, חבר'ה קשוחים לבושי אפודות בצבע ירוק-אפונה שעל גבם מודפסת המילה POLIZEI.

קבוצת עיתונאים הולכת ברחוב. אשלי יֶהל, טקסני בן 27, איש משרד החוץ, רועה אותנו כמו עדר כבשים. יהל הצעיר הוא כבר בוגר של 99 מסעות VIP כאלה. יהל אמר לכתבים האמריקאים לא לחשוב אפילו ללכת על אבני המדרכה שעליהן הוביל האיש את ההמון, מתנשא מעל כולנו. לפתע חידש האיש - ג'ון פורבס קרי, מזכיר המדינה ה-68 של ארה"ב - את מצעדו האטי לאורך פאריזר פלאץ, וההמון בעקבותיו. קרי היה בדרכו אל המבנה המפואר, ממש ליד השער, ששימש כבית לשגרירות ארה"ב בברלין.

גם בתוך כל הרעש מסביב, הכתבים הבינו את התייחסותו של קרי ל-1954. קראנו לזה סיפור האופניים. קרי היה בן עשר, בנו של עו"ד אמריקאי, איש משרד החוץ ששירת אז כיועץ משפטי של נציג בעלות הברית בגרמניה. קרי הצעיר, כל כולו מטר וחצי, דיווש בשובבות על אופניו, עם דרכונו הדיפלומטי בידו, דרך גשר ברנדנבורג ותחנת ביקורת של מעבר הגבול, שם זכה להצצה לאיך חי החצי השני, במה שכונה אז, בשיאה של המלחמה הקרה, מזרח ברלין. "הבחנתי מהר מאוד כמה חשוך שם ודליל באנשים, וכמה האנשים נראו לא שמחים", סיפר קרי לאנשי צוות השגרירות. לאחר שהנער השובב דיווח לאביו על מסעו, צעק עליו קרי המבוגר כהוגן - "היית עלול להפוך לתקרית בינלאומית! יכולתי לאבד את העבודה שלי!" - הוא ריתק את הילד ולקח לו את הדרכון.

כולנו כבר שמענו את סיפור האופניים אינספור פעמים עד אז. יום קודם לכן, בוועידת חדשות בלונדון, בעומדו עם שר החוץ בריטי ויליאם הייג - שבגלל גובהו, 1.78 ס"מ, היה צריך לעמוד על קופסה מוסתרת כדי להשוות גובה עם קרי, שגובהו 1.93 מ' - סיפר מזכיר המדינה סיפור אחר אך דומה, על הפעם שהלך לאיבוד, כילד, בגן החיות של לונדון. "אני רוצה להודות למישהו על כך שמצא אותי", התבדח. השיחה הלבבית נמשכה כשקרי אמר להייג, "היום, אני מוכרח לומר, היה קל הרבה יותר. זה היה בלתי אפשרי בשבילי ללכת לאיבוד היום, אדוני השר. תודה לך".

מטרת האנקדוטות הללו היתה להתחבב על השומעים: העלאה באוב של תמימות ילדותית שחלפה לה, בלב המתח של המלחמה הקרה, ותזכורת לכל המאזינים, בכל מקום, שקרי הוא מזכיר המדינה הראשון שהוא בנו של נציג השירות הדיפלומטי. אם כך, ודאי שהיה זה הולם למזכיר החדש להביא עמו שלושה תריסרים של יועצים ונציגי השירות הדיפלומטי, גדוד קטן של צלמים וצוות חדשות של CBS, בנוסף לכתבים הנוסעים וכל סוכני ה-DS והפוליצייי חמורי הסבר, כדי שאירוע אוגוסט זה, הרגע השנון המושלם הזה, יתועד למען הדורות הבאים, לא?

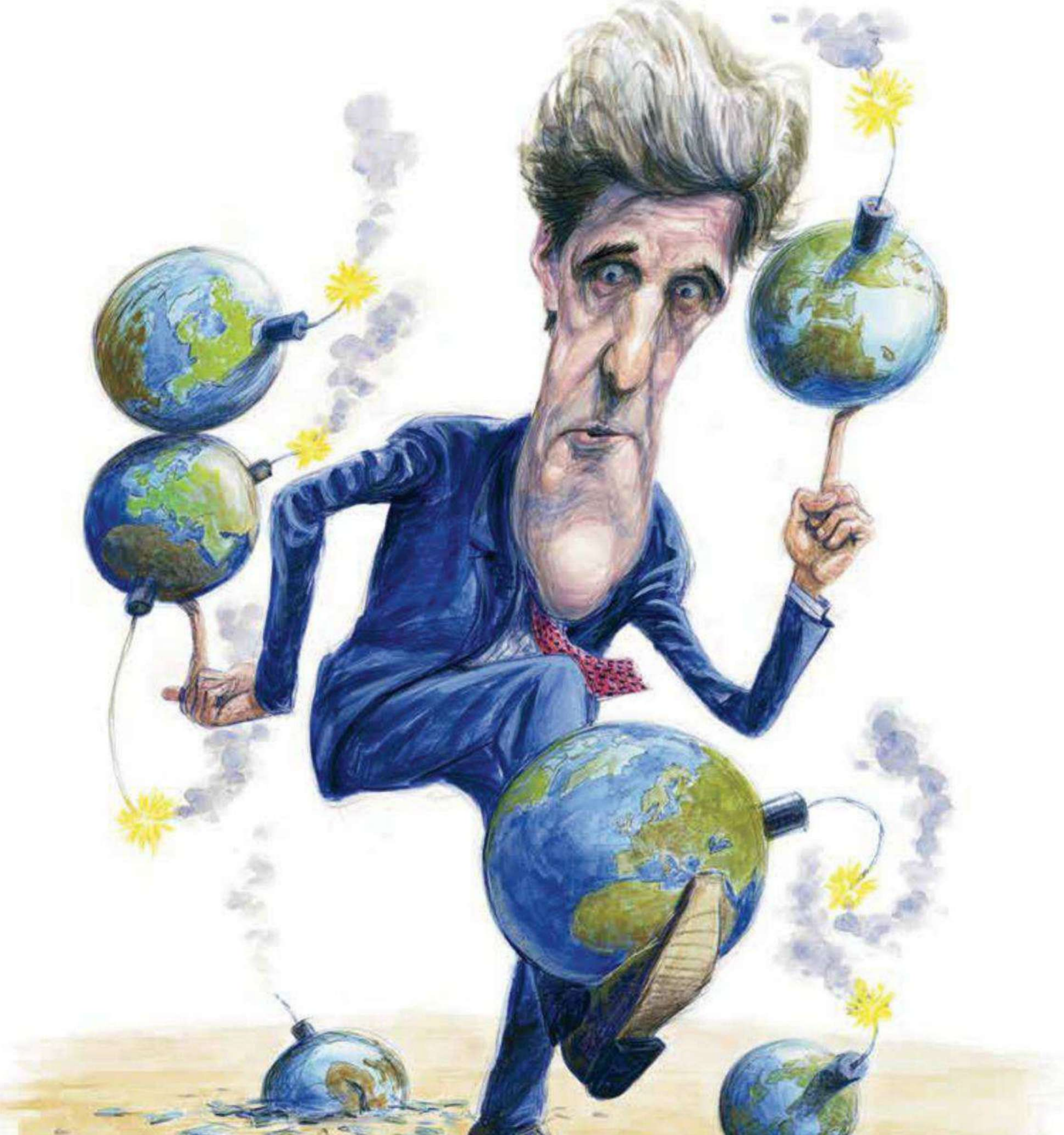
אלא שהמזכיר כבר עשה את אותו התרגיל לילה קודם לכן, כשחמק ממלון אדלון בברלין ולקח עמו קומץ יועצים כדי לעשות אותו הדבר בדיוק: ללכת לשער ברנדנבורג ולהיזכר בגעגועים בסיפור האופניים. הצוות של קרי אפילו פרסם בטוויטר תמונה מהמקום. לכן היתה נוכחות אנשי התקשורת למחרת בבוקר חיונית אך ורק כדי להזרים חמצן לאירוע-דמה, הזדמנות לצילום שבה ג'ון קרי, בקטע שאנחנו בעיתונות מכירים כבר שנים, מזייף נוסטלגיה.

זו היתה פתיחה הולמת לצלילה העמוקה יותר לתוך המציאות הבלתי אפשרית שעוד ציפתה לנו. גרמניה היתה התחנה השנייה במסענו בן 11 הימים ל-10 מדינות באירופה ובמזרח התיכון, מרתון מייגע וסמלי - הנסיעה הראשונה של קרי מעבר לים, כדיפלומט מספר אחת של אמריקה.

ככתב הבית הלבן ומשרד החוץ של רשת FOX, תיעדתי מאות אלפי קילומטרים של מסעות דומים, כשליוויתי נשיאים וסגני נשיאים, מזכירי מדינה ומזכירי הגנה, במהלך העשור הקודם. אבל הפעם הזאת היתה שונה. נדמה שמעולם בעבר לא היה העולם לא יציב כל כך, והכלכלה האמריקאית צולעת כל כך בגלל בעיות מבית. בגלל הקוקטייל הרעיל הזה של חולשה בבית ואי שקט בחו"ל - האביב הערבי, מלחמת האזרחים בסוריה, מצעדה של איראן לקראת השגת נשק גרעיני, הסכסוך הישראלי-פלסטיני, האנרכיה באפגניסטן ובפקיסטן - ליוו אותנו במסענו דאגה ותסכול דרך קבע. כפי שג'ון קרי ואני עמדנו לגלות יחד, זה פשוט לא זמן כיפי להיות מזכיר המדינה.

•

כיו"ר ועדת יחסי החוץ של הסנאט במשך

ג'ון קרי מלווה על ידי הנסיך סעוד אל פייסל בסעודיה

בתא הנוסעים משוחח עם העיתונאים. "קרי הוא אדם שנוגע"

בפגישה עם שר החוץ התורכי אחמט דבוטולו. "אני חושב שאתה מתחיל להבין תורכית"

ג'ון קרי ובנימין נתניהו בירושלים

ארבע השנים שלפני מינויו, קרי טייל ברחבי הגלובוס כשליחו של אובמה. הוא נפגש עם דיקטטורים עקשנים, כמו בשאר אל-אסד בסוריה, ועם בני ברית הפכפכים כמו חמיד קרזאי באפגניסטן. תפקיד היו"ר היה סיום הולם לכמעט שלושה עשורים שעשה קרי בסנאט, שבאו גם הם בעקבות השירות המעוטר שלו בווייטנאם, ותקופה מוצלחת כמנהיג ותיקי וייטנאם נגד המלחמה. בקיצור, האיש הכיר את העולם כמו את כף ידו. מתוך 40 המנהיגים שנפגש עמם במסעו - מלכים, נשיאים, ראשי ממשלה, שרי חוץ - רק אחד הוא טרם פגש קודם לכן. "אני מכיר אותו כל כך הרבה זמן", שמעתי את שגריר ארה"ב באחת ממדינות אירופה אומר לעוזר בכיר של קרי. "ואני מחבב אותו. הוא טוב בזה" - כלומר בדיפלומטיה - "יותר מהנשיא במובנים מסוימים".

קרי שמר על נוכחות קבועה בפוליטיקה האמריקאית. הוא הציג את ג'ון לנון בפני המוני מתנגדים למלחמה, הוא הוביל את חקירות הקונגרס הראשונות בפרשת איראן-קונטראס, שימש סנאטור זוטר של מסצ'וסטס במשך כמה עשורים, ועבד קשה בצלו הגדל והולך של טד קנדי. אבל למרות כל תפקידיו של קרי, תדמיתו המוכרת ביותר לאמריקאים במאה ה-21 היא, בואו נודה בזה, זו של המפסידן - הוא הפסיד בבחירות לנשיאות ב-2004, וייזכר כאיש שנכשל בסילוק ג'ורג' וו. בוש מהבית הלבן. הוא עוד אחד בשורה ארוכה של מועמדים דמוקרטים שהצטיירו, בצדק או שלא בצדק, כרכים, חלשים, לא החלטיים: "הייתי בעד זה לפני שהייתי נגד זה". אבל מה שרק מעטים זוכרים לגבי 2004 היא העובדה שאם 60 אלף איש באוהיו היו מצביעים אחרת, הנשיא קרי היה מותח את רגליו הארוכות במשרד הסגלגל.

רצה המקרה, וקרי ירש במשרד החוץ מפסידנית ידועה אחרת: הילרי קלינטון, שנוצחה בפריימריז של המפלגה הדמוקרטית ב-2008 על ידי ברק אובמה. אלא שאף אחד לא רואה ככה את קלינטון. היא עזבה את וושינגטון עם שיעורי תמיכה חסרי תקדים, והיא מוכנה לפריימריז במפלגה הדמוקרטית ב-2016 בדיוק כפי שהיתה ב-2005, אחרי הפסדו של קרי לבוש, לקראת המירוץ לנשיאות ב-2008. תוצאות כהונתה של קלינטון כמזכירת המדינה רחוקות מלהיות מרשימות - נכון, היא נסעה הכי הרבה קילומטרים ולהכי הרבה מדינות, אבל לא השיגה הסכמי שלום גדולים או דוקטרינות של מדיניות חוץ שנרשמו על שמה, והאיומים שמציגות איראן, צפון קוריאה והילדים החורגים המרושעים של אל-קעידה, גדולים יותר כיום מאשר לפני ארבע שנים. בגלל התנהלותה הזהירה, התנהגות של עורכת דין, התמקדותה בנושאים "בטוחים" כמו העצמת נשים, והערצת האינטליגנציה של וושינגטון, נהוג לשמוע את הגברת הראשונה לשעבר מתוארת כ"כוכבת רוק" על בימת העולם. תיאור מחמיא שקרי, שכמעט בלתי אפשרי להאזין לנאומים שלו, לא יכול לחלום אפילו לקבל. "יש לי", עקץ אותה ביומו הראשון בתפקיד, "נעלי עקב גדולות למלא".

הדבר הראשון שעשו יועציו של קרי, שאת חלקם הביא עמו מהסנאט, ואחרים ירש מקלינטון, בהיכנסו לתפקיד, היה למתג את קשריו של מזכיר המדינה החדש עם קהלים מעבר לים. אשף העיתונות של קלינטון, פיליפ ריינס היצירתי, ניסה לשלב בין המונח "Town Hall" לבין "Interview" וליצור מושג חדש, "Townterviews", שיתאר את הופעותיה הציבוריות של קלינטון. אך המושג המסורבל לא תפס. הפעם, יום לפני הגעתנו תלו עובדי השגרירות בכניסה לבר קפה היפסטרי בברלין, שבו אמור קרי להיפגש לראשונה עם צעירים מקומיים למפגש שאלות ותשובות, כרזה מגונדרת, שסימלה את הדרך שבחר צוות התקשורת של קרי "Berlin Youth Connect" נכתב עליה, לצד הלוגו של טוויטר והשמות #YouthConnect ו- #SecKerry. האירוע מומן בחלקו על ידי פייסבוק. אז על זה הם הלכו: ג'ון קרי בן ה-69 ימותג מחדש כאוואטאר של העידן הדיגיטלי.

אנשי משרד החוץ סרקו את ברלין במשך יומיים בחיפוש אחר המקום המתאים בדיוק. כשאמרו לאחד מעובדי משרד החוץ שאירוע YouthConnect נראה "קלינטוני", הוא התוודה, "אני חושב שזאת המטרה שלהם". מאחורי קרי היו תלויים על הקיר לוחות אלקטרוניים, בכל אחד מהם הבהבה סיסמה בת מילה אחת, כמו "INNOVATE" או "BOTSCHAFT" (הודעה בגרמנית), רובם מחוברים בכוונה ברשת גלויה וסבוכה של כבלים שחורים, כדי להדגיש את נושא החיבור. קרי, שיש לו כישרון טבעי לשפות זרות, שימח את הסטודנטים כשפתח את דבריו בגרמנית, אבל לא חלף זמן רב וקרי המוכר חזר והופיע

צילום: imagebank/gettyimages

שוב. סטודנטית בלונדינית יפה נעמדה ושאלה על הכלכלות המתפתחות באסיה ובאפריקה. תשובתו של קרי היתה באורך של 700 מילה, והתמשכה דקות ארוכות ומחניקות בהן דיבר על חוסר איזון של הרגולציות החקלאיות בין המזרח והמערב ועל הצורך ב"יישום נכון של סטנדרטים" למערכות הבריאות ואיכות הסביבה של סין. הסטודנטית איבדה אותו כמעט מיד, והחלה לשלוח סמסים לחבריה. הדבר העלה זיכרונות מהקמפיין של 2004, כשכתבי טלוויזיה התלוננו בפני עוזרי העיתונות של קרי על חיבתו לבניית טיעונים רטוריים מורכבים, על כך שהוא אוהב לדבר באריכות ובכבדות של סנאטור ולערום טיעון על גבי טיעון בערימות גבוהות ומתנודדות של מילים מגובבות בסגנון קנדי, שבלתי אפשרי היה לערוך אותן כדי לשדר בחדשות השעה 18:00. עוזריו של קרי היו מושכים בכתפיהם: "אתם חושבים שאנחנו לא יודעים את זה, חברים?"

עכשיו נעמדה אישה מוסלמית, לבושה בכיסוי המסורתי, נרגשת לגבי עבודתה עם JUMA - קבוצת מוסלמים צעירים שפועלים, לדבריה "למען צדק, שוויון וסובלנות" - ורצתה לשמוע כיצד מעריך קרי את הסובלנות הדתית בארה"ב. קרי הצליח לבסוף לנתב את דבריו לאמירה שכל האמריקאים "חיים ונושמים את הרעיון של חופש הדת וסובלנות דתית" - אבל לא לפני שהסתבך במילותיו והתפתל: "כי באמריקה, יש לנו מחויבות טוטאלית - לפעמים, יש; אני לא יכול לומר שבמאה אחוז - לפעמים יש כאלה שהם קצת... לא בדיוק סובלניים כמו מישהו אחר".

כדי לצאת מזה, עלה בדעתו של המזכיר להכיר לברלינאים נוצצי העיניים את המסורת האמריקאית המשפטית של מתן כבוד לצורות הביטוי שאנו נחרדים מהן ביותר. היה עדיף בהחלט אם היה מנסה להעלות שוב חיוך על פניו של המארח ג'ובטי, שנראה רוב הזמן נבוך ומשועמם. "יש אנשים שתוהים לפעמים למה בית המשפט העליון שלנו מרשה לקבוצה כזו או אחרת לקיים צעדה", אמר קרי, "אף על פי שזה הדבר הכי פרובוקטיבי בעולם, והם נושאים שלטים שמעליבים קבוצה כזו או אחרת. והסיבה היא שזהו חופש - חופש הביטוי".

איפשהו עמוק בפנים, קרי כבר הבין כנראה שאיבד את הקהל שלו, כבר ידע שהוא תכף סוגר 250 מילה בתשובה שלו ועוד לא הצליח לגעת בלבם, לא הצליח להתחבר לצעירים כמו שהבטיחה הכרזה YouthConnect#. זה חייב אותו לעשות משהו דרמטי, משהו שהילדים האלה יוכלו להתחבר אליו. והוא חשב שיש לו את זה, כשאמר: "באמריקה, יש לך הזכות להיות טיפש". צחקוקים עצבניים נשמעו פה ושם ברחבי החדר. אבל קרי חזר לעצמו מיד, וניסה להסביר למה הוא התכוון בעצם, מקשקש משהו על זה ש"יש לך זכות להיות לא מחובר למישהו אחר". אבל כל הכתבים האמריקאים התכוונו במבוכה.

אוי ואבוי. מכל האירוע בן השעתיים, "הזכות להיות טיפש" היה המשפט המוקלט היחיד שסוכנות רויטרס שלחה לתחנות החדשות בארה"ב מעבר לים. זה לא היה מסוג הדברים שציפית לשמוע יוצאים מפיו של מזכיר המדינה האמריקאי על אדמת ניכר, ודאי לא במסעו הראשון מעבר לים, וזה בהחלט לא היה "קלינטוני".

•

הנשיא הסורי בשאר אל-אסד, מנסה כבר יותר משנתיים לרסק מרידה עממית נגד שלטון העריצות שלו. הדיקטטור לא בחל בשימוש באף נכס צבאי שברשותו: מאות

בגלל הקוקטייל הרעיל הזה של חולשה בבית ואי שקט בחו"ל - האביב הערבי, מלחמת האזרחים בסוריה, מצעדה של איראן לקראת השגת נשק גרעיני, הסכסוך הישראלי-פלסטיני, האנרכיה באפגניסטן ובפקיסטן - ליוו אותנו במסענו דאגה ותסכול דרך קבע. כפי שג'ון קרי ואני עמדנו לגלות יחד, זה פשוט לא זמן כיפי להיות מזכיר המדינה

אלפי חיילים, רכבי לחימה משוריינים, מטוסי קרב, טילי סקאד, ארטילריה כבדה. רבים האמינו שזה רק עניין של זמן עד שאסד המתקרב לנקודת הייאוש, ישחרר את הארסנל המסיבי של נשק ביולוגי וכימי שסבורים כי יש ברשותו. (ובאמת, דיווחים אמינים על שימוש בנשק כימי בסוריה החלו לצוץ מיד עם שובנו לארה"ב). האו"ם העריך שהסכסוך תבע כבר את חייהם של 70 אלף בני אדם והפך למעלה ממיליון סורים לפליטים במדינות השכנות.

אבל הפיכת ערים שלמות לאפר ואבק בידי אסד רק עודדה את המורדים הסורים. המורדים כוללים בכל רגע נתון מהפכנים עם נטייה לדמוקרטיה, שימצאו חן בעיני האמריקאים; בריגדות מקומיות אד-הוק שסורקות נשקיות נטושות בחיפוש אחר כלי נשק ולא נותנות דין וחשבון לאיש; ויחידות קרב קשוחות כמו חזית אל-נוסרה, ככל הנראה כוח הלחימה האפקטיבי ביותר שנלחם כרגע בחייליו של אסד. הבעיה היחידה עם אל-נוסרה היא שמדובר בבת-ברית ידועה של אל-קעידה. כך נוצר פרדוקס: ככל שמחמיר מצבו של צבא אסד, שסובל מעריקות של מפקדים בדרג גבוה, ומאבד את השליטה בערי הפרובינציה ובאזורי הגבול, הופך המצב מדאיג יותר עבור ארה"ב. כפי שהעיד שגריר ארה"ב בסוריה, רוברט פורד, בפני הקונגרס: "ככל שהסכסוך מתמשך יותר, כך גדלה יותר ההשפעה של הקיצונים בשטח".

כשקרי נכנס לתפקידו, גינה כל העולם המערבי את הטבח שמבצע אסד. כשישב לצדו של קרי בריאד, הביע הנסיך הסעודי סעוד אל-פייסל - שר החוץ שמשרת בתפקידו במשך הזמן הארוך ביותר בעולם, מאז 1975 - בוז כלפי אסד במילים קשות ביותר, שאפילו הישראלים לא השתמשו בהן כנגדו. "מעולם לא ראיתי או שמעתי בכל ההיסטוריה", אמר הנסיך, שדיבורו מואט בשל גילו המתקדם ומחלת הפרקינסון שהוא לוקה בה, "משטר שיורה טיל אסטרטגי על עמו שלו. והוא (אסד) הורג ילדים, נשים וזקנים חפים מפשע. אף אדם שעשה זאת לאזרחיו לא יכול לטעון שיש לו הזכות להנהיג את המדינה".

ממשל אובמה, שלא מעוניין לספק נשק מחשש שייפול לידי אל-נוסרה ויופנה בסופו של דבר נגדנו - או נגד הישראלים - סירב מלכתחילה לסייע למורדים מבחינה צבאית (וזאת על אף שקרי, כסנאטור, דחק בממשל לעשות זאת במאי בשנה שעברה).

לסעודים לעומת זאת לא היו דאגות כאלה. ברגע שאסד נראה פגיע, תפסה סעודיה בזריזות תפקיד מפתח באספקת כלי נשק לאופוזיציה הסורית ובמימונה. לאחר מכן הצטרפו אל הסעודים מדינות ערביות אחרות, מדינות סוניות, עשירות מנפט, מהמפרץ הפרסי, שרובן משתוקקות לראות את המשטר השיעי בדמשק מתמוטט. הפלת אסד תגרום בעיה אסטרטגית עצומה לאיראן, הכוח השיעי שהבריונות האזורית שלו והמרדף שלו אחר נשק גרעיני מאיימים כבר זמן רב על המדינות הסוניות.

אבל איראן לא היתה הממשלה הרודנית היחידה שתמכה באסד. גם רוסיה עשתה זאת. אף שחתמה על הצהרת ג'נבה, הסכם רב-צדדי שקורא למעבר מסודר לסוריה חדשה ודמוקרטית - כלומר, סוריה שאינה כוללת את אסד - המשיך הקרמלין לתמוך במשטר אסד בנאמנות במהלך כל המשבר. מאז התקופה הסובייטית עוגנות ספינות מלחמה של הקרמלין בבסיס ימי רוסי בעיר החוף הסורית טארטוס, ושווי החוזים הצבאיים שנחתמו בין שתי המדינות מוערך כיום בכ-4 מיליארד דולר. מסיבות אלו, חסמו הרוסים בעקביות כל פעולה משמעותית נגד אסד במועצת הביטחון של האו"ם והמשיכו את משלוחי הנשק לכוחותיו של אסד. המלחמה הקרה נגמרה, אבל אמא רוסיה נשארה חזקה, והנשיא ולדימיר פוטין נותר נחוש לבלום את הכוח וההשפעה האמריקאים היכן שרק יוכל.

מסיבה זו, גדלה חשיבותה של הפגישה הראשונה של קרי כמזכיר עם שר החוץ הרוסי סרגיי לברוב, הידוע לשמצה בשל גישתו

הנוקשה, וקיבלה מעמד של אחד האירועים הקריטיים ביותר בלוח הזמנים של קרי. לברוב הגבוה והממושקף, דמות מרשימה עם קול עמוק והבעה זעופה, לא זז מעמדתו במשך יותר מעשור, ואכל בלי מלח בתקופה זו מזכיר מדינה אחד אחרי השני. במלון אדלון בברלין ניצב בחדר הישיבות שולחן ארוך מכוסה מפה לבנה, מתאים למשא ומתן רציני על שליטה בנשק בין הצדדים. את קרי הושיבו במרכז השולחן ומהצד איגפו אותו דוברת משרד החוץ ויקטוריה נולנד; פיל גורדון, עוזר המזכיר לענייני אירופה ואירו-אסיה; אליזבת שרווד-רנדל הגבוהה והבלונדינית, חברה במועצה לביטחון לאומי; סינתיה דול, "המתעדת" הרשמית של הצד האמריקאי; וסגן האדמירל מהצי האמריקאי הארי ב' האריס ג'וניור, איש טנסי עם חזה עטור מדליות וסרטים, שייצג את המטות המשולבים. מהצד של לברוב נשמרו כיסאות בין השאר לאלכסנדר א' טוקובינין, מנהל מחלקת תכנון המדיניות של משרד החוץ הרוסי; ליבגני ס' איבאנוב, ראש הסגל של לברוב; ולמתעד אולג ו' פוזדניאקוב. בכירים אלו נחשפים לעתים רחוקות בלבד בפני העיתונות האמריקאית.

במשך שעה קפצו כתבים רוסים ואמריקאים מרגל לרגל, בהמתנה לבכירים, תוך שהם טורפים בעיניהם ברעבתנות מגש של קפה ודברי מאפה שהצוות הגרמני של מלון אדלון הבהיר להם באופן חד משמעי שהוא מחוץ לתחום. ואז, פתאום, משהו קרה: קרי ולברוב לחצו ידיים ופסעו אל עבר זוג מיקרופונים ודגלים שהוצבו בפינה, כדי שיוכלו לחזור על התרגיל בשביל הצלמים. "אנחנו שמחים לראות זה את זה", אמר קרי בעליזות. "אנחנו מכירים איש את רעהו והיו לנו בעבר דיונים פוריים". אבל ללברוב לא היה מצב רוח לזה, והוא מיהר להזרים קצת גז רעיל לאווירה העולצת. הוא הזעיף פניו לכתבים ואמר, באנגלית, "אם הם יצאו, אני אוכל להגיע לכיסא שלי".

לאחר שהוציאו החוצה את הכתבים, סיפרו מאוחר יותר מקורות פנימיים, העמיד קרי פני מת בעוד לברוב נואם ממושכות ומציג רשימה ארוכה של תלונות מהקרמלין - לא רק על נושאים גדולים כמו סוריה ואיראן והחלטת הקרמלין לא מזמן למנוע מאמריקאים אימוץ ילדים רוסיים, אלא גם על דברים קטנים, מקרים פליליים, שלא התאימו לגודל המעמד. לקרי, כמובן, ניסיון רב עם מנהיגים זרים שנהנים להטיף לאמריקאים. סביר היה להניח שמזכיר המדינה החדש יטפל ברגע הזה ביעילות רבה - לפחות ככל שאפשר להיות יעילים עם סרגיי לברוב - בכך שיבנה את המפגש בן השעתיים באופן כזה שימקסם, לפחות בתיאוריה, את הסיכויים שלברוב יכבד את הבטחותיו. כשתם המפגש, קרי מיהר לפגישות נוספות בדלתיים סגורות. אבל לברוב ניגש לדבר עם העיתונות - בגישתו הטיפוסית. "הדיון היה, לדעתי, מועיל וברוח של שיתוף פעולה", אמר. "בלי להתעלם כמובן מהשאלות שמפריעות ליחסים האלו".

מה שהנשיא אובמה וקרי רצו מהרוסים, יותר מהכול, היה שהנשיא פוטין יחסל סופית את קשריו עם אסד: שיזהה שימיו של הדיקטטור באמת ספורים, כפי שאובמה חזר ואמר מאז תחילת 2012, ושמוסקבה תפסיק לשלוח אספקה של נשק וכסף מזומן למשטר הסורי. המסר האמריקאי הסתכם בזה: אם

בזמנים כאלה, אמריקה לא יכולה לשמור על נקודת המבט השחצנית והמתנשאת שלה כלפי כל העולם כמו בעבר. המזכיר קרי גילה את זה בדרך הקשה. הוא נאלץ לבקש, בשיחת טלפון נואשת מלונדון, בפני השייח' מואז אל-חטיב, המנהיג האזרחי של "המורדים הסורים", שיופיע לוועידה חשובה ברומא שבה היתה ארה"ב אמורה להכריז על התחייבות טרייה למתן סיוע, לא בתחמושת, בסך 60 מיליון דולר לאופוזיציה. ומזכיר המדינה היה צריך פחות או יותר להתחנן בפני מנהיגם להופיע לפגישה

הקרמלין לא יתעורר, הוא ימצא עצמו בקרוב חולק עם וושינגטון את העול של התמודדות עם ממשלה סורית חדשה, בשליטת אל-נוסרה. ודאי אפשר לשכנע את האוליגרכים המיליארדרים של רוסיה ואת מנהלי גזפרום, ענקית הגז הלאומית, שעליית מדינת אל-קעידה בלב המזרח התיכון תזיק לעסקים.

מידת הצלחתו האמיתית של קרי בקרב הפתיחה הזה עם לברוב התגלתה חודש מאוחר יותר, ב-20 במארס, כשהשגריר פורד אמר לוועדת יחסי החוץ של הסנאט: "אנחנו רוצים שרוסיה, ראשית כול, תפסיק לשלוח מערכות נשק לממשל הסורי. זהו דו-שיח מתמשך שאנו מנהלים איתם".

•

קרי הוא אדם שנוגע: המגע הפיזי שיצר עמי במהלך 15 הדקות הראשונות שלנו יחד על המטוס, כשפסע במרץ לתא הנוסעים ופטפט עם אנשי העיתונות החדשים שלו, עלה בהרבה על סך כל המגע הפיזי עם שרי קבינט שהיה לי במהלך 15 השנים האחרונות. הוא מועך את הכתף שלך בזמן שהוא מדבר עם מישהו אחר, כמו דוד חביב. כשהוא ועמית זר ירדו מהבמה אחרי מסיבת עיתונאים, קרי, תמיד האיש הגבוה יותר, היה מניח את ידו על גבו או כתפו של עמיתו, מנחה את מארחו בעדינות החוצה - במשרד החוץ של אותו המארח ממש. לקראת סוף המסע, כשהגעתי לריאיון האחד-על-אחד שלנו, קרי לחץ את ידי, ואז משך אותי אליו לחיבוק דוב, כמו חבר מהצבא.

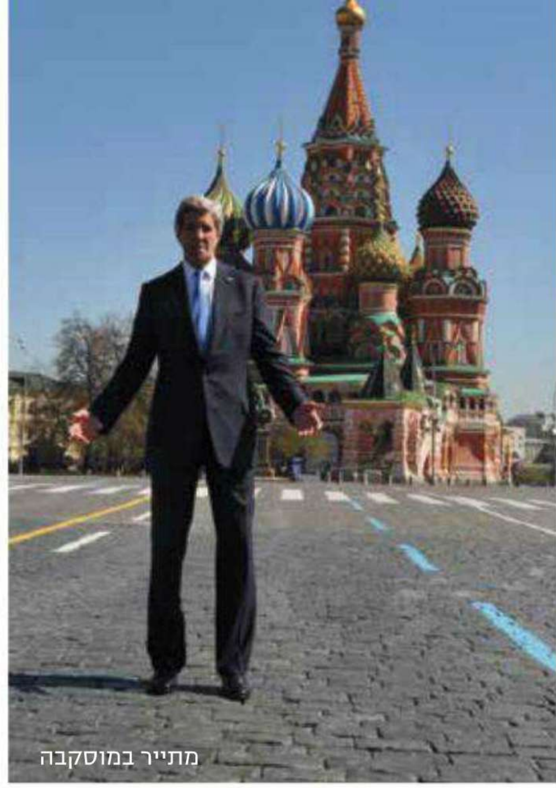
הוא עדין מטבעו, רחוק מלהפגין את האכזריות שניכרת אצל חלק מהפוליטיקאים. הוא מסיים בדיחות באמירה "בצחוק!", ומנסה לעשות את כל הדברים הנכונים. באחת הטיסות האחרונות הוא צעד בין שורות הכיסאות במטוס, נושא עוגת יום הולדת למרגרט ברנן מחדשות CBS. בתחנה האחרונה במסע המרתוני שלנו, שכללה תדלוק בחנות הדיוטי-פרי בשדה התעופה באירלנד, קרי חזר למטוס ובידיו שקיות קניות עמוסות טופי אירי ושוקולדים, וחילק לנו את הממתקים כמו סנטה קלאוס.

יש מעט מאוד אנשים חשובים שקרי לא פגש ושהוא לא יכול לספר עליהם בשליפה אנקדוטה חביבה. כשהוא עומד כך במעבר המטוס או יושב על כוס יין בחצר מלון מזרח תיכוני, קרי עשוי להיות לבוש עדיין במכנסי החליפה או שהחליף למכנסי ג'ינס. הוא תמיד חוגר חגורה שחורה מעור תנין עם אבזם מכסף; חולצה מכופתרת פתוחה בצוואר, לפעמים עשויה מג'ינס עם כפתורי פנינה בצבע חום; וכשקר, קפוצ'ון פולו בצבע סלמון, מקושט ברקמה של ילידים אמריקאים. לפעמים ניתן להבחין בבעיות הברכיים שלו, אבל רוב הזמן נע קרי בן ה-69 במין אתלטיות של תיכוניסט. אני מחבב אותו.

אבל בשביל מישהו עם הידע של קרי בדרכי העולם ומנהיגיו, עם הניסיון הרב שיש לו באמנות העדינה ובמציאות הגסה של הדיפלומטיה הבינלאומית הבכירה, הוא עשה במסע הזה מספר מפתיע של - אין שום דרך אחרת לכנות זאת מלבד - טעויות של טירונים. "הזכות להיות טיפש" היתה רק ההתחלה. בקי ד'אורסי בפאריס, שם יירט שאלות לצד שר החוץ הצרפתי לורן פביוס, אמר קרי, "איראן היא מדינה עם ממשלה שנבחרה והיא חברה באומות המאוחדות". שוב, הכתבים הנידו בראשיהם. האם קרי שכח כיצד הציף המשטר האיראני את רחובות טהרן בדם, כשאזרחי המדינה מחו נגד הבחירות המזויפות ב-2009?

לפעמים זה היה עניין של אמנות. קרי תמיד דיבר יותר מאשר מארחיו. החולשה הידועה שלו היא מילוליות-יתר: הוא תמיד מקווה שאנשים "יהיו בעלי היכולת להיות יכולים" לעשות זאת, או שהוא מודאג שמא משהו "יפחית מיכולתנו להיות יכולים" לעשות אחרת. "היכולת להיות יכולים" היתה

צילום: imagebank/gettyimages

מתייר במוסקבה

מפגש אחד על אחד
עם מוחמד מורסי

כמו וירוס שליווה אותנו ממדינה למדינה.

באנקרה, כשניפגש עם שר החוץ התורכי אהמט דבוטולו, קרי פשוט ריחף ושכח לשים את האוזניות שלו כשדבוטולו דיבר בתורכית. לאחר שהבין שקרי כלל לא מקשיב לו, עצר שר החוץ את דבריו והרהר בקול רם. "אני חושב אתה מתחיל להבין תורכית". מלווה גלי צחוק, מיהר קרי להרכיב את האוזניות. דבוטולו התאמץ לומר משהו ממלכתי ("אנחנו לא מדברים מפה לאוזן אלא מלב אל לב") והמשיך בדבריו.

רק פעם אחת איבד קרי את שלוותו מול כתב. הקורבן האומלל היתה קת'רין צ'ומיאק, מפיקת חדשות משרד החוץ של NBC. צ'ומיאק הצנומה, בעלת שיער חום, עיניים ענקיות ותווי פנים יפהפיים, היא בעלת נימוסים ללא רבב. היא ההתגלמות של אשת מקצוע צעירה בעלת סגנון אישי. במסיבת העיתונאים בריאד היא המשיכה שאלה על איראן בשאלה שגרתית - על מה תכנן קרי לדבר במהלך ארוחת הצהריים שנקבעה לו עם הנשיא הפלסטיני מחמוד עבאס. "על מה את חושבת שאדבר איתו?" עקץ קרי. צמרמורת חלפה בגו הדיפלומטים. את הדמות הזאת לא הכרנו. נראה שקרי הבין שהשתלט עליו מצב רוח רגזני. המעמד דרש ממנו להתעלות על עצמו ולתת לצ'ומיאק הצגה רצינית של תכניות ארוחת הצהריים עם עבאס - משהו ארוך מספיק, בכל מקרה, כדי להשכיח את הזיכרון של התנהגותו גסת הרוח. אבל לקרי, שהיה אולי עייף כבר ממסע בשבע מדינות בשמונה ימים, כבר לא היה אכפת. הוא מלמל כלאחר יד משהו על כך שהוא מצפה לפגישה זו בכליון עיניים ונידב רק שהוא ועבאס ידונו ב"כל הנושאים שעל הפרק".

•

אבל ייתכן שאפשר לסלוח לקרי על התסכול. בשימוע בסנאט לאישור כניסתו לתפקיד ב-24 בינואר, הוא תיאר בהרחבה את תפישתו כי דברים משתנים מהר, באופן מורכב ובדרכים בלתי צפויות, ולעתים נדמה היה שהוא רומז למשהו שהוא לא יכול להגיד במפורש - שלא ניתן להתגבר על האתגרים העומדים כיום בפני הדיפלומטים האמריקאים. "העולם של היום הוא מסובך יותר מכל דבר שחווינו עד כה", אמר קרי לעמיתיו מימיו בוועדת קשרי החוץ. הוא ציטט את יריבו הנצחי מתקופת וייטנאם, הנרי קיסינג'ר: "אף אחת מהמדינות החשובות ביותר, אלו שצריכות לבנות סדר עולמי חדש, לא התנסתה עם ריבוי המדינות הנוכחי. מעולם בעבר לא היה צריך לארגן סדר עולמי חדש מתפישות שונות רבות כל כך או בקנה מידה גלובלי כל כך. אף סדר עולמי קודם גם לא נזקק לשילוב של מאפייני מערכת איזון הכוחות ההיסטורית עם דעה דמוקרטית גלובלית ועם הטכנולוגיה המתפרצת של העידן הנוכחי".

במונחים לא מקצועיים, הכוונה היא שהמערכת הישנה, שמשלה באפקטיביות ביחסים הבינלאומיים מאז מלחמת העולם השנייה, מתפרקת. מדינות מובילות, כמו גם ענקי אינטרנט, קבוצות טרור וארגוני פשע, מתעלמים בשמחה מהחלטות מועצת הביטחון של האו"ם וממושגים אחרים, שאינם ניתנים לאכיפה, של החוק הבינלאומי. אין יותר הירכיה לא כתובה של מדינות, אין מועדון גרעיני סגור שלרוב המדינות אין כניסה אליו. הסדר הישן שהתקינו רוזוולט, סטאלין, צ'רצ'יל ודה-גול ב-1945 מוחלף על ידי - מי לכל הרוחות יודע? העידן שאחרי 9/11 מתגלה ככמעט אנרכיסטי. בסגנונו הרגיל, כרך קרי יחד באותו שימוע עשר התפתחויות מודרניות שמבשרות את מותו של הסדר הישן: "צמיחתה של סין; ההתעוררות הערבית; חיבור בלתי ניתן להתרה של נושאים כלכליים, בריאותיים, סביבתיים ודמוגרפיים; שגשוג של כלי הנשק להשמדה המונית; עוני; התפשטות מגפות; פליטים; הסכסוך המתמשך באפגניסטן; אוכלוסיות שלמות ודתות שנאבקות עם דרישות המודרניות; והקצב המואץ של חדשנות טכנולוגית שחודר לכל זה, ומעביר את הכוח ממדינות לאום לאינדיבידואלים".

כל זה, בקצרה, הוא הסיבה שבגללה אף מזכיר מדינה אמריקאי, עם כניסתו לתפקיד, לא באמת מצפה עוד להצליח, כלומר ליצור התקדמות ניכרת בפתרון הבעיות הגדולות או "האתגרים", של זמננו, באותה דרך שפעם נראה היה שמזכיר מדינה, לא משנה מאיזו מפלגה, יכול להתקדם. יתרה מכך, קרי הגיע לפסגת הדיפלומטיה האמריקאית בעידן של כישלון אמריקאי בממדי ענק - תקופה שבה ארה"ב חייבת חוב עצום, מתנהלת בכבדות קומית כמעט ולא מתפקדת בזמן של האטה ובידוד, ובהתמודדות עם צוקים פיסקליים וירידות בסקרים, עם חוסר ביצירת מקומות עבודה ועם צמיחה רבעונית מואטת. המזכירה קלינטון הזהירה שההתנהלות הפיננסית הגרועה, והעובדה שחלק גדול מחובנו שייך לסין, עלולות להקטין מאוד את יכולתה של אמריקה להשפיע על אנשים ועל אירועים מעבר לים - משימתו העיקרית של משרד החוץ. בזמנים כאלה, אמריקה לא יכולה לשמור על נקודת המבט השחצנית והמתנשאת שלה כלפי כל העולם כמו בעבר.

המזכיר קרי גילה את זה בדרך הקשה. הוא נאלץ להתחנן, בשיחת טלפון נואשת מלונדון, בפני השייח' מואז אל-חטיב, המנהיג האזרחי של "המורדים הסורים", שיופיע לוועידה חשובה ברומא - האירוע המרכזי במסעו של קרי - שבה היתה ארה"ב אמורה להכריז על התחייבות טרייה למתן סיוע, לא בתחמושת, בסך 60 מיליון דולר לאופוזיציה. להזכירכם: בתקופה שבה מתדיינים בוושינגטון באילו תכניות חיוניות יש לקצץ בבית, ארה"ב רצתה לתת למורדים הסורים סיוע בשווי 60 מיליון דולר - ומזכיר המדינה היה צריך פחות או יותר להתחנן בפני מנהיגם להופיע לפגישה. וכשאל-חטיב הצנום הגיע לווילה מדאמה, משרד החוץ האיטלקי הפסטורלי, הוא בקושי הואיל לנהום מילת תודה לקרי או לשר החוץ האיטלקי, ג'וליו טרזי, לפני שנזף בבנות בריתו,

בהתלהמות ערבית טיפוסית, על התעסקותם באל-נוסרה. "מאסתי (בכך)", אמר, למעשה צעק, אל-חטיב, באמצעות המתורגמן שלו. "תקשורת ההמונים מעניקה יותר תשומת לב לאורך הזקן של הלוחמים מאשר לטבח (של השלטון). אף טרוריסט בעולם לא מתנהג בפראות כמו זו של המשטר הסורי". קרי פשוט עמד שם, מדי פעם מקשיח את גוו וממצמץ ברוגז. שלושה שבועות מאוחר יותר הכריז אל-חטיב על התפטרותו.

בקהיר נועד קרי עם בן שיח חסר עמוד שדרה, שלטון האחים המוסלמים, שבראשו עמד הנשיא המצרי מוחמד מורסי. עקב התנהלות כלכלית אומללה ותפיסת השלטון באופן לא אחראי, החלו לפרוץ התקוממויות עקובות מדם בערים גדולות. כמה חודשים קודם לכן צץ סרט וידאו מ-2010 שבו נראה מורסי, איש מזוקן עם משקפיים עבי זגוגית ומראה נעים באופן מטעה, מכריז שיהודים הם "צאצאיהם של קופים וחזירים" ומאיץ במצרים "להניק את ילדינו ואת נכדינו בשנאה" ליהודים. מנהיגי קבוצת האופוזיציה החילונית הגדולה במצרים - התקווה הגדולה ביותר של וושינגטון להחלפת מורסי והאחים המוסלמים ולהחזרת בן ברית אחראי יותר לשלטון במדינה הערבית המאוכלסת ביותר - סירבו להיראות בחברת קרי. אחד מהם חמק לפגישה פרטית עם מזכיר המדינה לאחר ששוחח עמו בטלפון. שר הפנים המצרי סירב להעניק לשיירת המכוניות של קרי ליווי משדה התעופה עד המלון בקהיר. הן מורסי והן שר החוץ שלו לא ערכו מסיבת עיתונאים עם קרי.

משימתו של המזכיר בקהיר היתה לדרבן קבוצות אינטרסים גדולות שם לקחת סיכונים משותפים כדי לעצור את הידרדרותה של מצרים מטה בסחרור לאחר ימי כיכר תחריר המלהיבים. "זהו אינטרס עליון, חיוני ודחוף שהכלכלה המצרית תתחזק", אמר קרי למנהיגי קהילת העסקים. "אתם צריכים להחזיר אנשים לעבודה, והאנרגיה של המדינה הזאת צריכה לעבור מהרחובות אל היזמות". הוא דחק באופוזיציה לא להחרים את הבחירות לפרלמנט שנקבעו לאפריל. הוא הפציר בקהילה הכלכלית להשקיע יותר בנשים ובחינוך. החשוב ביותר, הוא לחץ על מורסי להמשיך קדימה עם כמה צעדים כלכליים לא פופולריים - העלאת מסים, ביטול סובסידיות "מקודשות" - כדי שמצרים תהיה מועמדת מתאימה לקבלת הלוואה של 4.8 מיליארד דולר מקרן המטבע הבינלאומית, עיסקה שממשל אובמה היה להוט לקדם.

בכירים במשרד החוץ מסרו מאוחר יותר כי מפגש השרים ארך שעתיים וחצי, בכללן שעה של מפגש אחד-על-אחד. קרי יצא מהפגישה כה משוכנע בכנותו של מורסי להתאמץ כדי להתאים לדרישות הרפורמה של קרן המטבע הבינלאומית, ולהושיט יד לשלום ליריביו הפוליטיים, שהחליט באותו רגע להפשיר 250 מיליון דולר מכספי סיוע אמריקאיים שהוקפאו. 72 שעות מאוחר יותר עמדו אותם יועצים באותו מטוס והודיעו לנו שבית המשפט העליון במצרים ביטל כרגע את הבחירות לפרלמנט שנקבעו לאפריל ושכוונותיו של מורסי ושל האחים המוסלמים לוטות בערפל.

במאבק האיתנים בין האידאולוגיות, מנהיג את אנשי המשרד המבולבלים הללו מזכיר מדינה שנולד לתפקיד, לא משנה מה אתה מרגיש לגביו פוליטית. יש לו את כל הניסיון והכלים, הוא מכיר את הגיאוגרפיה ואת השחקנים, ולמרות הכול הוא מייצג ממשל לא מתפקד, ומתמודד עם עולם שנדמה שהעוינות שבו רק הולכת וגוברת

•

הקטע האחרון של המסע, ביקור במדינות המפרץ הפרסי, לא הותיר רושם מיוחד. דבר בסעודיה, האמירויות המאוחדות או קטאר לא השתווה לארכיטקטורה: קומפלקסים עצומים של בתי מלון, עם תקרות בגובה 30 מטר, צריחים וקשתות, ארמונות חדשים לגמרי שנראים כאילו נלקחו מדיסנילנד, עם מזרקות בסגנון בלאג'יו ועיטורים מהפנטים בסגנון ערבי. בשובנו, נדמה כי רק חלק קטן מהמסע השפיע בצורה משמעותית על היחסים הבינלאומיים. באפריל נרצחה עובדת השירות הדיפלומטי, בחורה בת 25 מאזור שיקגו בשם אן סמדינגהוף, בפיגוע התאבדות באפגניסטן, ימים ספורים לאחר שלקחה חלק בהכנת ביקורו של קרי שם. המקרה, שריגש מאוד את קרי, הזכיר לרבים את הרציחות בבנגזי שבלוב ב-11 בספטמבר 2012, הפעם האחרונה שצוות דיפלומטי של ארה"ב נפגע מפעולות אלימות. נזכרתי בשיחתי עם שני אנשי צוות דיפלומטי במדינה מזרח-תיכונית במהלך המסע. אישה צעירה, ככל הנראה בת גילה של סמדינגהוף, התלוננה כמה מעט תשומת לב מקדישים האמריקאים לעבודתם של הדיפלומטים שלהם. "איך אפשר לשנות את זה?" שאלה. "בקלות", ענה עמיתה, חנון מעריץ מדע בדיוני. "להיהרג במהלך מילוי תפקידנו".

במאבק האיתנים בין האידאולוגיות - מה שקרי אוהב לכנות "התנגשות המודרניות" - מנהיג את אנשי המשרד המבולבלים הללו מזכיר מדינה שנולד לתפקיד, לא משנה מה אתה מרגיש לגביו פוליטית. יש לו את כל הניסיון והכלים, הוא מכיר את הגיאוגרפיה ואת השחקנים, הוא עבר בקלילות את אישור הסנאט ברוב של 94-3, ולמרות הכול הוא מייצג ממשל לא מתפקד, ומתמודד עם עולם שנדמה שהעוינות שבו רק הולכת וגוברת.

לאמריקה עדיין יש קצת כסף לחלק, אבל בעוד קרי משוטט בחצר הגרוטאות של הרעיונות, נע בין התחייבות לבידוד, מנופף בגזרים ומקלות וטוען טיעונים בני עשר נקודות התומכים בכך שהעולם המתפתח יאמץ את הדמוקרטיה הליברלית על פני אוטוריטריות ואסלאם קיצוני, התגובות אליו לעתים קרובות מדי נטועות בעקשנות לשמה, קשורות לאיזה היפוך ביזארי שעבר על העולם, שפשוט כבר לא מעריך את כל מה שהמערב מחשיב חוכמת הדורות. למעלה הוא למטה! קובעים הרוסים והסינים, כמו גם המולות באיראן, אסד, אל נוסרה, מורסי, קרזאי. שחור הוא לבן! אלוהים הוא לצדנו! הסדר הישן מת!

הדיפלומט שמבין זאת באופן הטוב ביותר הוא הנסיך סעוד אל-פייסל, זקן שרי החוץ. בביקורה האחרון של הילרי קלינטון בריאד, שנה לפני בואו של קרי לשם, אמר לה הנסיך, "אנחנו חיים בעולם שבו כבר אי אפשר להבדיל בין האמת והשקר".

BALMAIN
swiss watches
בקנית שעון
תיק נסיעות מהודר
מבית BALMAIN
מתנה
The expression of style
www.balmainwatches.com
מבצע מיוחד!
1,790₪
ref. 07216713282
אין כפל מבצעים והנחות, עד גמר המלאי, התמונה להמחשה בלבד, ט.ל.ח.
ארו-אסיה יבואנים בלעדיים - שדרות שאול המלך 1 תל-אביב 6473301, טל. 03-6857520 www.euro-asia.co.il

פז דה לה הוארטה

צילום: מריו סורנטי

כוכבת הקולנוע והסדרה "אימפריית הפשע" חוגגת עירום מדי יום. "זאת המלתחה שלי" היא אומרת, ואנחנו יכולים רק להנהן בהסכמה

יצאנו לרכוב

רוכבים כל שבת ונמאס לכם כבר מצוק מנרה? רוני נאק יצא לחפש הרפתקה חדשה ומצא חמישה מסלולי אופניים ברחבי העולם, ממסלולי אקסטרים לרוכבים מיומנים ועד לדיווש עצל בין כרמים

בלב האוקיינוס

להפלמה עם club-giraffe

האיים הקנריים הם ריכוז של איים געשיים הנמצאים בלב האוקיינוס האטלנטי, כ-500 ק"מ מערבית למרוקו. הם שייכים לספרד ומוכרים בעולם כאתרים מצוינים לחופשות פעילות.

הקנריים הם יעד מועדף לגולשי גלים ולגולשי רוח מיומנים ובשנים האחרונות גילו אותם גם רוכבי האופניים.

בעוד גולשי הגלים מחפשים גלים עצומים, רוכבי האופניים זקוקים להרים – וכאלו הם ימצאו שם הרבה. גובהו של ההר הגבוה ביותר, המצוי באי ששטחו קטן יותר משטח הגליל העליון, הוא 2,400 מטר. משמעות הדבר היא שיפועים חדים, מורדות ארוכים ורכיבה מהירה וטכנית על סינגלים מטוף, מבזלת ומכל סלע אחר שקשור בהרי געש.

יום רכיבה טיפוסי מתחיל בהקפצת הרוכבים לנקודה גבוהה, משם ממשיכים לדווש לנקודה גבוהה עוד יותר וממנה – כשסביב נשקף האוקיינוס האטלנטי – יכול כל רוכב לבחור שביל בהתאם לרמת המיומנות שלו.

ההדרכה נעשית על ידי מדריך מקומי, לקבוצות רוכבים הומוגניות ברמתן. שלא כמו באתרים המוכרים יותר, יש לחופשת הרכיבה בלה פלמה עוצמה מיוחדת, כזו שלא ניתן לתאר במילים אלא צריך לחוות במו גלגליך.

למי מתאים? לרוכבים מיומנים בכל הרמות ובכושר טוב

למה כן? רכבתם פעם על לבה שחורה כשסביבכם 360 מעלות ים?

כמה זמן? 8 ימים

הנזק: 700 יורו – 7 לילות במלון 3 כוכבים, הדרכה, שאטל ואופניים מושכרים

טיסה 800 דולר (דרך ספרד), חובה להזמין זמן רב מראש

www.club-giraffe.co.il

צילום באדיבות מידרפט

בין הרים ועמקים

פירנאים עם Medraft Nature & Adventure

רכס הרי הפירנאים המפריד בין צרפת לספרד מושך חובבי ספורט אתגרי מכל העולם, אך רבים נוטים דווקא לפספס את האיזור הזה כשהם מתכננים טיול באירופה, ואנחנו לא ניתן לכם לחזור על הטעות הזו. טיול אופניים בפירנאים הוא טיול עשיר בטבע, בתרבויות, ובטאפאסים טעימים. ויש עוד בונוס חשוב – ההגעה לטיול הזה היא דרך ברצלונה, יעד תוסס בפני עצמו ומקום נפלא להתאוששות משבוע של דיווש בהרים הגבוהים.

בין ההנאות הצפויות לכם בטיול רכיבה בעמק ואל דה אראן (VAL DE ARAN), טיפוס על פסגות אלפיניות קסומות, דיווש באגן הפיירסה בין כפרים ציוריים, מפגש עם גבנים המייצרים גבינות בשיטות המסורתיות בכפרים שהזמן עצר בהם מלכת, וביקור בכפר מונטגרי, ששימש כתחנת הצלה ליהודי ליון בעת בריחתם לספרד מאימת ה"קצב מליון". המסלולים משלבים סינגלים זורמים ושבילי ג'יפים. אחד המסלולים כולל רכיבה וטיפוס בשמורת איגואסטורטס (Park Nationale De Aiguestortes) דרך יער אדיר של עצי אשוח, מעל עמקים ודרך מפלי מים. באמצע הרכיבה שוברים את השגרה ברפטינג בנהר הפיירסה, והטיול מסתיים בפשיטה לילית על ברצלונה ותענוגותיה.

למי מתאים? לרוכבים מיומנים בכושר טוב

למה כן? אף פעם לא הייתם שם

כמה זמן? 7 ימים

הנזק: 1,495 יורו

www.medraft.co.il

צילום באדיבות מידרפט

צילום באדיבות נופי בר

ארץ בראשית

קירגיסטן עם nature-view

הנה יעד שלא חשבתם עליו. ארץ בראשית אמתית עם קסם מיוחד משלה, מאופיינת במעברי הרים גבוהים, בנוף רב עוצמה ובאוכלוסייה דלילה. לא בדיוק המקום לחפש בו סניף של מקדונלדס. אם זה עושה לכם את זה - קירגיסטן היא היעד עבורכם. טיסה לעיר הבירה בישקק, אחרי קונקשן במערב אירופה. לאחר התארגנות קצרה יוצאים לשטח ולרכיבת התאקלמות קלה של 50 ק"מ. לצד הגיאוגרפיה המרשימה באזור, יהיה עליכם להסתגל לאוויר הדל בחמצן. זאת נקודה חשובה מאחר שכבר ביום השני תחצו מעבר הרים ברום של כ-3,450 מטר. הלינה מתבצעת על פי מנהגי המקום - ארבעה לילות במאהל יורטות מקומי. אחרי מעבר ההרים מגיע תורו של אגם אלפיני עצום (SONG KOL), לגדותיו תבלו יום נינוח בחברת רועים מקומיים, לקראת טיפוס למעבר הרים נוסף, נמוך יותר, ברום של 3,230 מטר. הפיצוי על המאמץ יהיה מורד ארוך המוביל לכפר ציורי ואירוח בבית משפחה מקומית לארוחת צהריים אותנטית. סופה של ההרפתקה ברפטינג בנהר שוצף שאחריו תינתן לכם הזדמנות להיפרד משאריות הכסף המקומי בשוק מזכרות.

למי מתאים? לרוכבים מיומנים ובכושר טוב

למה כן? יעד אקזוטי, רכיבה מאתגרת, נופי בראשית

כמה זמן? 9 ימים

הנזק: 2,470 דולר כולל טיסות, כלכלה, אופניים מושכרים. לא כולל ביטוח ויזה לישראלים (70 דולר)

www.nature-view.com

אוויר פסגות

מורזין עם club-giraffe

העיירה מורזין (Morzine) נמצאת בחבל רון-אלפ שבמזרח צרפת, על גבול שוויץ, ונחשבת למקום האידיאלי לחופשת אופני הרים. היא מוקפת בהרי האלפים ובסביבותיה כ-650 ק"מ של מסלולים מסומנים לרכיבה ופארקים שלמים של קפיצות. בחורף נחשבת העיירה לאחד מאתרי הסקי המומלצים ועל כן יש בה יתרון עצום לרוכבי האופניים - תשתיות הרכבלים של הסקי יסייעו לכם לעלות יחד עם האופניים לכל נקודה על ההרים הסובבים, ולרדת אך ורק על הגלגלים. השמועה אומרת שזהו היעד המוביל בעולם לרכיבת שטח - קרוס קאנטרי, מורדות ורכיבה חופשית - השמור רק לרוכבים המנוסים והמצוידים ביותר, אבל תופתעו לגלות שבפינה הקסומה הזאת ישנה רשת ענפה של שבילים ודרכים מגוונים, החל משבילים ירוקים בזוויות מתונות יחסית, ועד לסינגלים שחורים בזוויות מטורפות, אותם אפשר לתור יחד עם נציג חברת Giraffe השוהה במקום בכל עונת הרכיבה (מסוף יוני עד השבוע הראשון של ספטמבר). ניתן להסתדר במקום בכוחות עצמכם עם טיפים וסט מפות מפורט, אבל מי שמעוניין לצאת לשבילים האקזוטיים, יצטרך לשכור את שירותיו של מדריך מקומי, במחיר כ-200 יורו ליום. למה מורזין? העצמאות - קל לנווט, רשת הרכבלים המטורפת ומגוון המסלולים האינסופי.

הגעה לז'נבה, שוויץ, משם שירותי ההסעות של החברה יקחו אתכם לאתר. כדאי אגב לשנע את האופניים שלכם, שכן השכרת אופניים (אמנם איכותיים) עשויה לעלות בין 300 ל-400 יורו נוספים לשבוע. בכל מקרה כדאי - טרם היציאה - לעשות חשבון של עלות ההובלה (כולל ביטוח ושברים) ביחס לעלות ההשכרה, ולא לשכוח לקרוא את האותיות הקטנות שבחוזה.

למי מתאים? לרוכבים מיומנים בכושר טוב

למה כן? להשאיר את האישה בבית מחזק את הקשר

כמה זמן? 7 ימים

הנזק: 800 יורו לשבוע לדירה ל-4 רוכבים, כולל טיסות

www.club-giraffe.co.il

צילום באדיבות מידרפט

צילום: אילן שחם

גדות הנהר

הדנובה הכחולה עם Medraft Nature& Adventure

הטיול הזה מתאים למי שרוצה לקחת את הדברים באיזי. לעזוב את החום והלחות של ישראל לשבוע של רכיבה על גדות אחד הנהרות האדירים באירופה – הדנובה. הרכיבה מתבצעת על שבילי אופניים מסודרים, בקצב נינוח, ללא לחץ של זמן, מה שאומר שאולי אפשר לצרף גם את האישה, ואין צורך להטיס את האופניים מהבית, הלוגיסטיקה תטופל במקום. העצלנים שביניכם יכולים לשכור אופניים חשמליים.

נקודת הזינוק בעיר לינץ (LINZ) שבאוסטריה וקו הסיום בווינה. כל רוכב מקבל מפה וספר מסלול ויכול לרכוב בקצב שלו. מדי יום תדוושו מרחק של 55-35 ק"מ. תבקרו בטירות עתיקות, תשכשכו בבריכות לצד הנהר, תחלפו על פני כפרים עתיקים ותספגו גם קצת קולטורה בביקור בתיאטרון הבובות העתיק ביותר באוסטריה. מסלול הרכיבה יעבור בעמק Wachau – אחד מאטרקציות התיירות המפורסמות לאורך הדנובה, הידוע בטרסות לגידול גפנים המצויות בו ובעצי האפרסקים הגדלים בו, המשמשים להכנת יין וליקרים בטירות ובמנזרים באזור.

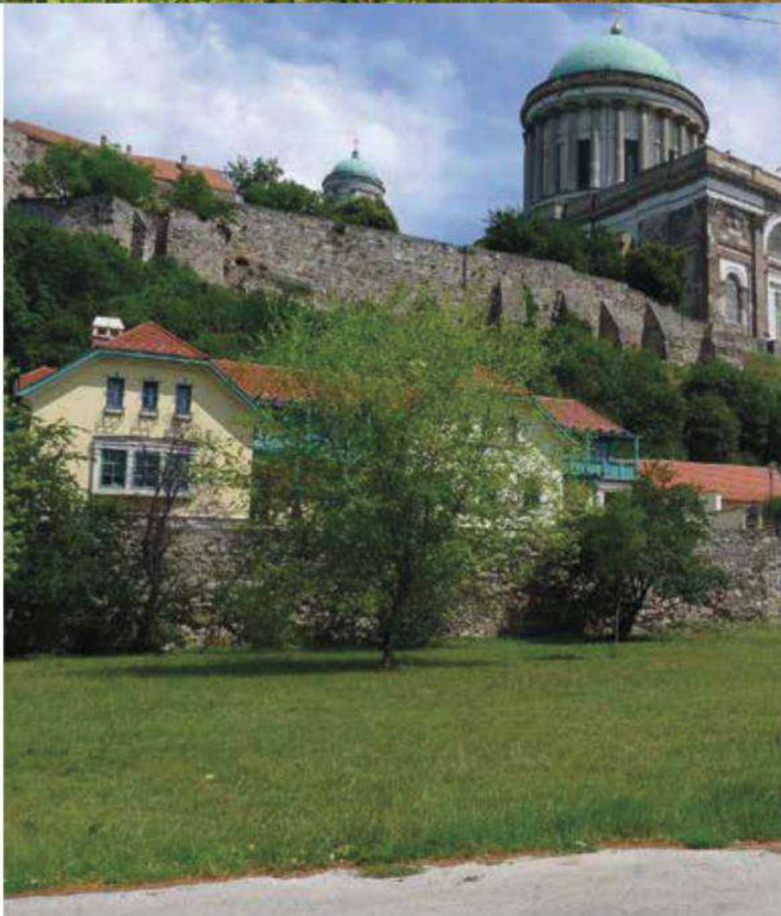
למי מתאים? לכולם

למה כן? כי לפעמים מתחשק לצאת לחופשה ללא התכווצויות שרירים

כמה זמן? 7 ימים

הנזק: 1,385 יורו

www.medraft.co.il

בדיחות על חשבוננו

אישה ניגשת לבעלה ומתוודה בפניו שהיא לא מרוצה מחיי הסקס שלהם, "תחדש לי, תפתיע אותי" היא אומרת."אוקי" אומר הבעל, "תני לי עד מחר בערב לחשוב על משהו".
למחרת חוזר הגבר לאשתו ואומר לה שהלילה הוא רוצה לעשות סקס כמו דבורים,
"כמו דבורים?" שואלת האישה הנרגשת "תמרח את כולי בדבש ותלקק אותי בעונג?"
"לא" אומר לה הבעל, "סקס כמו דבורים זה שאת מוצצת לי ועפה"

שופט: "מדוע דקרת את התובע?"
ערס: "כי לפני שלוש שנים הוא קרא לי היפופוטם"
שופט: "מדוע חיכית שלוש שנים?"
ערס: "רק לאחרונה הייתי פעם ראשונה בגן חיות וראיתי מה זה היפופוטם"

נזירה הולכת ברחוב ולפתע רואה בלונדינית מהממת נוסעת במכונית פרארי חדשה ונוצצת. הבלונדינית טובת הלב עוצרת ליד הנזירה ושואלת אותה אם היא צריכה טרמפ למנזר שבמעלה הגבעה.
הנזירה שמחה על ההצעה ונכנסת למכונית.
"איזה אוטו יפה" מעירה הנזירה, "בטח עבדת קשה מאוד בשביל לרכוש אותו",
"דווקא לא" עונה הבלונדינית, "קיבלתי אותו מהבוס שלי אחרי ששכבתי אתו חמש פעמים"
הנזירה המומה במקצת מסתכלת למושב האחורי ורואה שם מעיל פרווה ותיק תואם,
"איזה מעיל יפה" הנזירה מנסה שוב, "בטח עבדת קשה מאוד בשבילו",
"ממש לא, קיבלתי את המעיל והתיק אחרי ששכבתי עם כדורגלן שלוש פעמים".
הנזירה מחליטה לא לפצות יותר את פיה, עד שהן מגיעות למעלה הגבעה ואז היא אומרת: "הנה האב ג'יימס",
"כן" אומרת הבלונדינית ,"לעזאזל עם הקמצן הזה וסוכריות המנטה שלו!"

איש אחד מתקשר לאמו הפולניה ושואל אותה לשלומה.
"לא כל כך טוב" אומרת האם, "אני קצת חלשה".
"למה את חלשה" שואל הבן.
"לא אכלתי 38 ימים", עונה לו האם,
"38 ימים?! למה לא אכלת 38 יום?!" צועק עליה הבן, "לא רציתי שהפה שלי יהיה מלא כשתתקשר" משיבה האם

ש. איך גבר אנגלי משלם לזונה?
ת. מגלגל את השטר ומכניס לה לחזיה
ש. ואיך גבר צרפתי משלם לזונה?
ת. מגלגל את השטר ומכניס לה לתחתונים
ש. ואיך גבר ישראלי משלם לזונה?
ת. מוציא אשראי ושואל: "אפשר בתשלומים?"

"סבתא" שואלת הנכדה ביום החתונה שלה, "עשית פעם 69?"
"לא" עונה לה הסבתא הנרגשת, "אבל עשיתי 53, זה הכי הרבה גברים שהצלחתי למצוץ להם בלילה אחד"

מ"פ ניגש לפלוגה שלו ואומר להם: "פלוגה ג', יש לי חדשות טובות וחדשות רעות, החדשות הטובות הן שהיום מחליפים תחתונים" קולות תרועה נשמעים באוויר. "החדשות הרעות", ממשיך המ"פ "מחליפים אותם עם פלוגה ב'"

קבצן ניגש לבחורה ברחוב, מושיט את ידו ואומר לה: "בבקשה גברת, כבר ארבעה ימים לא אכלתי"
הבחורה מסתכלת עליו ואומרת: "הלוואי והיה לי את הכוח רצון שלך!"

ילד: "אמא, מהיכן באים ילדים לעולם?"
אמא: "מהחסידה בן יקר שלי"
ילד: "ומי מזיין את החסידה אמא?"

למה גבר אוהב שאשתו מוצצת לו?
רבע שעה של שקט...

אורסולה אנדרס, נערת בונד, יוני 1965

צילום: ג'ון דרק

RACING IN STYLE.
MILLE MIGLIA
MILLE MIGLIA GMT
SPONSOR SINCE 1988 AND OFFICIAL TIMEKEEPER OF THE MILLE MIGLIA RACE
JB
JEWELERS
www.jb-jewelers.com
תל-אביב: אבן גבירול 71, גן העיר, 03-5235577
ירושלים: המלך דוד 16, 02-6234585
Chopard